

Bizony, semmi jó nem várható egy házasságtól, ha az csupán egy bogaras öregember furcsa végrendelete miatt köttetik, még akkor sem, ha a hozomány ezúttal megmarad. Így van ez Hannó Lankwitz és Kornélia Reinach esetében is, nem csoda, hogy az ifjú férj rövidesen elhatározza, hogy megkeresi élete igazi asszonyát.

Courths-Mahlert ismerve: meg fogja találni.

Hedwig Courths-Mahler Az igazi asszony

A kiadás Wiesner Juliska fordításának felhasználásával készült

A mű eredeti címe: Seine Frau

@Bastei Verlag Gustav H. Lübke GmbH & Co.

Bergisch Gladbach

ISBN 963 7505 29 6

Skíz Könyv- és Lapkiadó, Kft. Budapest

Felelős kiadó Szoboszlai Pál

Ügyvezető igazgató Felelős szerkesztő Juhász István

Tipográfus Romhányi Katalin

A fedélterv Horváth Péter munkája

Sorozatterv: Szász Mihály

Készült a Fényszedő Központ Kft.

Clearface betűivel (920787/10)

Felelős vezető Baráth János ügyvezető igazgató

Nyomtatta és kötötte a Dabasi Nyomda

Felelős vezető: Bálint Csaba igazgató

Munkaszám: 92-0642

– Itt maradj, Lia! Ismét meg akarsz szökni a bókjaim elől?

Reinach Kornélia arca ragyogott. – Tehát ez bók volt, bácsikám. Én azt hittem, hogy valami cifra káromkodás!

Az öregúr csodálkozva nézett nevelt leánya viruló, fiatal arcába. – De gyermekem, mit is mondtam tulajdonképpen?

Lia tréfás komolysággal igyekezett utánozni az öregúr tartását és hangját.

– No, ez a kotnyeles kislány, úgy látszik, mindent eltanul az orrom elől. Úgy uralkodik a betegségem óta Alsó-Lankwitzon, mintha ő volna az intéző. Ért a búzához meg a rozshoz, mint valami öreg gazda, és eltanulta tőlem a legravaszabb fogásokat a borjúhizlalás terén. Nézz meg az ember, úgy látszik, egészen feleslegessé akarsz tenni itt Alsó-Lankwitzban?

Az öregúr felkacagott és világos szemeivel vidáman nézett a nevelt leányára.

– No, az én mély basszus hangomtól eltekintve, kitűnően utánoztál. Ezt az egyet, úgy látszik, mégsem tudod eltanulni tőlem, bár különben

nagyszerű gyerek vagy. Bizony, kicsikém, a te öreg bácsikád már nem is tudna mit kezdeni nélküled.

Lia gyöngéden az öregúr karjába karolt. Így sétáltak egymás mellett a birtokhoz tartozó legelő felé.

– Őh bácsikám, te sokkal könnyebben nélkülözhetsz engem, mint én téged – mondta halk sóhajtással.

– Úgy, azt hiszed? És mi lett volna belőlem a betegségem alatt, ha te nem ápolasz olyan gondosan?

– Ezt Wesemanné is megtette volna.

Az öregúr felkacagott. – Tisztelet, becsület Weseman-nénak, azonban mint betegápolót téged mégis szívesebben látlak. Szinte jólesett a betegség! De eltekintve az én személyemtől, mi történt volna Alsó-Lankwitzcal? Bámulva látom, milyen pompásan rendben tartottad a birtokot és a háztartást. Őszintén mondom, kitűnően intéztél el mindent. Én magam sem tudtam volna nagyobb rendet tartani, mint te.

Lia szemeiben boldog büszkeség csillant meg erre a dicséretre.

– És te ezen még csodálkozol, Joachim bácsi? Hiszen éveken át a te tanítványod voltam! És most csak boldog vagyok, hogy kissé kimutathattam az irántad való hálámat.

– Csend, gyermekem, erről ne beszélj. Tudod, hogy ezt nem szeretem.

Megálltak a mező szélén. Lia az arcát a nagybátyja vállára hajtotta, és komolyan, melegen a szemébe nézett.

– Tudom, Joachim bácsi, azonban mégis türelmesen el kell viselned, ha arra gondolsz, hogy te és Mária néni mennyit tettetek értem! Sajnos a nénikémnek már nem tudom megköszönni, és ezért most már az egész szeretetem és hálám neked akarom megmutatni.

Az öregúr szeretetteljesen megsimogatta a kezét.

– A szeretetteddel ne is takarékoskodj, gyermekem, ezzel csak boldoggá teszel! Mennél több, annál jobb! Azonban a háláról ne beszélj soha többé. Nem tettünk érted semmi különösét.

–De bácsikám! Te és Mária néni otthont adtatok nekem! Mi lett volna belőlem, szegény árvából, ha ti nem könyörültök rajtam. Senki sem akart magához fogadni, és ti mégis megtettétek, mintha ez nem is lehetne másképpen.

Az öregúr helyeslően bólintott.

– Csakugyan nem is lehetett másképpen, Lia. Hiszen az édesanyád és az én feleségem unokatestvérek voltak, és mi annyira vágyódtunk reá, hogy meghalt kislányunkért kárpótlást kapjunk. Valóságos Isten

áldása voltál a mi számunkra. Szegény feleségem bánata kissé megenyhült és én... no de erről ugye nem is kell beszélnem, Lia? Legalább van valakim, akire nyugodt lélekkel ráhagyhatom az én szép Alsó-Lankwitzomat. Tudom, hogy te meg fogod becsülni, és mindenben az én kívánságaim szerint fogsz itt intézkedni.

Kornélia arca hirtelen nagyon komolyra vált. Szomorú gondolatokba merülve nézett a réteken és a mezőkön át, amelyek Alsó-Lankwitzhoz tartoztak. Valami nagyon mélyen foglalkoztathatta a kedélyét.

Lankwitz Joachim szeretetteljes apai pillantásokkal figyelte a leányt. De nem is lehetett egykönnyen bájosabb, gyönyörködtetőbb látványt elképzelni, mint ezt az üde, friss, fiatal teremtetést.

Egyszerre Lia feléje fordult, felemelte a fejét és mély komolysággal a nagybátyja szemébe nézett.

– Kedves Joachim bácsi, talán hálátlannak fogsz tartani, ha ismétlem neked, mennyire kínos nekem az a gondolat, hogy én leszek az általános örökösöd. Tudod, hogy odaát, Felső-Lankwitzon máris örökségvadásznak kiáltottak ki. És ezt nem tudom egy percre sem elfelejteni.

– Miféle csacsóság ez, Lia! – kiáltott fel az öregúr.

– Hogyan tudsz újra és újra erre a csúf szóra gondolni, amelyet a szép Alice asszony érthető bosszankodásában mondott ki. Ezzel könnyített a mérgén, amikor egy napon kijelentettem neki és a fiának, Hannónak, hogy nemcsak az egész vagyonomat, hanem Alsó-Lankwitzot is rád hagyom örökségül. Ez ne bántson téged, hiszen ők maguk akarták így. Vagy azt hiszed, talán megengedem, hogy az én szép Alsó-Lankwitzomat is úgy tönkretegyék, mint az ő birtokukat? Nem, nem, gyermekem. Bár őszintén mondván, nagyon nehezemre esik, hogy az utolsó Lankwitzról ne gondoskodjam a végrendeletemben; nem engedem meg, hogy itt valamikor az ő anyja uralkodjon! Nyugodtan akarom lehunyni a szemeimet. Tehát ne törődj vele, ha Alice asszony haragszik rád, és ilyen csúnyán beszél rólad.

Lia felsóhajtva a korláthoz támaszkodott.

– És mindennek ellenére sem veheted rossz néven, ha Lankwitzné és a fia haragszanak reám. Ha én nem volnék, akkor egy napon bizonyára mégis Hannóé lenne Alsó-Lankwitz.

– Tévedsz! – kiáltott fel az öregúr határozottan.

– Amíg előkelő kedvteléseinek él és az ablakon dobálja ki a pénzt, akkor sem lennének nálam kilátásai, ha te nem volnál. Inkább odaadnám a birtokom bármelyik idegennek, akit komoly, szorgalmas

embernek ismerek, mint ennek a könnyelmű fiúnak. Hiszen egyebet sem tud, mint pénzt szórni és asszonyokat bolondítani.

Lia ajka megremegett és a szemeiben fájdalmas kifejezés villant meg, mintha bántaná valami.

– Azt hiszem, túlságosan szigorúan ítéled meg Hannót, bácsikám.

Az öregúr bosszúsán felkacagott.

– Természetesen, te is mindig védelmedbe veszed. Nem csoda, hiszen régi dolog, hogy minden asszonynak elcsavarja a fejét.

Lia hátravetette a fejét, és karcsú alakja a sima lovaglóruhában felegyenesedett. A szemei büszkén megvillantak.

– Én azonban kivétel vagyok a szabály alól, Joachim bácsi. Csak igazságos akarok lenni, semmi több.

Az öregúr rövid, gyors oldalpillantást vetett a sápadt, büszke leánycsokra. Azután elégedetlenül a levegőbe csapott lovaglóstorával.

– Igazad van, gyermekem, de ismét elragadott az indulatom, igazán nem akartalak megbántani. Mindig így járok, ha erre a léhűtőre gondolkodom.

A büszke, elutasító kifejezés eltűnt Lia arcáról. Megsimogatta Joachim bácsi kezét.

– Ez csak azért van így, mert a szíved mélyén nem is haragszol Hannóra. Hiszen nem is olyan rossz, mint te gondold, csak kissé könnyelmű és meggondolatlan – válaszolt komolyan.

Az öregúr ismét kutató pillantással nézett végig a fiatal leányon. Ismerte jól Liát, és tudta, hogy büszke elutasítása ellenére is Lankwitz Hannó többet jelentett a számára, mint a többi fiatal emberek. Lia szégyenkezett, amiért nem tudott a szívének parancsolni, de igaza volt: Lankwitz Hannó csakugyan pompás ember, tele étellel és fiatalsággal vagy legalábbis pompás ember lehetne, ha...

– Igen, ha nem volna az anyja fia – folytatta az öregúr hangosan a gondolatmenetét. – Látod, gyermekem, a harag gyakran a fejembe kergeti a vért, hogy ez az üres, hiú teremtés, hallatlan fényűzésével két Lankwitzot tesz tönkre, mert hiszen a férje sorsa is az ő lelkén szárad. Ha Alice asszony ránézett sugárzó szemeivel, az ujja köré csavarhatta, annyira, hogy mindenben megtette az akaratát, teljesítette a kívánságát, ha mégolyán pazarló és oktalan is volt. És most, a férje halála után, ugyanígy tesz a fiával. Odaát gondtalanul, semmivel sem törődve folynak a napok, míg egy szép napon Felső-Lankwitz a kalapács alá kerül. Ezt elhíheted nekem. Sokáig nem tarthat már úgysem; tudom, nagyon rosszul állnak a dolgok odaát. Nézd csak azt a gazdálkodást! Valósággal felháborító. Néha úgy elfog a harag, hogy

szinte szeretnék közéjük ütni. A földeken rablógazdálkodást folytatnak, az erdőket kíméletlenül kipusztítják, egyik állatot a másik után adják el, a gazdasági épületeket elhanyagolják, miután nincs pénz a kijavításukra. Minden rámegey a párizsi ruhára, ékszerekre és utazásokra. És amit esetleg még az anya meghagy, azt kidobálja az a könnyelmű fiú. És látod, gyermekem, éppen így tönkretennék ezek ketten az én szép, virágzó birtokomat, ha Hannóra hagynám. Azonban ettől őrizkedni fogok.

Az öregúr izgatottan felsóhajtva elhallgatott, és bizonyosággal a kezével a kerítésre csapott. Lia lesütött szemekkel hallgatott, azután felemelte a fejét.

– Talán még egyszer nyugodtan meg kellene magyaráznod Hannónak, bácsikám, hogy hová visz ez a gazdálkodás. Azt hiszem, ő nincsen ezzel tisztában. Így talán mégis el tudnád háritani a legsúlyosabb csapást.

Joachim bácsi erélyesen rázta a fejét.

–Hiába mindeh, Lia! Azelőtt gyakran megmostam a fejét, mégpedig alaposan. Neki is megmondtam néhányszor a véleményem, éppen úgy, mint az édesapjának, de ez nem segített. Sőt kinevettek! Tudod, mit válaszolt nekem?

– Nos?

– „Mi Felső-Lankwitziak életművészek vagyunk, Joachim bácsi! Élvezni akarom az életet, miért vagyok fiatal? Nem akarunk kincseket gyűjteni, de viszont nem akarunk elmulasztani egyetlen szép, vidám órát sem. Ez is ér valamit!” – Ezt merre felelni nekem és közben a szemembe nevetett. Egészen az anyja fia.

Lia gondterhelten felsóhajtott:

– Lankwitzné bizonyára nem tudja, hogy mit csinál. Természetesen nagy kár, hogy ilyen erős befolyása van Hannó felett, de éppen ezért neked enyhébben kell ítélned felette. Inkább sajnálnod kellene, mint elítélni. Kár érte, hogy ilyen haszontalanul tölti el az életét, pedig ha akarná, lehetne belőle valaki. Nem tudja, hogy milyen sokat veszít! És ezért kétszeresen sajnálom, hogy te is el akarod őt ejteni; talán mégis megjön az esze, ha majd idősebb lesz. Kérlek, ne hagyd ki mégse a végrendeletből. Hiszen ő mégiscsak Lankwitz, sőt az utolsó Lankwitz rajtad kívül!

Az öregúr élesen Liára nézett.

– Egyetlenegy feltétel alatt nem tagadnám ki Hannót az örökségből – mondta lassan.

– És mi az a feltétel? – kérdezte Lia és feszült figyelemmel nézett a nagybátyjára.

Az öregúr egy pillanatra habozott, azután lassan, komolyan így szólt:

– Az a feltételem, hogy te hozzá méggy feleségül.

– Joachim bácsi!

Lankwitz Joachim figyelmesen nézett a fiatal leány hol elpiruló, hol elsápadó arcába. Azután nyugodtan, csaknem kedélyesen mondta:

– Nos, látod, ehhez természetesen csöpp kedved sincs, és ezt nem is vehetem tőled rossz néven. Hiszen tulajdonképpen csak azt akartam ezzel mondani, hogy ha Hannó okos, erélyes, ügyes asszonyt vesz feleségül, mint amilyen te vagy, akkor talán még lehetne valami belőle. Nem gondolod, hogy igazam van?

Lia elmélyedve nézett a messzeségbe.

– Nem tudom, Joachim bácsi. Lehetséges. De ehhez olyan asszony kellene, akit Hannó egész szívéből szeret. És nem hiszem, hogy Hannó tud így szeretni.

Az öregúr egy pillanatra sem vette le a szemét a leány elmélázó arcáról.

– Szóval azt hiszed, eddig túlságosan pazarlóan bánt az érzéseivel? Néha éppen ilyen emberek szerzik nekünk a legnagyobb meglepetést. Talán eddig még nem találta meg az igazit, A Lankwitzok mind hűségesen és odaadóan tudnak szeretni. De nem hiszem, hogy Hannó eddig már igazán szerelmes volt. Szívből kívánom, hogy ha egyszer majd igazán odaajándékozza a szívét valakinek, az ne olyan asszony legyen, mint az ő édesanyja. Azonban ezekkel a dolgokkal ne rontsuk el magunknak ezt a csodaszép reggelt, ugye, gyermekem?

Lia mély sóhajtással felegyenesedett, mintha valami láthatatlan terhet akarna ledobni magáról.

– De mennyire ne, Joachim bácsi. Annál is kevésbé, miután hosszú hetekig tartó betegséged után ma először tettél hosszabb sétát. Ha a doktor megtudja, mind a ketten kikapunk.

Az öregúr derülten nevetett.

– Nem baj, csak hadd kapjunk ki, Lia, olyan nagyszerűen érzem magam a hosszú szobafogság után. Bevallom, már azt hittem, hogy elpatkolok, és ha nem áptáltál volna ilyen lelkiismeretesen, hát biztosan a fűbe haraptam volna.

Lia a nagybátyjába karolt és szeretetteljesen nézett rá.

– Milyen boldogság, hogy ismét egészséges vagy, bácsikám, mennyire aggódtam érted!

Egymásba karolva keresztülmentek a gazdasági udvaron, ahol gondosan utánanéztek mindennek. A major előtt egy fiatal suhanc kantáron lassan fel-alá vezette a lovakat, és amikor őket meglátta, feléjük tartott.

A fiú segítségével Lia könnyedén és ruganyosán a nyeregbe pattant, mialatt az öregúr csak nagy nehezen tudott felkapaszkodni, mert a hosszú betegség után kissé még merevek voltak a tagjai.

Lia aggódva nézett rá. Végre fenn ült az Öregúr is a nyeregben, és felegyenesedett.

– Így, gyermekem, most indulhatunk, de természetesen csak lassú lépésben.

- Menjünk az erdőn vagy a réten keresztül?

– A réten, a tó mellett, ez az út szebb.

– De viszont hosszabb.

– Legfeljebb negyedórával, és az igazán nem határoz.

Lassú lépésben haladtak egymás mellett és kedélyesen beszélgettek. Csodaszép, illatos, napfényes reggel volt.

Lia arca kipirult és a szemei ismét frissen és vidáman ragyogtak a termékeny rétekre és mezőkre. Hiszen a szíve annyira hozzánőtt ehhez a szép, istenáldotta földdarabhoz, amely már tíz év óta otthont adott neki, És lovaglás közben mégis hálátelt, boldog érzés költözött a szívébe, amikor arra gondolt, hogy ez a sok erdő és mező valamikor mind az övé lesz.

A boldogságába egy csepp szomorúság is vegyült, tudta, hogy ezt az örökséget valaki mástól veszi el, valakitől, aki akarata ellenére belopta magát a szívébe. Mert Lankwitz Hannó nem volt közömbös előtte. A szíve forrón megdobbant, amikor Joachim bácsi arról beszélt, hogy csak azzal a feltétellel hagyja Hannóra Alsó-Lankwitzot, ha ő a felesége lesz.

A felesége! De hiszen ez sohasem lehet, mert még ha Hannó egyszer meg is kérné a kezét, akkor is tudni fogja, hogy nem szerelemből teszi, hanem csak az örökség kedvéért.

Haragudott saját magára, és szántsándékkal másfelé terelte a gondolatait.

Mire hazaérkeztek, éppen ebédidő volt. A nagy udvaron sokan siettek keresztül a személyzeti épülethez, ahol egy nagy teremben fehérre súrolt asztalok mellett tálalták be az ebédet.

– Már csengettek az etetéshez, látod, hogy igyekeznek valamennyien? – tréfált az öregúr.

A húga mosolygott, és barátságosan viszonzta a köszöntéseket.

Az udvaron keresztül a ház felé siettek. A lovasz elősietett és átvette a lovakat. Ezalatt a ház mögül a kertből előkerült egy természetes asszonyosság, kék vászonruhában és nagy fehér háztartási köténnyel.

Wesemann Johanna asszony volt, „a ház hűségese őrzője”, ahogy Lankwitz Joachim a házvezetőnőjét tréfásan nevezni szokta. Tíz év óta ő vezette a nagy háztartást Alsó-Lankwitzon.

– Jó napot, Wesemanné, mit hoz nekünk? – kérdezte az öregúr kíváncsian, amikor meglátta a nagy tálat, amelyet a kezében tartott.

– Az első epreket, méltóságos uram. Ezt ma beadom a méltóságos úrnak, meg a nagyságos kisasszonynak. Tessék csak nézni, milyen pompás példányok, ilyesmi csak nálunk akad, Alsó-Lankwitzon.

– Az első eprek... de akkor siessünk, Lia! – kiáltott az öregúr a húgának, miközben kiemelte a nyeregből.

– Farkasétvágyam van, és már alig várom az ebédet.

– Jó reggelt, anyuskám! Bocsáss meg, hogy így, bejelentés nélkül berontok a te szentélyedbe, azonban okvetlenül beszélnem kell veled.

Lankwitz Hannó futólag megcsókolta az édesanyja feléje nyújtott kezét. Alice asszony kissé felemelkedett a pamlagról félig fekvő helyzetéből, és türelmetlenül félretolta a finom porceláncsészét, amely a többi edénnyel együtt ott állt előtte a gazdagon megterített reggelizőasztalkán.

– Oh, Hannó, mindannyiszor megijedek, ha így, bejelentés nélkül belépsz hozzám. Tudod jól, hogy délelőtt feltétlen nyugalomra van szükségem – mondta nem valami kegyes hangon.

Hannó arcán a türelmetlenség felhője suhant keresztül.

– Igen, anyuskám, tudom, és bocsánatot kérek tőled, hogy ennek ellenére is zavarlak, azonban nagyon fontos és halaszthatatlan ügyben kell veled beszélnem.

– Alice asszony a mellette fekvő ezüst kézitükör után nyúlt és gondosan megszémmelte magát. Közben meggyőződött róla, hogy az aranyos fény, amely a selyemfüggönyökön át beszűrődött, kitűnően áll az arcához, és ebben a pihenő helyzetben is rendkívül előnyös a megjelenése. Azután a fiához fordult és egy árnyalattal barátságosabban mondta:

– Foglalj helyet, Hannó, de amennyire lehetséges, röviden beszélj.

Közben anyai hiúsággal végignézett a fia szép karcsú alakján, aki a könnyű házruhában is tökéletes katonatiszt volt. Az arca félig-meddig hasonlított az édesanyjához.

Hannó széket húzott oda mellé. Azután rövid szünet után határozottan így szólt:

– Sajnos, kénytelen vagyok veled kellemetlen tényeket közölni, anyám.

Az asszony elutasítóan felemelte gyűrűkkel díszített, karcsú kezeit.

– De Hannó! Korán reggel máris kellemetlen hírekkel jössz... ezt nem szeretem... ez egész napra elrontja a hangulatom. Mindenáron így kell ennek lenni? Apád mindig megkímélt engem az ilyesféléktől. Azonban, miután már itt vagy, inkább beszéljünk közeli elutazásunkról.

Remélte, hogy ezzel sikerül elterelnie a fia figyelmét, azonban éppen az ellenkező eredményt érte el.

– Éppen az utazásunkkal függ össze az, amit mondani akarok, anyuskám. Az imént beszéltem az intézővel, megmondtam, hogy folyósítsa a pénzt, ami az utazásunkhoz. kell. Azonkívül van néhány ezer márka adósságom is, amelyet szintén szerettem volna kiegyenlíteni, mielőtt elutazunk. Tehát megmondtam Brandnernek, hogy nyolc napon belül szükségem van tízezer márkára. Mit gondolsz, mit válaszolt?

– Nos?

– Hogy egyetlen fillért sem tud előkeríteni.

Alice asszony megbotránkozva felugrott.

– Mit jelentsen ez? Hiszen tudom, hogy az utóbbi napokban nagyobb összeg pénz folyt be.

– Igen, azonban erre neki okvetlenül szüksége van a háztartásban és a gazdaságban... sürgős számlák kifizetésére, és ezenkívül az emberek bérével is hátralékban van. Mindenesetre a leghatározottabban megtagadta, hogy a pénzt átadja nekem.

– Szemtelenség! – mondta indulatosan Alice asszonv. – Mit képzelsz magának ez az ember? Ő az úr Felső-Lankwitzon, vagy én?

Hannó vállat vont és lemondóan felsóhajtott:

– Még sokkal kellemetlenebb dolgokat is végig kellett hallgatnom, anyám. Brandner olyan izgatott volt, amilyennek ezt a fegyelmezett embert még sohasem láttam. Az tény, hogy a munkabérekkel hátralékban vagyunk, és ezenkívül is elkerülhetetlen, sürgős kiadások vannak. Az intéző véleménye szerint, ha ez így megy tovább, nem tarthatjuk meg Felső-Lankwitzot. Évek óta felelőtlenül kezeltük a pénzt, a gabonát aratás előtt elzálogosítottuk, az erdők legértékesebb részeit kivágattuk, és így veszítettük az értékükből, új csemetéket pedig pénz hiányában sohasem ültettünk. Azt állította, hogy Felső-Lankwitz ma már a felét sem éri annak, amit azelőtt. Mindebből az derül ki, hogy Joachim bácsinak nagyon is igaza volt, amikor figyelmeztetett engem. Én azonban sohasem hallgattam rá; mindent, amit mondott,

túlzásnak tartottam, miután te mindig azt erősítgetted nekem, hogy semmi ok nincs az aggodalomra. És most azt mondta nekem Brandner, hogy ő téged röviddel apa halála után felvilágosított a dolgok igazi állásáról, anélkül hogy te bármit is változtattál volna az addigi házirenden. Igaz ez, anyám?

Lankwitzné türelmetlen, elutasító mozdulatot tett.

– Mit értek én ehhez? Brandner mindig házsártoskodott, még apád életében is, és örökké takarékoságról, szerényebb életmódról prédikált. Apád azonban azt mondta nekem, hogy ez a szokása, emiatt ne csináljak magamnak gondokat. Apád mindig távol tartotta tőlem az ehhez hasonló kellemetlenségeket, és neked is ez lenne a kötelességed, Hannó. Hiszen ez férfiak dolga. Ne engedd, hogy Brandner telebeszélje a fejed. Ő biztosan csak a maga hasznáról akar gondoskodni... ez az egész.

Hannó erélyesen rázta a fejét.

– Tévedsz, anyám. Negyedév óta még az ő fizetésével is hátralékban vagyunk. Az ő becsületességében nem kételkedem.

– Még akkor is szemtelenség! Egyszerűen mondj fel neki! – kiáltotta felháborodva Alice asszony.

– Ez nemcsak oktalanság volna, édesanyám, hanem ezenfelül igazságtalanság is. Azt hiszem, ő jót akar, és ilyen becsületes, megbízható embert úgysem kaphatnánk. Mialatt nyugodtan és világosan elém tárt mindent és megmagyarázott, először láttam tisztán. Csakugyan azt hiszem, hogy kissé gondtalanul és pazarul élünk. Brandner mondta, hogy amióta apa téged feleségül vett, a kiadás minden évben több volt, mint a jövedelem.

Alice asszony a türelme határán volt.

– Ez már igazán felháborító! Ezt nem is szabadott volna neked végighallgatni: De semmiképpen sem kellett volna engem ilyen üzleti dolgokkal háborgatnod. Bizonyára Brandner ügyetlensége az oka, ha rosszul állunk. Odaát, Alsó-Lankwitzban senki sem panaszkodik, bőven van minden, míg nálunk minden évben a rossz termés felett keseregnek. Ennek csak a hanyag személyzet az oka.

Lankwitz Hannó összeráncolta homlokát és a lakkcipője orrára bámult.

– Azt hiszem, ismét tévedsz, anyám. Én is hasonló véleménynek adtam kifejezést, erre Brandner előszámolta nekem, hogy Joachim bácsi a tizedét sem költi annak, amit mi. Odaát mindig van pénz bőven javításokra, új gépekre és más hasonlókra. Mi azonban a személyes szükségleteinkre óriási összegeket adtunk ki és a birtokba úgyszólván

semmit sem fektettünk be. Őszintén bevallva, anyám, megrémültem, amikor az egyes folyószámlákba beletekintettem. A kiadások egyáltalán nincsenek arányban a bevételekkel. Felső-Lankwitz ennél fogva nagyon meg van terhelve. Eddig bizony nem sokat foglalkoztam ezzel a kérdéssel, és gondtalanul éltem világomat. Brandner erélyesen követelte, hogy végre alaposabban utánanézzek a dolgoknak. Ő igazán csak jót akar, anyuskám!

Alice asszony hátravetette a fejét.

– Nem értelek, Hannó, hogy ezt mind ilyen nyugodtan eltűröd. Végre is Brandner az alkalmazottunk, akinek alkalmazkodnia kell a kívánságunkhoz. Egyáltalában nincs joga hozzá, hogy az életmódunkat megbírálja.

– Alapjában véve nincs. Azonban mondhatom neked, hogy olyan őszinte jóakarát és aggodalom csengett ki mindabból, amit nekem mondott, hogy szinte meg voltam hatva. Olyan mélységes fájdalom volt elrejtve a szavaiban, amikor a helyzetünk súlyos voltáról beszélt, hogy nem lehettem mást, mint hogy hallgattam, mint egy gyermek, aki rossz fát tett a tűzre. Hiszen végre is a kötelessége volt, hogy engem mindenről felvilágosítson. Brandner megmondta nekem, hogy ha még két-három évig ilyen életmódot folytatunk, Felső-Lankwitz kalapács alá kerül, és mi itt fogunk állni egyetlen fillér nélkül.

Az anyja arca idegesen megvonaglott. Azonban ismét elutasító mozdulatot tett a kezével.

– Beteggé akarsz tenni ezekkel a rémképekkel, Hannó? Úgy látszik, Brandner alaposan reád ijesztett.

Hannó felugrott és maga elé bámult.

– Nem tudok elzárkózni a tények elől, anyám. A számok világosan beszélnek; magamat vádolom, amiért eddig ilyen gondtalanul, könnyelműen éltem. Azonban takarékoskodást és szerénységet nem tanultam sem tőled, sem apától. De annyi bizonyos, anyám, hogy ez így nem mehet tovább, és a tervbe vett utazásról természetesen le kell mondanunk.

A szép asszony bosszúsan felugrott.

–Erről szó sem lehet, Hannó! Természetes, hogy utazunk. Először is az idegeimnek szükségük van a pihenésre, és másodszor is... határozott terveim vannak... mégpedig veled.

– Velem? – kérdezte Hannó csodálkozva.

– Igen, veled. Azonban kérlek, ülj le. Nagyon idegessé tesz, ha így fel-alá járkálsz a szobában..

Hannó -engedelmeskedett.

– Kérlek, beszélj, anyuskám.

Az asszony végigsimította a fia kezén és mosolygott.

– Ne aggódj ennyire, Hannó. Egyetlen szót kell csak kimondanod, és örökre búcsút mondhatunk minden gondunknak. Ugyanis fényes parti van kilátásban a számodra... csak rajtad múlik minden.

Hannó idegesen felkacagott.

– Eszem ágában sincs már most, huszonkilenc éves koromban megnősülni.

– Ez éppen a legjobb kor a nősülésre, Hannó! És ha a helyzet itt, Felső-Lankwitzban csakugyan ilyen komoly, akkor ezzel a fényes házassággal azonnal rendbe hozhatod magad.

Hannó arcán rosszkedv tükröződött.

– Utálatos gondolat megházasodni, anyuskám! És tulajdonképpen kinek adjam el a szabadságom?

Alice asszonyt láthatólag kínosan érintették ezek a szavak.

– Mire valók ezek a kifejezések? A szabadságot megtarthatod akkor is, ha nos ember leszel. A fiatal hölgy, akit kiszemeltem, rendkívül szelíd és irányítható, bár óriási vagyona van. Az édesanyja beleegyezése minden kétségen felül áll, a leány pedig, már régóta titokban szeret téged, és élete legnagyobb boldogságának tartaná, ha megkérné a kezét. Utazásunkon összetalálkozunk velük, és így az egész a véletlen látszatát fogja kelteni. Mindent gyorsan és könnyedén elrendezhetsz... csak akarnod kell.

Hannó szemeiben halk érdeklődés villant meg. Miféle terveket szövögetett nagy titokban az ő okos és szép édesanyja? Ismét felemelkedett a székéből és néhányszor fel-alá járt a szobában. Azután megállt az édesanyja előtt.

– Ösmerem azt a hölgyet? Mondd meg legalább a nevét

Alice asszony egy pillanatig habozott, mint aki nem egészen biztos a maga dolgában. Azután határozottan felegyenesedett.

– Lucknow Hilda bárónő.

Hannó hátralépett és a homloka kipirult.

– De anyám! Ezt csak nem mondtad komolyan! – kiáltott fel csaknem felháborodva.

Alice asszony tökéletesen nyugodt maradt.

– Természetes, hogy komolyan gondolom. A bárónőre sokmillió örökség vár, erre gondolj.

Hannó értelmetlenül bámult az anyjára.

– Nem, anyám, ezt nem gondolhatod komolyan. A számalomra méltó, törekeny bárónő... az én feleségem? Ez lehetetlen!

– De Hannó, hogy lehetsz ilyen ostoba! Még egyszer nem fognak tálcán eléd hozni ilyen gazdag menyasszonyt. A bárónő rajongóan szeret téged, és a fejébe vette, hogy hozzád megy feleségül.

Hannó erőlesen rázta a fejét.

– Én nem vagyok az az ember, aki olyan könnyedén hagyja elvételni magát, de legkevesbé ettől a szájalomra méltó, fiatal teremtéstől. Hát nem lázad fel minden csepp véred arra a gondolatra, hogy a fiad ilyen asszony mellett élje le az életét?

Alice asszony egykedvűen vállat vont, azután könnyedén így szólt:

– Egy férfi mindig úgy formálhatja az életét, ahogy akarja, még akkor is, ha már megházasodott. És a bárónő teljes szabadságot fog adni neked.

Hannó arca megvonaglott. Így még sohasem hallotta beszélni az édesanyját, minden szavával megsebezte fiúi szeretetét és tiszteletét.

– Hogy érted ezt, anyám? – kérdezte csaknem nyersen.

– Én Istenem, hiszen már nem vagy gyermek, és tudod jól, hogy mire gondolok. Vagy azt hiszed, nem vettem észre, hogy mennyi sokat foglalkozol a szép Korff Zsuzsa grófnéval? Nekem éles szemeim vannak, fiam, és tudom jól, hogy a grófné nem véletlenül van most itt a rokonainál a te közvetlen közeledben, sőt, ez nagyon is szoros kapcsolatban van a te szabadságoddal és jelenléteddel is Felső-Lankwitzon.

Hannónak az arcába szökött a vér.

– De anyám! – Ennél többet nem tudott mondani, annyira kellemetlenül volt meglepve az első pillanatban.

Alice asszony leintette.

– Jó, jó. Ne szólj semmit, mindent tudok. Az ilyen temperamentumos fiatalasszonynak, mint a grófné, mindig van valami nagy szenvedélye, ha egy öreg emberhez van hozzákötve. És ha a bárónőt feleségül vennéd, erről azért még nem kellene lemondanod.

Hannó felugrott.

– Rendben van, többé nem beszélek erről. Én csak a javadat akarom. Azt hittem, hogy hálás leszel nekem.

– Sajnálom, hogy csalódást okoztam neked, anyám. Azonban, ha kissé jobban ismernél, tudhattad volna előre, hogy ebbe a házasságba nem fogok belemenni. Apa jobban tette volna, ha idejében figyelmeztet, és leplezetlenül feltárja eléem a helyzetet, ahelyett hogy mindent rózsásabb színben tüntetett fel, mint ahogy a valóságban volt. Akkor legalább nem éltem volna ilyen gondtalanul és tétlenül, talán mégis össze tudtam volna szedni magamat Ha legalább később

Joachim bácsira hallgattam volna, amikor figyelmeztetett, talán akkor is elég idejében lett volna. Én pedig kinevettem. És most mégis látom, hogy neki volt igaza.

Az anyja gyűlölködő pillantással nézett rá.

– Nos, talán még van idő, hogy megkövessed és ünnepélyesen térdet hajts bölcs előrelátása előtt – gúnyolódott. – Micsoda diadal volna ez Joachimnak! De hidd el, egy rézfityinget sem fogsz kapni, erről már gondoskodott az az örökségvadász.

A szépasszony szavai élesen, bántóan hangzottak.

Hannó egy darabig mereven bámult maga elé, azután erőltetett nyugalommal mondta:

– Igazságtalan vagy Liához, nincs semmi bizonyítékunk arra, hogy megérdemli ezt a gyanúsítást.

– Hát Joachim bácsi talán nem őt tette meg általános örökösének?

– Igen, mert szereti, mint a saját gyermekét, és bennem nincs semmi bizalma. Azt hiszi, hogy Alsó-Lankwitz Liánál jobb kezekben lesz, mint nálam. Talán igaza van. Ne szépítsük tovább a dolgot, anyám, mi nagyon könnyelműen gazdálkodtunk.

Egy pillanatig mintha büntudat rajzolódt volna az anyja arcára, azután dacosan hátravetette a fejét.

– Hiszen azt hittem, hogy mindent jóvátehetünk, ha te ilyen fényes, házasságot kötsz. Még most sem késő, Hannó, egyetlen szavad megmenthet bennünket, és élhetnénk tovább, úgy, mint eddig. Hallgass reám, Hannó! Kísérj el, és kérd meg a baronesz kezét.

A fiához lépett és szép szemeivel hízelgően, könnyörögve nézett fel reá. Ezzel a pillantással eddig még mindent el tudott érni a férjénél és a fiánál. Ma azonban hatástalanul lepattant Hannóról, aki megborzongva összerázkódott.

– Nem, anyám, nem- tudom megtenni. Kívánj tőlem bármit, csak ezt nem, ez lehetetlen!

Az asszonyból kitört a visszafojtott indulat:

– Mert Korff grófnét szereted! Ő azonban már le van kötve és sohasem lehet a feleséged. Még akkor sem, ha könnyelműségében elválna a férjétől, miután ő katolikus. Azonkívül ahogy én őt ismerem, nem egykönnyen mondana le a pompáról és gazdagságról.

– De hiszen erre egyikünk sem gondol, anyám – próbálta Hannó más irányba terelni a beszélgetést. – Az egész barátságunk csak ártatlan flört.

– Helyes, akkor vedd feleségül a bárónőt. Akkor még flörtölhetsz is, amennyit akarsz.

Hannó most először életében nézte kritikus szemmel az édesanyját. Eddig csak csodálta az ő szép és elegáns mamáját, éppen úgy, mint az édesapja. Ebben az órában lehullott a jótékony fátyol a szeme elől, és mélységes lehangozottsággal távozott az édesanyja szobájából. Most is, mint mindig, megcsókolta szép fehér kezeit, de a lelkében megrendült az a gyöngéd, büszke rajongás, amit eddig iránta érzett.

Lankwitz báróné nem mondott le a tervezett utazásról. A szükséges pénzt néhány ékszere eladásával teremtette elő. Hannó nagyon vegyes érzelmekkel nézte az édesanyja úti előkészületeit, és amikor Alice asszony óriási útiládaival és a komornájával a pályaudvarra hajtatott, a búcsú anya és fia között szokatlanul hideg volt.

Néhány napig Hannó hű maradt jó elhatározásához, órákig ült az üzleti könyvek fölé hajolva. Naponta tárgyalt az intézővel, a földekre mindennap kilovagolt. Lassanként azonban könnyűvérű optimizmusa felülkerekedett. Ha az édesanyja okosan takarékoskodni fog, és ő kissé utánanéz a dolgoknak, ismét rendbe lehet hozni a valamikor olyan szépen jövedelmező birtokot. Ha másként nem megy, nyugdíjaztatja magát, és maga fogja intézni a birtok ügyeit. Amikor az intézővel erről beszélt, Brandner egykedvűen vállat vont. Úgy látszik, nem nagyon bízott Hannó elhatározásának komolyságában.

Négy nap elteltével Hannó kissé nyomasztónak kezdte érezni a magányt. Az intéző komoly arcáról mindig mintha szemrehányásokat olvasott volna le. Egyszer már más ábrázatokat akart látni, és elhatározta, hogy Bornheimba megy. Tulajdonképpen mióta nem látta már Zsuzsa grófnét? Utánaszámolt: már nyolc napja lehetett. Ilyen sokáig várankoztatta a szépasszonyt.

– Egy órára Bornheimba lovagolok – mondta röviden az intézőnek, aki kérdő pillantással nézett reá.

A gyors lovaglás az erdőn keresztül máris felfrissítette és elfeledtette vele gondjait. Amikor a parkon keresztül a kastély felé fordult, vidám nevetés hangzott feléje. A kastély előtti füves térségen vidám társaság labdázott: Korff grófné a két unokahúgával, Bornheim Dollyval és Mollyval, azonkívül ott volt a két csinos szőke leány vőlegénye is, egy fiatal szomszéd birtokos és egy ulánuskapitány a schwarzenfelsi garnizonból, azonkívül még néhány vendég a környékről, és valamennyien buzgón játszottak.

Lankwitz Hannót nagy ujjongással fogadták. Zsuzsa grófné boldogan felragyogó pillantással üdvözölte. Azonnal megmutatták neki is a divatos új labdajátékot, és a vidám társaság körében hamarosan

megfeledkezett gondjairól. Tréfált és nevetett régi, túlradó életkedvében.

Amikor a játék véget ért, a vendégek a kastély teraszára mentek, ahol teához terítettek. Hannó és Zsuzsa grófné kissé hátrább maradtak. A grófné megállt egy dúsan virágzó rózsató mellett és óvatosan körülnézett hogy nem hallhatja-e a szavát valaki.

– Miért nem jött ilyen sokáig, Hannó?

– Kellemetlen üzleti ügyek tartottak odahaza – válaszolt a fiatalember.

– És mikor utaznak el az édesanyjával? – kérdezte a grófné, anélkül hogy egy szóval is érdeklődött volna a gondjairól.

– Egyáltalában nem utazom, grófné, az édesanyám már elutazott, én itt maradok, míg a Szabadságom tart.

A fiatalasszony szemei fellobbantak és megkönnyebbülten fellélegzett.

– Igazán?

– Okvetlenül!

– És miért változtatta meg eredeti terveit?

– Okvetlenül akarja, hogy ez£ megmondjam, grófné?

– Nagyon szeretném tudni.

– Tehát azért, mert maga itt van Bornheimban. Nem túlságosan csábított a gondolat, hogy elkísérjem az édesanyámat, annál is inkább, mert mindenáron azt akarta, hogy az utazásunkon eljegyezzem magam. „Véletlenül” találkoznom kellett volna egy gazdag örökösnővel, akit anyám kikeresett a számomra, és mentől előbb eljegyeznem magam vele.

– De hiszen ez lehetetlen! – mondta a grófné mélységes felindulással.

Hannó megfogta a kezét.

– Zsuzsa,, hiszen mondtam, hogy nem akartam elkísérni az édesanyámat, bár, bevallom őszintén, nagyon rosszul állnak az ügyek Felső-Lankwitzon, és talán okosabb lett volna, ha megragadom ezt az anyagilag fényes házasságot. Talán már úgy sem, így sem húzhatom sokáig. Kötelességem, hogy Felső-Lankwitzot egy gazdag házassággal ismét rendbe hozzam. De most még szabad vagyok, Zsuzsa, még nem kötöttem le magam. Tudja jól, kinek, ajándékoztam a szívem.

– És mégis foglalkozik azzal a lehetőséggel, hogy megházasodik? – kérdezte az asszony halkan, remegő, hangon.

– Halasztom, ameddig lehet, azonban egyszer mégis meg kell ennek történni.

– És reám nem is gondol, Hannó?

– Maga le van kötve, és én is az leszek, ha majd egyszer el kell adnom magam. Ha a legcsekélyebb kilátásom is volna arra, hogy maga valamikor i feleségem lehet, dacolnék mindennel. Azonban így, akár szabad vagyok, akár le vagyok kötve, magától mindenképpen örökre el vagyok választva.

A fiatalember nála szokatlan, idegenszerű pátosszal beszélt, az igazi érzés melegsége hiányzott a szavaiból. Azonban a grófné izgatottságában ezt nem vette észre.

– Ne emlékeztessen az én kötelékeimre, Hannó, talán... de ne beszéljünk a jövőről, hiszen a jelen a miénk, és a jelen olyan szép!

Forró, ígész pillantással nézett a fiatalemberre, és Hannó most egyszerre érezte, hogy ez nem flört, hanem igazi szenvedély.

– Igaza van, Zsuzsa, a jelen a miénk! Holnap biztosan eljövök a kerti pavilonba, és remélem, hogy ott zavartalanul egyedül leszünk. Eljön? Annyi sok mondanivalóm van magának!

Az asszony bólintott.

– A szokott időben ott leszek. Ugye, nem fog ismét hiába vártni magára?

Ebben a pillanatban Bornheim Dolly lépett oda hozzájuk.

– Ügy látszik, a rózsaoatásról tart előadást Zsuzsának, báró úr, és ennek örömeire megfedkezett a teáról és a társaságról?

Hannó kimentette magát és a grófnét, azután a teraszra siettek, ahol már éppen körülhordták a teát.

A grófné ügyesen úgy intézte, hogy Hannóval együtt egy kis asztalkához ült le, amely kissé távolabb állt a többiektől. A beszélgetés élénken megindult az asztalok között, tréfák röptek egyik asztaltól a másikhoz, és mindenfelől vidám nevetés hangzott. Egyszerre abbamaradt a beszélgetés; a park útján a friss kavics megcsi- kordult egy kocsni kerekei alatt, lovak patáinak csattogása hangzott, és a következő pillanatban az alsó-lankwitzi hintó megállt a terasz alatt.

A vendégek legnagyobb része örömteljes meglepetéssel ugrott fel, és a széles lépcsőhöz mentek, amelyen Molly és Dolly már lesiettek, hogy üdvözljék Joachim bácsit és Reinach Kornéliát, akivel szívélyes, meleg barátság fűzte össze őket.

– Pompás, hogy jöttök, Lia! Éppen teánál ülünk – mondta Molly vidáman.

Lia felnézett a teraszra.

– Vendégeitek vannak? Nem zavarunk?

Molly a fejét rázta.

– Hogy kérdezheted ezt, Lia? Nagyon, nagyon örülünk, hogy végre egyszer ismét eljöttél a nagybátyáddal. Hiszen amíg beteg volt, jóformán nem is láttunk. Nagyon kedves társaságunk van, csupa ismerősök: Dolly és az én vőlegényem, az unokabátyánk, György, a te leghűségesebb udvarlód, az unokanővérünk, Zsuzsa, és még Rombergék, más senki. Azaz, hogy valakiről megfeledkeztem: az unokabátyád, Lankwitz Hannó is itt van.

Dolly nevetett.

– Ó, Molly, Lankwitz Hannóról egyelőre hallgathattál volna. Tudod jól, hogy az alsó- és felső-lankwitziak tisztelettel kitérnek egymás útjából. Nézd Liát, úgy látszik, máris szeretne kereket oldani.

Lia egy pillanatig csakugyan határozatlanul állva maradt, amikor meghallotta, hogy Hannó is itt van, mialatt Joachim bácsi Bornheim úr mellett felfelé haladt a lépcsőn. Azonban gyorsan összeszedte magát, és mosolyogva rázta a fejét.

– Nem keressük ugyan egymás társaságát, azonban arra nincs semmi okunk, hogy kitérjünk egymás útjából – mondta barátságosan.

A két csinos szőke leány vidám csevegés közben magával vonta Liát. Kornélia megszokott nyugodt, barátságos modorával üdvözölte a grófnét. Bornheimék révén már évek óta jó barátságban voltak egymással.

– Örülök, hogy látlak, Zsuzsa. Már régóta itt vagy Bornheim-ban?

– Már csaknem tizennégy nap óta. Már régóta meglátogattalak volna, de attól féltem, hogy talán zavarnék, miután hallottam, hogy a nagybátyád beteg – válaszolt a grófné szívélyesen.

– Ó, Joachim bácsi, hála Istennek, már teljesen egészséges. Remélem, rövidesen kipótolod a mulasztásodat. Hosszabb ideig maradsz még itt? – kérdezte Lia.

– Néhány hétig mindenestre.

Minden oldalról szívélyesen üdvözölték Liát, csak Lankwitz Hannó várakozott a széke mögött, míg a fiatal leány a közelébe ért. Csak akkor üdvözölte nyugodtan és udvariasan, de tartózkodva, és Lia hasonlóképpen viszonzta a köszöntését.

Közben Lankwitz Joachim is körüljárt a vendégek között, és most megállt az unokaöccse előtt.

Ismét szabadságon vagy, Hannó? Vagy talán örökre levetted a cifra dolmányt? – kérdezte, mialatt kezét nyújtott az unokaöccsének.

– Szabadságon vagyok, Joachim bácsi – válaszolt Hannó láthatólag nagyon vidáman, de mégsem azzal a fölényes biztonsággal, amellyel máskor az öregúrral szemben viselkedni szokott.

– Úgy, már örültem, és azt hittem, hogy végre magad akarod a kezébe venni a gyeplőt Felső-Lankwitzon.

– Ez nem olyan sürgős, bátyám. Földet túrni akármikor elmehetek.

Bármennyire is szemtelenül válaszolt, Hannót kényelmetlen érzés fogta el, csaknem lesütötte a szemét az öregúr komoly, átható pillantása alatt, mint valami iskolás gyerek, akinek rossz a lelkiismerete.

És Hanhónak csakugyan sok minden nyomta a lelkiismeretét, de öntudatosan tiltakozott ellene. Tulajdonképpen mi köze van hozzá a nagybátyjának, hogy a birtoka ügyeit intézi vagy vidám katonaéletet él? Hiszen a nagybátyja soha egy fillért sem adott neki, és az örököse is más lesz. Miért is legyen reá bármiben is tekintettel?

– Kérlek, ha azt hiszed – válaszolt Lankwitz Joachim bosszúsan. – Az én véleményem nálad úgysem jön számításba.

– Természetesen nem, Joachim bácsi.

Az öregúr még egyszer áthatóan ránézett, azután egyetlen szó nélkül elfordult.

Ez a rövid találkozás a nagybátyjával teljesen elrontotta Hannó jókedvét. Túláradó jókedve, vidámsága szertefoszlott; Amikor ismét leült a grófné mellé, szófukar és szórakozott maradt. Közben azonban mindig újra, akarata ellenére Joachim bácsira nézett Ha bizalommal lennék iránta és megígérném, hogy ennek a könnyelmű gazdálkodásnak vége lesz Felső-Lankwitzon, vajon segítene nekem? – gondolta magában. Feltűnt neki, hogy milyen szokatlanul sápadt ma Joachim bácsi; tudta, hogy hosszú ideig súlyosan beteg volt.

És Lia a leggyöngédebb gondossággal vette körül az öregurat, széltől védett napos helyet keresett ki a számára, odatolta a székét és elkészítette a teáját.

Hannó mindezt látta. És valami volt Lia lényében, ami akarata ellenére is lebilincselte a figyelmét. Gondolkozott, vajon mi lehet ez? A mozdulataiban annyi jóság volt, és természetes, üde lényéből szinte áradt az erő, az egészségi a vidámság, mindaz, ami őbenne is élt.

Rajtakapta magát, hogy a szemeit keresi, ezeket a tiszta, nyílt, becsületes szemeket, amelyekben nem volt semmi hamisság. Azonban hiába, a leány hidegen és büszkén elnézett a feje felett.

– Örökségvadász! – villant meg hirtelen Hannó fejében. Így nevezte Liát az édesanyja. Tiltakozóan rázta a fejét. Nem, Reinach Liáról ezt nem lehet feltételezni! Azután meghallotta tiszta, világos nevetését. Most először tűnt fel az is, mennyire körülveszik a fiatalemberek Liát, különösképp Bornheim György egy pillanatra sem vette le róla csodáló

pillantását. És Lia mindemellett elfogulatlan és nyugodt maradt. Mindenkiel beszélgetett, csak Hannóhoz nem szólt közvetlenül egy szót sem.

Néha azonban mégis a fiatalemberre tévedt a pillantása, anélkül hogy Hannó észrevette volna, és ilyenkor- mindig hangosan megdobbant Lia szíve, bár külsőleg nyugodt és egykedvű maradt.

A fiatal leánynak feltűnt, hogy Hannó jóformán kizárólag Zsuzsa grófinéval foglalkozik. Egyszer felfogta szenvedélyesen fellobbanó pillantásukat, ahogy azok kerten egymásra néztek. Miért fogta el akkor olyan különös, fájó érzés? Hiszen nem most először látta Hannót flörtölni. Tudta jól, hogy nagyon szeret udvarolni. De hátha ez most komolyabb, mélyebb dolog, mint máskor? És Zsuzsa grófné férjes asszony!

Lia felsóhajtott. Miért is foglalkoztatja ez a dolog? Lankwitz Hannó semmit sem vesz komolyan, játékot űz mindenből.

Csodálatos, de ez a gondolat szinte megnyugtatta Liát. Amíg csak játszik az asszonyokkal, azt nyugodtan el tudja viselni. De mi lesz, ha egy napon Hannó mégis komolyan, mélyen megszeret egy asszonyt? Egy pillanatra lehunyta a szemét ennél a gondolatnál, mintha attól félne, hogy valami kínzó, fájdalmas dolgot kell végignéznie. Azután erővel elszakította Hannótól a gondolatait, és ismét Bornheim Györgyhez fordult, aki élénken beszélt hozzá. Nagyon rokonszenves volt Liának ez a fiatalember, és szívesen elbeszélgetett vele. Miután ő is egyik közeli garnizonhoz tartozott, gyakran összetalálkoztak Alsó-Lankwitzon, a városban vagy a környékbeli birtokokon. Lia régóta észrevette, hogy a fiatalember szereti, és ez őszintén bántotta. Azzal igyekezett féken tartani az érzelmeit, hogy csaknem testvériesen barátságos hangot ütött meg vele szemben. Ezzel csak azt érte el, hogy György nem adta át magát csalóka reményeknek. Azonban mindig lehetőleg Lia mellett tartózkodott, ha valahol összetalálkoztak.

– Már csakugyan olyan régóta nem találkoztunk, Bornheim úr? – kérdezte Lia.

– Egész örökkévalóság óta! Legutoljára közvetlenül a nagybátyja megbetegedése előtt. Különben, azt hiszem, a legnagyobb gyönyörűség lehet betegnek lenni, ha maga az ápolónő.

Lia nevetett. – Joachim bácsi is azt mondta, hogy szinte kellemes volt a betegség, de azért ezt nem egészen hiszem el neki.

Lankwitz Joachim lépett most oda hozzájuk.

– Még maradni akarsz, gyermekem? Én már szeretnék hazamenni.

Lia felnézett reá.

– Természetesen veled jövök, Joachim bácsi.

– Nem, gyermekem, én egészen természetesnek találnám, ha még egy órát is itt töltenél ebben a kedves társaságban. Hazamehetek egyedül is, azután a kocsit érted küldöm.

– Maradjon még, nagyságos kisasszonyom – kérlette Bornheim György is. És Molly, aki a beszélgetésüket hallotta, odajött.

– Csak nem akarsz máris hazamenni, Lia?

A fiatal leány felállt.

– De igen, Molly, Joachim bácsival hazamegyek. Semmi esetre sem szeretném egyedül elengedni.

– De gyermekem, olyan vén még nem vagyok! – tiltakozott Lankwitz Joachim.

Lia tréfásan az öregúrra nézett, és belékarolt.

– Egy darabig még el kell tűrnöd a zsarnokoskodásom, bácsikám.

– Helyes, megadom magam.

– Akkor engedjék meg, hogy egy darabig elkísérhessem önöket, vissza akarok térni a városba – kérte Bornheim György.

– Nem akarjuk megszöktetni a társaságból idő előtt

– válaszolt Lia.

– Nem, az én időm már úgyis letelt.

És így Lankwitz Joachimmal és Liával együtt ő is elindult. A többi vendégek sokáig integettek utánuk a teraszról.

Hannó a grófnéval a korláthoz támaszkodott.

– Bornheim György, úgy látszik, komolyan foglalkozik Liával – mondta a grófné sokatmondó mosollyal.

Hannó meglepetten felnézett.

– Csakugyan azt hiszi?

– Egészen bizonyos vagyok benne. Már Molly is célzott előttem erre a dologra. György, a látszat után ítélve, fülig szerelmes belé.

Hannó a kocsi után nézett, amely mellett György élénken társalogva lovagolt.

– És Lia? – kérdezte nevetve és gúnyosan.

– Hogy ő hogyan érez György iránt, azt nem tudom. Én azonban úgy találom, hogy nagyon jól illenének egymáshoz. Mindketten nagyon unalmasak – mondta a grófné.

Hannó vállat vont.

– Sokkal kevésbé ismerem mindkettőjüket, semhogy ítéletet mondhatnék róluk. ■

– Igaz, hogy maga feszült viszonyban van az unokahúgával?

A fiatalember ismét erőszakolt közömbösséggel vállat vont.

– Feszült viszonyban? Ó nem. Reinach Lia teljesen közömbös előttem.

– Hallottam, hogy még csak nem is tegezik egymást, mint. rokonok között szokták.

– Nekünk jobban megfelel ez a konvencionális érintkezés.

– Milyen hidegen beszél róla! Én úgy találom, hogy Lia mégis nagyon csinos leány, és általában tetszeni szokott a fiatalembereknek. Az én ízlésem szerint azonban van egy nagy hibája.

– És mi az? – kérdezte Hannó feszült érdeklődéssel.

– Túlságosan tökéletes! Én nem szeretem az ilyen embereket, mert én nem vagyok az!

Hannó arcán megértő mosoly villant át.

– Egészen az én esetem! Különb, azt hiszem, már elég régóta beszélünk erről az egészen érdektelen tárgyról, drága grófné. Sokkal fontosabb mondanivalóim vannak.

Az asszony sietve körülnézett és halkán mondta:

– Csend! Molly jön.

Az unokahúga csakugyan „odalépett hozzá és belekarolt a grófnéba.

– Játsszunk még kicsit, Zsuzsa. A báró úr is részt vesz a játékban?

Bár Zsuzsa legszívesebben egyedül maradt volna Hannóval, követte Mollyt a füves térségre, ahol a többiek már felálltak a játékhoz.

Estefelé, amikor Hannó elbúcsúzott, hogy hazatérjen, a grófné a fülébe súgta:

– Holnap, a pavilonban!

Hannó meghajolt előtte és megcsókolta a kezét.

Másnap Hannó hiába várt Zsuzsa grófnéira. Nem jött, úgyhogy végre is rosszkedvűen hazafelé indult.

Hazaérve, levél várta a grófnétól.

„Kedves Báró úr!

A férjem ma délelőtt váratlanul megérkezett Bornheimba, és itt marad, amíg együtt visszatérünk Berlinbe. Reméljük, hogy rövidesen üdvözölhetjük Bornheimban.

Szívélyes üdvözléssel

Korff-Zsuzsa.”

Most már tudta Hannó, hogy a grófné miért nem jöhetett el a találkozóra. Nem érintette túlságosan fájdalmasan a csalódás. Alapjában véve kissé kényelmetlen volt ez a flört a szépasszonnyal.

Látta jól, hogy Zsuzsa sokkal komolyabban veszi barátságukat, mint ahogy neki kellemes volt.

Szegény Zsuzsa! Mint katonatiszt vagyontalan árvája, nem valami irigylésre méltó volt a fiatalsága a rokonainál, míg Korff gróf meg nem kérte a kezét. Örömmel fogadta a nála jóval idősebb ember kérését, aki megváltotta szűkös viszonyaitól, és a legfényesebb nagyvilági életet ígérte neki. Azonban a fényes külsőségek nem értek fel azzal, hogy a szíve üres volt. A pompa és gazdagság hamarosan megszokottá vált számára és nem tudta többé kielégíteni. Nemsokára a pompa és fény közepette szerencsétlenebbnek érezte magát, mint azelőtt. A férje, akit elejétől fogva nem tudott szeretni, napról-napra kellemetlenebb 'és kicsinyeskedőbb lett, irigyelte tőle a fiatalságát, és féltékeny szemekkel őrködött fölötte.

Amikor Zsuzsa Lankwitz Hannóval találkozott, érezte, hogy ütött az órája. Szenvedélyesen beleszeretett a szép, fiatal katonatisztbe. Ami Hannó számára csak futó flört volt, az ő számára végzetes szenvedéllyé fejlődött. A fiatalember későn vette észre, hogy Zsuzsa többet kért tőle, mint felületes játékot, és szívesen visszavonult volna, ha lehetséges. Azonban a grófné nem engedte szabadon.

Anélkül hogy Hannó sejtette volna, Zsuzsa azzal a gondolattal foglalkozott, hogy valamikor az ő felesége lesz. Korff gróf öreg volt és beteges. Nem fogja örökké cipelni a láncait. A halála után szabad lesz, és gazdag örökös. Óvatosan és aggódva célzásokat is tett erre Hannó előtt, a fiatalember azonban elsiklott felettük, mintha nem értette volna meg.

Nyolc nappal később Lankwitz Hannó a reggelinél ült, és éppen a postát nézte át. Közötte volt az édesanyjának egy rövid levélkéje is. Egyik előkelő svájci fürdőhelyen tartózkodott, ahol összetalálkozott Lucknow bárónéval és a leányával. A levélben ismét megpróbálta rábeszélni Hannót, hogy kérje meg a baronesz kezét.

Bosszúsan az asztalra dobta a levelet, és átnézte a többi postáját. Most sem várt reá semmi örvendetes hír, csupa figyelmeztető levél volt hitelezőitől, számlák, azután egy levél a trénerétől, hogy a lova aggasztóan megbetegedett. Félig elfojtott káromkodással felugrott, s magamagával és az egész világgal elégedetlenül idegesen fel-alá rohant a szobájában.

Mit csináljon ebben a lelkiállapotban? Lovagoljon át Bornheimba? Korff gróf mindannyiszor oly barátságtalan arcot vág, ha odajön, a grófné pedig szűkszávú és rosszkedvű. Tehát ez a látogatás sem

kecsegtetett túlságosan sok szórakozással, azonban egyedül ülni otthon, ezt sem tudta sokáig elviselni, és így rövidesen parancsot adott, hogy nyergeljék fel a lovát

Gyors galoppban indította neki a lovát. Előbb az üde tavaszi erdőn át haladt, azután a réteken és mezőkön át, egészen Alsó- és Felső-Lankwitz határáig. Ma különösen feltűnt neki, mennyivel szebbek, dúsabbak az alsó-lankwitzi földek.

Beszélni fogok Brandnerrel, ezen változtatni kell – gondolta magában.

Lassan, elgoridulkozva haladt tovább az erdei ösvényen. Már alsó-lankwitzi földön járt. Milyen pompás állapotban vannak itt az erdők is; itt nem tett nagyobb kárt a szél a múlt éjszakán.

Hannó hirtelen megállította a lovát és a lombokon át az erdei tisztás felé ment, ahonnan jól ismert hang csendült felé. Egy csoport munkás dolgozott az erdő szélén, ahol a szél a legjobban érte, és eltakarították a nyomokat. Közöttük ott állt aranysárga lova mellett Kornélia kisasszony, és megadta a munkásoknak a szükséges utasításokat. Az ő hangját hallotta meg a fiatalember.

Hannó mozdulatlanul állt a cserjék mögött. A szemei megbűvölve csüngtek Lia alakján. Milyen határozottan és szakértelemmel adta ki az utasításokat az embereknek! Egy félig kidőlt nyírfát, amellyel csúnyán elbánt a szél, kellett ismét felállítani és megtámasztani. Közben, ha szükség volt rá, maga Lia is saját kezűleg segédkezett.

Hannó nem tudta levenni róla a szemét. Hogy tele van ez a leány virágzó életerővel! És ő? Ő maga is ilyen meglazult gyökerű fa! Vajon fog-e valaki neki segítő kezet nyújtani, támogatni, talpra állítani? Ez a gondolat megvillant a fejében, azután – mintha eredetileg is ez lett volna a terve – a tisztás felé kormányozta a lovát, és lassú lépésben a munkások közé ért.

– Jó reggelt, Lia! – kiáltotta.

A fiatal leány összerezsent és feléje fordult. Hannó megállt előtte. Köszönően megemelte lovaglósapkáját és csodálatosan ragyogó szemekkel nézett Liára.

A fiatal leány akarata ellenére elpirult, de nyugodt és hideg maradt.

– Jó reggelt, Hannó! – válaszolt olyan nyugodtan, amennyire csak tudott. Közben megigazított valamit a lovaglóruháján, csak hogy ne kelljen Hahnóra néznie, és sietve felhúzta a kesztyűit. Azután odalépett a lovához és intett az egyik embernek, hogy legyen segítségére a felszállásban. Ugyanabban a pillanatban azonban Hannó leugrott a lováról és odalépett hozzá.

– Engedje meg, hogy ezúttal én lehessen a segítségére. – Odatartotta a kezét, amelybe Lia csak habozva tette be a lábacskaáját.

Hannó erőteljes mozdulattal felemelte a nyeregbe és odanyújtotta neki a kantárszárát.

Lia röviden és udvariasan mondott köszönetet.

– Hazalovagol, Lia? – kérdezte a fiatalember, miközben ő is felpattant a lovára. A leány rövid igennel válaszolt.

– Megengedi, hogy magához csatlakozzam, míg az utaink elválnak?

Lia ajka megremegett. Legszívesebben elmenekült volna előle.

– Nem akarom ennyire igénybe venni az idejét.

A fiatalember oldalról elfordított arcába nézett.

– Ez annyit jelent, hogy terhére vagyok? – kérdezte nevetve.

Lia vállat vont.

– Nem, nincs terhemre. De fel akartam menteni egy kellemetlen udvariassági kötelesség alól.

A leány elutasító magatartása felfigyelt Hannót. Nem szokta meg, hogy egy asszony így, félvállról bánjon vele. Azonban uralkodott magán és így szólt:

– Az imént megfigyeltem magát, amint a munkásokkal együtt segített feltámasztani a nyírfát. Mennyi erő és fiatalság van magában!

– Kár, hogy ezt nem tudtam, még szükségünk lett volna segítő kezekre.

A fiatalember egy pillanatig bámulva nézett reá. Azután elnevette magát. Friss, üde nevetése volt, és ez tetszett Liának, bármennyire is titkolta ezt saját maga előtt.

– Erre csakugyan nem gondoltam! Olyan szép volt maga, amint karcún, kinyúlva állt a munkások között! Ez a látvány elfeledtette velem, hogy okosabb volna, ha a segítségére sietnék.

– És ha gondolt volna reá, megtette volna?

– Egészen bizonyosan. Talán kételkedik benne?

– Igen – válaszolt Lia becsületesen.

– Ügy látszik, eddig nagyon rossz véleménnyel volt rólam.

Lia szó nélkül vállat vont. Azután, amikor Hannó is hallgatott, nagy sokára így szólt:

– Mire való ez, Hannó? Azt hiszi, nem tudom, Felső-Lankwitzon milyen érzelmekkel viseltetnek irántam? Az édesanyja véleményét is, amelyet rólam hangoztatni szokott, jól ismerem.

A fiatalember összerezett, mint akit korbácsütés ért.

– Ki mondta magának, hogy én osztom az édesanyám nézetét?

A leány büszke, felindult arcába nézett. Rosszulesett neki, hogy az édesanyja megbántotta.

– Egyáltalában nem osztom az édesanyám véleményét! Becsületszavamra mondom! – ismételte még egyszer.

Lia lassan feléje fordult és a szemébe nézett. Az arca sápadt volt, a szemeiben különös kifejezés csillogott. Az ajkai remegtek, azután halk, bizonytalan hangon így szólt:

– Köszönöm! Szeretném, ha bebizonyíthatnám maguknak, hogy semmi sem áll távolabb tőlem, mint hogy magamnak igyekezzek megszerezni egy örökséget, amelyre magának nagyobb jogai vannak. Itt azonban elválnak az utaink. Sietnem kell, hogy idejében hazaérjek. Isten velem!

És mielőtt még Hannó egyetlen szóval is válaszolhatott volna, gyors galoppban elvágatott.

Hannó sokáig, gondolatokba mélyedve nézett utána. Örült, amiért megmondta Liának, hogy semmiben sem osztja az édesanyja véleményét.

Odahaza Hannót újabb kellemetlen hír várta. Levelet kapott, amelyben felmondták a harmadik jelzalogkölsönt Felső-Lankvitzra. Ez az újabb csapás teljesen váratlanul érte őt is és az intézőjét is, akihez tanácsért fordult.

-Adjon tanácsot, kedves Brandner, mit csináljak? Kihez fordulhatnék vajon?

Az intéző arca elborult.

– Ez súlyos csapás, báró úr. Felső-Lankwitz az utóbbi években sokat vesztett az értékéből; az én véleményem szerint már a két első jelzalogkölsönnel is túl van terhelve. Nem egykönnyen akad majd valaki, aki ezt a harmadik jelzalogkölsönt magához váltja. Éppen ez hiányzott nekünk, báró úr...

Hannó folytonosan törte a fejét, hogy kihez forduljon segítségért. A bizonytalanság kellemetlen, ismeretlen érzése fogta el. Úgy érezte magát, mint az az ember, aki vékony jéglacon halad keresztül, amely minden pillanatban betörhet alatta. Egészen a legutóbbi időig oly gondtalanul, vidáman élt, és most egyszerre sötét viharfelhők gyülekeztek a feje fölé.

Az intéző megnevezett néhány embert, akihez még fordulhatott, azonban láthatólag nem sok bizalma volt ezekhez a próbálkozásokhoz. Hannó minden bátorságát és reménységét elvesztve távozott el tőle.

A következő napok telve voltak izgalmakkal. Egyik ajtón a másik után kopogtatott be Hannó, hogy valakit találjon, aki átveszi a felmondott jelzalogkölcsonnt. Mindenki azt felelte a kérésére, amit Brandner is megmondott; hogy Felső-Lankwitz a két első jelzalogkölcsonnnal is túl van már terhelve, és sokat veszített az értékéből.

Végre is Hannó kétségbeesésében elhatározta, hogy a kérésével Korff grófhhoz fordul. A gróf minden nehézség nélkül segíthetett volna rajta, azonban semmi kedve sem volt ilyen nagy összeget bizonytalanul elhelyezni, de különben sem szerette a fiatal katonatisztet, mert látta jól, hogy milyen sikerrel udvarol a feleségének. És így Hannó itt is elutasító választ kapott.

Ez volt Hannó utolsó reménysége. A legnagyobb önuralomra volt szüksége, hogy éppen Korff grófot keresse fel a kérésével. Csak Zsuzsa grófné tanácsára szánta el magát, hogy ezt a lépést megtegye.

A grófné kétségbe volt esve a férje elutasító válasza miatt – Ha Hannó rövidesen nem kap valahonnan segítséget, kénytelen lesz előbb-utóbb rászanni magát a házasságra, és így ő el fogja veszíteni.

Ezt Hannó meg is mondta a grófnénak másnap, amikor futólag találkoztak.

– Azt hiszem, nincs más mentség, minthogy a legrövidebb idő alatt megházasodjam, bele kell törődnöm ebbe a gondolatba.

Zsuzsa grófné könnyögött, hogy ne tegye ezt meg, az ő kedvéért!

Hannónak a jelenlegi hangulatában csöpp kedve sem volt hozzá, hogy folytassa a flörtöt a grófnéval. Most jobban a terhére volt ez a viszony, mint valaha, és legszívesebben teljesen szakított volna Zsuzsával, ha nem félt volna, hogy a szenvedélyes asszony nagy jelenetet rendez. Akár tetszett, akár nem, egyelőre tovább kellett játszania a szerelmes szerepét Zsuzsával szemben.

Az édesanyjának megírta az utóbbi napok eseményeit. Vigasztalást várt tőle, és ehelyett röviden csak ennyit írt:

„Azonnal utazz ide és kérd meg a baronesz kezét. Tárt karokkal fognak fogadni. Más mentség nincs a számodra.”

Hannó most egyszerre úgy érezte, hogy az édesanyja egészen idegenül áll vele szemben. Ezt a tanácsot nem tudta elfogadni, egész testében megborzongott ettől a gondolattól.

– Míg az édesanyja levelét a kezében tartotta és reménytelenül bámult maga elé, hirtelen eszébe jutottak a szavak, amelyeket ma

reggel az intézője mondott neki: „Tessék elmenni a nagybátyjához, báró úr. Legrosszabb esetben ezt az utat is hiába tette meg, úgy mint a többi. De akkor legalább mindent megkísérelt, amit lehetett.

Hannó sokáig küszködött magával. Úgy érezte, ez az út a legnehezebb és a legkilátástalanabb. Azonban az utóbbi napok annyira megtörték a büszkeségét, hogy végre is elhatározta magát. Tehát mégis átlovagol Alsó-Lankwitzba és segítséget kér Joachim bácsitól. Azt tudta jól, hogy sok keserűséget tartogat a számára ez az út. Azonban összeszedte minden erejét, és megparancsolta, hogy vezessék elő a lovát.

Reinach Kornélia a virágokkal díszített verandán állt és Joachim bácsira várakozott, aki az imént ébredt fel délutáni alvásából.

Nem vette észre Hannót, amikor megérkezett, mert a ház mögött jött, a gazdasági udvaron át, és ott átadta a lovászfőnöknek a lovát, azután azonnal bejelentette magát, Joachim bácsinál.

Az inas azt hitte, hogy az öregurat már künn találja a verandán, és így odament. Amikor látta, hogy Lia csak egyedül van ott, így szólt:

– Nagyságos kisasszony, a fiatal báró úr Felső-Lankwitzról itt van, és a báró úrral szeretne beszélni. Vezessem ide?

Lia összerendezte magát. Hannó Joachim bácsinál!

Sejtette, hogy mi vezette ide, és elképzelte magában, – mennyire nehezebbé eshetett ez az út.

Bár ismerte Hannó gyengéit és hibáit, a szíve mélyén mégis együtt érzett vele. Egy pillanatig gondolkodott, azután így szólt:

– Vezesse ide a báró urat, a bácsi azonnal itt lesz.

Az inas eltávozott, és közvetlenül utána az egyik üvegajtón át Hannó lépett ki a verandára.

Lia megijedt, amikor sápadt arcát meglátta. A szemeiben nyugtalan tűz lobogott.

– Bocsánatot kérek, ha zavarom, Lia. Joachim bácsival szeretnék beszélni – mondta, miközben meghajolt.

Lia igyekezett megőrizni a nyugalalmát.

– Kérem, foglaljon helyet egy pillanatra, Hannó. Megmondom Joachim bácsinak, hogy maga itt van.

Hannó ismét köszönően meghajolt, azután leült az egyik fonott karosszékre. Nyugtalan pillantással nézett a fehérbe öltözött leány után. Vajon hogyan fogja fogadni Joachim bácsi a látogatását?

Amikor Lia éppen keresztül akart menni a veranda melletti nagytermen, szembetalálkozott Joachim bácsival, aki éppen jött ki a szobájából.

– Hova sietsz? – kérdezte meglepetten, amikor Lia felindult arcába nézett.

– Hozzád akartam menni, Joachim bácsi, meg akartam mondani neked, hogy Hannó itt van, és beszélni szeretne veled.

Az öregúr áthatóan Lia szemébe nézett, azután gyöngéden megsimogatta sápadt arcát. A veranda küszöbén egy pillanatra megállt, és úgy tett, mint aki nagyon meg van lepődve.

– Lám, milyen ritka vendéget kaptunk. Te, Hannó, nálunk, Alsó-Lankwitzban? Ez azután csaknem történelmi jelentőségű esemény!

Hannó felállt.

– Nagyon szeretnék veled sürgős ügyben beszélni, Joachim bácsi – mondta láthatólag izgatottan.

Az Öregúr kezét nyújtott az unokaöccsének, azután a fonott karosszékre mutatott, amelyből az imént felállt.

– Úgy! De néhány percig még türelemmel kell lenned, fiam, míg Lia betölti a kávékat. Addig talán várhatsz?

Hannó beleegyezően meghajolt. A toroka összeszorult. Hallgatagon nézett körül. Mióta is nem volt Alsó-Lankwitzban? Évek teltek el legutóbbi látogatása óta. És mégis... úgy érezte, mintha csak tegnap lett volna itt utoljára... olyan kevés változott itt ez alatt az idő alatt.

Ha nem lett volna ilyen súlyos teher a szívéen, a csendes békesség és a derült nyugalom talán hatalmába' kerítette volna, és boldogan élvezte volna ezt az órát, mint valami régóta nélkülözött gyönyörűséget. Úgy nézett a karcsú, fehérbe öltözött fiatal lányra, mintha csak álmodna. Milyen bájos volt Lia, amint az uzsonnaasztal körül szorgoskodott, s gondoskodott róla és a nagybátyjáról. Szívesen megcsókolta volna a finom kezecskéket, amelyek érte fáradtak. Nem is látszott meg ezeken a karcsú fehér kezeken, hogy ha kell, tudnak dolgozni is keményen. Mialatt megitták a kávékat, keveset beszéltek, de Lia szemei mindig újra kérően pillantottak a nagybátyjára.

Az öregúr tudja jól, miért könyörög ez a pillantás.

Hiszen az utóbbi napokban, amióta meghallották, hogy Hannó milyen nehéz helyzetben van, Lia többször is kérte:

– Ne küldd el Hannót, Joachim bácsi, ha segítségért és tanácsért jön hozzád, Ne engedd elpusztulni, hiszen ő is a Lankwitz nevet viseli!

Hannó örökkévalóságnak érezte a rövid perceket, míg az öregúr végre letette a csészéjét, és így szólt hozzá:

– Tehát akkor most menjünk a dolgozószobámba, ott zavartalanul leszünk.

Amikor az öregúr dolgozószobájába értek, odanyújtotta az unokaöccsének a szivarosdobozt és egy székre mutatott.

– Foglalj helyet, Hannó, és gyűjts rá, ha tetszik.

Hannó leült.

– Ahogy tetszik. De megengeded, ugye, hogy én rágyújtsak? Kávét után nem tudok a szivaromról lemondani.

– Kérlek, ne zavartasd magad.

Az öregúr rágyújtott a szivarjára,; azután helyet foglalt Hannóval szemben.

– Tehát mi mondanivalód van a számomra, fiam?

Hannó felsóhajtott.

– Nagyon, nagyon nehezemre esett, Joachim bácsi, hogy hozzád forduljak. Előbb minden mást megpróbáltam. Megtettem mindent, amit lehetett. És most nehéz szívvel, egy nagy kéréssel fordulok hozzád. Felmondták nekem a harmadik jelzálogkölcsönt Felső-Lankwitzra. Őszig elő kell teremtenem a pénzt. Akárhol kopogtattam be eddig, mindenütt elutasító választ kaptam. Nem tudnád rászánni magad, Joachim bácsi, hogy te vedd át a jelzálogkölcsönt?

Lankwitz Joachim heves mozdulattal félretette a szivarját és élesen nézett Hannóra.

– Csakugyan feltételezel rólam ilyen könnyelműséget, fiam? Azt hiszed, hajlandó vagyok kidobni a pénzem az ablako? Hiszen tudod éppoly jól, mint én, hogy Felső-Lankwitz ma már a két első jelzálogkölcsönrel is túl van terhelve. Előrelátható volt, hogy a harmadik jelzálogkölcsönt fel fogják mondani. Amikor ezt a kölcsönt tíz évvel ezelőtt az édesapád felvette, Felső-Lankwitz még sokkal többet ért, mint ma. Sajnálom azt az embert, aki ezt a harmadik jelzálogkölcsönt adta, mert aligha fogja viszontlátni a pénzét. Pótlást bajosan szerezhetsz helyette, és ha a jelzálogkölcsön tulajdonosa a végsőkig viszi a dolgot és elárvereztetni Felső-Lankwitzot, reá már nem jut egy fillér sem. Láthatod, hogy tisztán látom a helyzetet. Ezt az utat énhozzám tehát megtakaríthatad volna. Elhiszem neked, hogy nem könnyű szívvel jöttél ide.

Az öregúr nyugodtan és tárgyilagosan beszélt, csak a szemei csillogtak élénken.

Hannó az ajkába harapott, azután kétségbeesetten így szólt:

– Ez volt az utolsó reménységem, Joachim bácsi. Most belátom, hogy igazad volt, amikor figyelmeztettél. Megbocsáthatatlanul könnyelmű voltam, nem törődtem a te jóakarató figyelmeztetéseddel, mert nem hittem, hogy ilyen rosszul állunk. A helyzet komolyságával

csak néhány héttel ezelőtt jöttem tisztába. És akkor már későn volt. Nem akarok semmit sem szépíteni, nem akarom mentegezni magam, de nálunk senki sem törődött semmivel, és az anyám kinevetett, ha én aggodalmaskodtam. Most úgy érzem magam, mint az álomkóros, akire a keskeny hídon hirtelen reákiáltanak, és most rémülten néz a mélységbe, amelybe bele kell zuhannia, ha nem nyúl felé segítő kéz. Nem akarod ezt te megtenni, ha nagyon, nagyon megkérlek reá? A szavamat adom neked, hogy mától kezdve minden meg fog változni. A legmesszebbmenő határig szerény leszek, és az édesanyámat is meg fogom erre kérni. Segíts rajtam, Joachim bácsi, benned van az utolsó reménységem.

Hannó felsóhajtva elhallgatott és könnyölgően nézett az öregúrra.

Milyen kár, hogy így elrontották ezt a fiút! Az én kezemben különb ember lett volna belőle, gondolta magában az öregúr, azután felegyenesedett, mintha le akarná rázni magáról a pillanatnyi gyöngeséget.

– Ha most a segítségedre lennék, hamarosan ugyanott tartanál, ahol most. Sokkal könnyelműbb és akarattalanabb vagy, semhogy máról holnapra meg tudnál változni. Nem, fiam, ehhez nincs erőd! Te egyedül ezt nem tudnád keresztülvinni, csak ha valami erélyes kéz vezetne, és gátat vetne az édesanyád meggondolatlan költekezésének. Tulajdonképpen mit szól ehhez az édesanyád?

– Anyám nincs idehaza. Svájcban van, egy fürdőhelyen.

Lankwitz Joachim haragosan, felkacagott, és a kezével az asztalra csapott.

– Ez hozzá hasonlít. Megírtad már neki, hogy állnak itthon az ügyek?

– Igen, Joachim bácsi.

– És? Mit válaszolt?

– Arra kért, hogy jöjjek hozzá. Összetalálkozott Lucknow bárónéval és a leányával. A legnagyobb titoktartás mellett elárulok neked valamit. Anyám és a báróné egymás között elhatározták, hogy feleségül veszem a baroneszt, akiről bizonyára tudod, hogy sok millió örököse. A baronesz beleegyezne a házasságba.

Az öregúr szeme fenyegetően villámlott. Ismerte a baroneszt, és így fel tudta fogni ennek az egész tervnek a szörnyűségét. Az ajka haragos mosolyra torzult, és a szemei élesen, különös kifejezéssel figyelték Hannót.

– Úgy, úgy! Tehát Lucknow bárónő? Az édesanyád mégis nagyon okos asszony. Nos és te? Nem értem, hogy ha ilyen kilátásaid vannak,

miért nem kímélted meg magad ettől a látogatástól, ahelyett hogy a vonatra ültél volna, hogy meglátogassad az édesanyádat.

Hannó csodálkozva nézett reá.

– Személyesen ismered a baroneszt, Joachim bácsi?

Az öregúr a hamutartóba dobta az elszívott szivarvéget.

– Igen, sőt jól ismerem..

Hannó tágra nyílt, komoly pillantással nézett reá.

– Akkor bizonyára meg fogod érteni, hogy ezt a megoldást semmi áron sem akarom választani.

Lankwitz Joachim előrehajolt.

– Tehát nem akarsz megtenni? – kérdezte lélegzetvisszafojtva.

– Nem, semmi szín alatt sem. Ha nem erről a szánalomra méltó teremtésről volna szó, nem sokáig; haboztam volna. Nagyon sok minden forog kockán a számomra, és csak most érzem, mennyire ragaszkodom minden csepp véremmel Felső-Lankwitzhoz. De ez az áldozat túlságosan nagy volna a számomra, inkább elmegyek követ törni.

Hannó heves, felindult hangon beszélt.

A szigorú kifejezés a nagybátyja arcában kissé megenyhült.

– Úgy... tehát inkább követ törnél... természetesen odaát, Amerikában? De ez nem olyan könnyű dolog, fiam, ezt is előbb meg kell tanulni.

Hannó felállt és kiegyenesedett.

– Nincs hangulatom most a tréfákhoz, Joachim bácsi.

-Azt hiszed, hogy tréfálok? Nem, ehhez talán még kevésbé vagyok hangolva, mint te, mert egyáltalában nem közömbös nekem, hogy Felső-Lankwitz kalapács alá kerül. Tehát ülj le ismét és beszéljünk nyugodtan.

Hannó engedelmeskedett.

– Tehát semmiféle feltétellel nem akarnál a segítségemre lenni, Joachim bácsi?

Az öregúr egy darabig elgondolkozva maga elé nézett. Azután felemelte a fejét és dús szemöldöke alól áthatóan nézett a fiatalemberre, mintha a szíve közepéig akarná tekinteni. Azután lassan így szólt:

-Bizonyos feltételekkel esetleg, hangsúlyozom: esetleg, magamhoz váltanám a jelzőkölcönt. Ezeket a feltételeket neked teljesíteni kellene, mert az én véleményem szerint csak ez tenné lehetővé, hogy Felső-Lankwitz ismét azzá lehessen, ami volt.

Hannó szemeiben halvány reménysugár villant meg.

– És melyek ezek a feltételek, Joachim bácsi?

Az öregúr ismét habozott egy pillanatig. Azután felállt, odalépett az ajtóhoz és elhúzta előtte a nehéz bársonyfüggönyt, azután bezárta a nyitott ablakot és odalépett Hannóhoz.

– Jól van, megmondom a feltételeimet. Azonban előbb add a becsületszavad, hogy az, amit most mondok, közöttünk marad, bárhogyan is határozol.

Hannó nyíltan nézett fel a nagybátyjára.

– Becsületszavamra, Joachim bácsi.

– Jól van.

Az öregúr ismét leült, és a székét közel húzta Hannóhoz.

– Tehát figyelj ide, a feltételeim a következők. Először: azonnal lépj ki a hadseregből, mert a te vidám főhadnagyi életed túlságosan sok pénzt emészt fel. Másodszor: becsületszavadra kötelezed magad, hogy az édesanyád személyes szükségleteire olyan összeget fogsz évenként kifizetni, amelynek a nagyságát én határozom meg, és ezenkívül egy fillért sem engedélyezel. Harmadszorban azt kívánom, hogy azonnal megházasodj – vedd feleségül az unokahúgom, Reinach Kornéliát.

Hannó az utolsó szavaknál izgatottan felugrott.

– Joachim bácsi!

Az öregúr csillapítóan Hannó karjára tette a kezét.

– Előbb hallgass végig nyugodtan. Megvan rá az okom, hogy ezt a hármas feltételt szabom eléd. Felső-Lankwitz sorsát én is a szívemen viselem, különben nem tárgyalnék veled. Téged sem akarlak hagyni elpusztulni. Úgy érzem, hogy bár könnyelmű vagy, mégis alapjában sok jó és becsületes van benned. Régóta fájt már a szívem, mert tudtam, hogy ennek előbb-utóbb be kell következni, és azonkívül nagyon haragudtam reád. De azért mégis szeretettel gondoltam reád, bár Liát tettem meg általános örökösömmé, és téged, az utolsó Lankwitzot kitagadtalak. Nagyon nehezemre esett, de így kellett tennem, mert tudtam, hogy a birtokom Liánál jó kezekben lesz. Ő erős akaratú és céltudatos. Ha Lia a feleséged lenne, azt hiszem, ember lenne belőled. Egy okos, szorgalmas asszony éppen annyira segítségére van az urának, mint amilyen könnyen tönkretelheti egy ostoba és lusta nő. Ha Lia lenne az úrnő Felső-Lankwitzon, a birtok az én támogatásommal ismét felvirágzana. Akkor legalább tudnám, hogy Alsó- és Felső-Lankwitz egy napon ismét egy kézben egyesülni fog, és egy Lankwitz lesz rajta a gazda, úgy, mint háromszáz évvel ezelőtt. Most már ismered a feltételeimet, és válaszolhatsz.

Hannó egy pillanatig egyetlen szót sem tudott mondani. Az öregúr szavai mély benyomást tettek reá. Mégis, az első érzése az volt, hogy tiltakoznia kell. De ez csak pillanatnyi nekibuzdulás volt. Ezt az érzést hirtelen elnyomta egy másik, maga előtt látta ismét Liát, virágzó, fiatal erejében úgy, mint akkor, az erdőben a kidőlt fa mellett. Nem volt ő is ilyen kidőlt gyökerű fa, akinek szüksége van a segítő kézre?

Csodálatosan meleg érzés árasztotta el a szívét. Milyen más érzés volt ez, mint amikor azt kívánták tőle, hogy Lucknow baroneszt vegye feleségül. Reinach Lia szép, egészséges, fiatal teremtés, aki boldoggá tud tenni' egy férfit. És Liára tisztelettel és mély rokonszenvvel gondolt, ha nem is szerette őt.

Nagybátyja két másik feltételét a jelenlegi helyzetben nem is tartotta Hannó elfogadhatatlannak. Ha Joachim bácsi most nem segíti meg, úgyis vége volna a vidám katonaéletnek, és az édesanyjára is sokkal súlyosabb nélkülözések várnának, mint így.

Megkönnyebbülten felsóhajtott:

Hiszen számolt azzal a körülménnyel, hogy csak gazdag házassággal rendezheti az ügyeit. És Liát határozottan rokonszenvesnek találta, sőt, a legutóbbi találkozásuk óta az erdőben, határozott érdeklődést érzett iránta. Ha csakugyan pénzért kell nősülnie, aligha találhatna olyan leányt, akit szívesebben fogadna, mint Liát.

Alapjában véve tehát Joachim bácsi ajánlata a legkézenfekvőbb. Természetesen így bizonyos fokig függő helyzetbe kerülne, azonban ez akkor is megtörténhetik, ha mást vesz feleségül, és akkor talán még kínosabban nehezedne reá.

Hannó sokáig nem tudott határozni.

Az öregúr nyugodtan várt és nem zavarta meg az elmélyedésében. Sőt, szinte tetszett neki, hogy Hannó nem kapott azonnal két kézzel az ajánlatán.

Lankwitz Joachim meg volt győződve róla, hogy az ő terve boldoggá tenné Liát és Hannót, hiszen tudta, hogy Lia, az ő kedvence, régóta szereti Hannót, még akkor is, - ha ezt egyelőre még magamagának sem meri bevallani; ÉS Hannót nem féltette. – Előbb-utóbb, ha jobban megismeri Liát, meg fogja szeretni, – és házasságukat rövidesen igaz, mély szerelem, fogja koronázni.

A két férfi sokáig némán ült egymással szemben.

Hannó máskor asszonyokkal szemben-mindig biztos volta győzelmében; azonban Lia legutóbb az efdőben oly hidegen és elutasítóan viselkedett. vele szemben, hogy arra gondolt, talán nem is akar a felesége lenni. Sőt, Lia meglehetősen nyíltan értésére adta, hogy

nem a legjobb véleménnyel van róla. Minden egyes szavát visszaidézte az emlékezetébe. Mindig nyers, elutasító hangon beszélt hozzá. Csak egyszer fedezett fel a szemében valami melegséget, amikor -megmondta neki, hogy nem tártja örökségvadásznak. De ez természetesen semmi összefüggésben nem volt az ő személyével. Nem sok kilátása lehetett.

Egy darabig még habozott. Még egyszer mélyen felsóhajtott, azután az izgatottságán uralkodva, így szólt:

– Amint láthatod, Joachim. bácsi, nagyon meg vagyok lepődve. A két első feltételedet a mai helyzetben könnyű Szívvel teljesíteném. Erről nem is kell tovább beszélünk.

– Tehát hajlandó vagy nyugdíjaztatni magad?

– Természetesen, ha kell ...

– Miért nem tetted meg akkor már régen?

Mert nem tudtam, hogy szükség van rá.

– De ép ismételten figyelmeztettelek, hogy erre szükség van, és- így azt hittem, hogy testtel-lélekkel katona vagy...

– Én azonban a te figyelmeztetéseid ellenére sem hittem el, hogy mennyire komoly a helyzetünk. És szívesen voltam katona, mert beláttam, hogy a gazdálkodáshoz kevés tehetségem van.

– Abba hamar beletanultál volna. A berlini víg életet nem tudtad otthagyni.

– Igazad van. Amíg nem voltak gondjaim, nagyon jól éreztem magam Berlinben. De most, a jelenlegi gondtelt helyzetben, bizonyára ez másképpen lenne. Tehát ezt a feltételedet és azt is, ami az édesanyámra vonatkozik, könnyű szívvel tudnám teljesíteni. De a harmadik feltétel... bizonyára nem gondoltad meg, hogy ennek a teljesítése nem csak rajtam múlik. Itt elsősorban Liának van szava.

– Úgy van.

– Tudod, hogy Lia vajon hajlandó lesz a feleségem lenni?

Az öregúr egy pillanatig habozott a válasszal. Nem akarta semmi áron sem elárulni Lia szívének a titkát, amellyel talán még ő maga sem volt tisztában. Azonkívül csakugyan nem tudta, hogy Lia vajon hajlandó lesz-e meghozni azt az áldozatot, hogy feleségül menjen Hannóhoz, miután tudni fogja, hogy nem szerelemből kéri meg a kezét.

Végigsimított rövidre vágott bajuszán, azután határozott mozdulattal felállt.

– Természetesen, feltételezem, hogy Lia teljesíteni fogja a kívánságom, ha megmondom neki. Azonban semmi esetre sem fogom kényszeríteni. Az ő beleegyezését majd csak akkor fogom kérni, ha te

már a beleegyezésedet adtad nekem. Addig meg sem említtem előtte ezt a dolgot. Előbb te határozd el magad. Természetesen néhány napi gondolkodási időt adok neked, ha akarod. Nem kell már ma válaszolnod.

Felállt és kezet nyújtott Hannónak.

– Ha tehát elhatározta magad, jöjj el ismét, bármikor szívesen látlak.

Hannó némán meghajolt és eltávozott, anélkül hogy még egyszer visszontlatta volna Liát.

Három nappal később Hannó ugyanebben az időben bejelentette magát a nagybátyjánál. Ismét ott ültek egymással szemben Lankwitz Joachim dolgozószobájában. Hannó rövid szavakkal kijelentette, hogy hajlandó teljesíteni mind a három feltételt, és megkéri Lia kezét.

Az öregúr komolyan bólintott, azután sokáig Hannó szemébe nézett. Végre lassan így szólt:

– Azonnal idehívatom Liát. Legjobb, ha a te jelenlétedben tud meg mindent.

Csengetett az inasnak, és megüzentte Liának, hogy legyen szíves bejönni a dolgozószobájába.

Azután a két férfi némán várakozva állt egymással szemben, míg Lia megérkezett.

A fiatal leány tekintete aggódó kérdéssel csüngött a nagybátyja arcán, de az, amit belőle kiolvasott, úgy látszik, súlyos terhet vett le a szívéről. Megkönnyebbülten felsóhajtott. Úgy állt ott a komoly, sötét színekben tartott szobában, mint maga a fény és ifjúság. Az ablakon át beözönlő napfény ragyogó fényt hintett a karcsú leányalakra, és csillogó aranyat öntött koszorúba feltűzött-hajára. Barna szemei ragyogtak, mintha ott ütött volna tanyát néhány eltévedt napsugár.

-Hívattál, Joachim bácsi?

Az öregúr odalépett hozzá és megfogta a kezét. Sokáig, komolyan a szemébe nézett.

– Nagyon komoly dolgot akarok. veled tudatni, Lia. Lankwitz Hannó megkérte tőlem a kezedet.

Lia összerezett és elsápadt. A kezét kivonta a nagybátyja kezéből és felemelt fejével állt a férfiakkal szemben. Tágra nyílt, komoly pillantással nézett Hannó felindult arcába.

Úgy érezte, még sohasem látott a fiatalember arcában ilyen komoly kifejezést. A vonásai elmélyültek és megértek, mintha évekkel megöregedett volna.

– Joachim bácsi, ezt nem értem... ez lehetetlen – mondta felindultan.

Az öregúr ismét megfogta a kezét.

– Hallgass reám, gyermekem! Előbb mindent meg akarok neked magyarázni. Tudod, hogy én már régóta megmondottam, hogy Hannó a tönk szélén áll, ha nem tud a felmondott jelzálogkölcson helyett másikat szerelni. Hiába követett el mindent; hogy a szükséges pénzt megszerezze. Az utolsó útja hozzám vezetett. Segítséget kért tőlem, és én elutasítottam.

– Joachiqi bácsi! – sikoltott fel Lia rémulten.

Az öregúr megnyugtatóan megsimogatta a kezét...

–Várj, gyermekem, még nem mondtam el mindent. Kijelentettem Hannónak, hogy, csak abban az esetben, adom meg a szükséges összeget, ha feleségül kér téged, és te leszel az úrnő Felső-Lankwitzon. Meggondolási időt adtam neki. Ma eljött és kijelentette nekem, hogy szívesen teljesíti ezt a feltételt, és nagy megtiszteltetésnek tekinti, ha a kezed nyújtod neki.

Hannó az öregúr szavai után Liához lépett.

– Igen, Lia, ez így van. – Nyíltan bevallom, hogy sohasem mertem volna megkérni a kezét, ha Joachim bácsi nem bátorított volna fel erre. Ezzel a nyíltsággal tartoztam magának. Én csak a nagylelkűségében bízom, mert én nem sokat nyújthatok magának, míg maga most a kezében tartja a sorsomat.

Lia a szavai közben lehajtotta a fejét, mintha súlyos terhet raktak volna a vállaira. Néhány percig így állt szótlantul. Azután lassan felemelte a fejét és könnyörgően nézett Joachim bácsira.

– És ez csakugyan megváltoztathatatlan elhatározásod, Joachim bácsi, hogy csakis ebben az esetben leszel segítségére Hannónak? – kérdezte halkán.

– Igen – válaszolt az öregúr határozottan. – Csak azzal a feltétellel adom oda a pénzt, ha te leszel az úrnő Felső-Lankwitzon. Ezzel teljesülne a szívem vágya, hogy halálom után Alsó- és Felső-Lankwitz egyesülni fog. Oly gyakran kértél, hogy ne tagadjam ki Hannót. Ő az utolsó Lankwitz! Most egyedül tőled függ, hogy megkapja-e az örökségét. Szabadon választhatsz, én nem foglak kényszeríteni. És ha akarod, meggondolási időt is kérhetsz magadnak.

Az öregúr tudatosan válogatta meg a szavait. Tudta, hogy ezek nem maradhatnak hatástalanul Liára. Egyúttal azonban tudtára akarta adni Hannónak is, hogy milyen nagylelkű áldozatot hoz Lia, amikor feleségül megy hozzá.

Lia tehetetlen kétségbeesésében összekulcsolta a kezait.

A tekintete még egyszer Hannót kereste. Kiolvasta a szeméből, milyen gyötrelmet hozott a számára ez az óra, és egyúttal a megfeszített várakozást is, hogy mit fog ő válaszolni. Ez a látvány a szívébe markolt. Hiszen tudta, hogy Hannó csak a kényszernek engedve kérte meg a kezét, és nem szerette. Milyen keserű megalázása a büszkeségének, ha még így is hozzámege feleségül. És a megalázó érzést csak az enyhítheti, ha bezárja a szívét, ha elrejtí Hannó előtt az érzéseit, ha nem árulja el soha, amit iránta érez.

Egy -pillanatig még hallgatott, azután fölegyenesedett, és amennyire nyugodtan csak tudta, így szólt:

– Teljesítem a kérésed, Joachim bácsi. Segítségére leszek Hannónak, hogy teljesíthesse a feltételed. Itt van a kezem, Hannó, legyünk ezentúl hűséges pajtások. Én nem akarok az oka lenni annak, hogy az utolsó Lankwitz elesik az örökségétől.

Hannó mély meghatottsággal megfogta a kezét.

– Köszönöm, Lia, szívből köszönöm – mondta megindultan, és megcsókolta a remegő kis lánykezet.

Lia sietve kiszabadította magát, azután hátralépett.

– Nincs szükség semmiféle köszönetre. És most megengeded, ugye, Joachim bácsi, hogy távozzam. Szeretnék kissé egyedül lenni.

Az öregúr magához ölelte. Sápadt, megkínzott arca elárulta, milyen súlyos harc viharzik a lelkében.

Gyöngéden és szeretetteljesen megsimogatta Lia haját.

– Igen, menj, gyermekem. Még sok megbeszélhiválóm van Hannóval. Ha majd készen leszünk, ismét hívatni foglak.

Lia nem tudott válaszolni. Némán bölintott, és sietve távozott a szobából. Hannó utánanézett. Olyan mozdulatot tett, mintha követni akarná. Az öregúr azonban visszatartotta.

– Engedd most elmenni. Az olyan embernek, mint ő, csendre és magányra van szüksége, hogy megnyugodhasson. Azt bizonyára megérted, ha most kissé kijött a lelki egyensúlyából. Sokkal mélyebb érzésű ember, semhogy könnyű szívvel tegyen meg ilyen egész életre szóló lépést.

Hannó az ajtó felé nézett, amelyen Lia eltűnt.

Az öregúr követte a pillantását, azután komolyan így szólt:

– Kincset nyertél most, Hannó, amelynek a valódi értékét most még nem ismered. Igyekezz, hogy ne veszítsd el többé sohasem.

Hannó végigsimított a- homlokán.

– És mégis, nem tudom, vajon elfogadhatok-e Liától ilyen áldozatot? Talán mégis bizonyos fokig kényszer alatt mondott igent.

Az Öregúr szemei megcsillantak.

– Emiatt ne aggódj. Lia határozott jellem, és tudja jól, hogy mit akar. Ha ő maga is nem akarta volna, semmi áron sem mondott volna igent. Ha megtette, akkor el fogja viselni a következményeket is. Egy órai magány és csend vissza fogja adni a lelki nyugalmat.

– Vajon mi készíthette arra, hogy igent mondjon nekem?

Az öregúr visszaült a székébe.

– Tudta, hogy ezzel szívbeli vágyamat teljesíti, azonkívül mindig nyomasztóan hatott reá az az érzés, hogy előnyben részesítettem őt a te rovásodra.

– És csak ezért mondott volna igent?

– Lehet, hogy más oka is volt reá. Azonban semmi esetre sem teljesítette volna a kérésem, ha már valaki másnak ajándékozta volna a szívét.

Hannó kutatóan nézett az Öregúrra.

– És te biztos vagy ebben?

Joachim bácsi erőlesen bólintott.

– Igen, egészen biztos. Ha valaki mást szeretne, semmi sem bírhatta volna rá, hogy igent mondjon neked. Egészen nyugodt lehetsz. Azonban erről elég ennyi, szeretném véled a két másik feltétét is megbeszélni. Először is, azt kívánom, hogy azonnal lépj ki a hadseregből. Legjobb, ha rögtön holnap benyújtod a kérvényed.

– Szívesen, Joachim bácsi.

– Helyes. És most térjünk az édesanyádra. Ahogy a helyzetet áttekintem, aligha lesz elragadtatva ettől a házasságtól. Tudod hogyan vélekedett eddig is Liáról, és ahogy én az édesanyádat ismerem, nem egykönnyen engedi meggyőzni magát. Semmi esetre sem fogja Liát szívesen fogadni, mint a menyét. Lucknow bárónőt szívesebben látta volna.

Keserű, haragos gúny vöit az öregúr szavaiban.

Hannó gondolatokba mélyedve végigsimított a homlokán.

– Bízd reám, Joachim bácsi, hogy ezt elintézzem az édesanyámmal. Ilyen fontos kérdésben csak az én akaratom lehet döntő.

– Igazad van. Egyáltalában nem árt, ha az édesanyáddal szemben, egyszer végre erősen érvényre juttatod az akaratodat. Ő olyan asszony, aki mindenáron uralkodni akar a férfiak felett, aki azonban végül mégis meghajol a céltudatos akaratelőtt. Ezért nem félttem Liát. Tudom, hogy mindennek ellenére is imponálni fog az

édesanyádnak, és majd békeességben meg fogja találni vele szemben a megfelelő hangot, ha már a feleséged lesz. Ki tudja, milyen csodák várnak még reánk: Tehát: ha az édesanyádat értesíted az eljegyzésedről, legjobb, ha azt is megírod neki rögtön, hogy ezentúl be kell nekem mutatni a felső-lankwitzer könyveket, és hogy a sajáté személyére csak – itt szerény összeget nevezett meg r költhet él. Miután Felső-Lankwitzon lakást és teljes, ellátást kap, nézetem szerint ez az összeg teljesen elegendő arra, hogy a ruhaszámláját fedezze.

Hannó lemondóan mosolygott.

– Természetesen eddig az édesanyám ennek az összegnek az ötszörösét költötte- el. Azonban ez nem mehet így tovább.

– Semmi esetre sem. Alighanem azt fogja mondani, hogy ez nem elég. Azonban be kell érnie ennyivel.

– Meg fogom írni neki.

– Készülj elő nagy viharra!

– Erős leszek, Joachim bácsi. Már a legutóbbi utazásához is megtagadtam a pénzt az édesanyámtól, ő azonban mégis előteremtette magának a szükséges összeget úgy, hogy eladta néhány ékszerét.

Az öregúr elgondolkozva rázta a fejét.

– Hihetetlen!

– Talán azért nem mondott le erről az utazásról, mert találkozni akart Lucknowékkal, hogy elősegítse az eljegyzésem a baronesszel. Azt hiszem, még nem adta fel a reményt, hogy teljesítem a kívánságát; ő bizonyosan a javamat akarja. Nos, bele kell törődnie abba, hogy másképpen határoztam az életem felett. És még egyszer. a szavamat adom neked, hogy ezentúl nagyon takarékos leszek. Az utóbbi hetek reménytelensége keserű lecke volt a számomra, amelyet sohasem fogok elfelejteni.

Az öregúr komolyan nézett reá.

– Örülök, ha ezt csakugyan ennyire megszíved. Még vagyok róla győződve, hogy ember lesz belőled. Mindent elkövetek annak az érdekében, hogy Alsó- és Felső-Lankwitz valamikor az én szívem szerint való gazda kezében egyesüljön. Szedd össze magad alaposan, fiam. Az legyen a becsvágyad, hogy megtegyél mindent, ami az erődből telik, hogy jóvátedd a nevelésed hiányosságait. Akkor azután nem lesz többé szükséged tanítómesterre.

Liának most csak egy vágya volt: egyedül lenni. Mozdulatlanul ült a szobájában az ablak mellett, és mereven bámult ki a parkra. Lélekben még egyszer átélte az utolsó óra eseményeit. Egy pillanatig sem volt

kétség ami afelett, hogy Hannót csak a végső szükség készítette arra, hogy megkérje a kezét, és végeredményben Joachim bácsi akarta így.

És mégsem utasította vissza büszkén, mint ahogy szeretne volna, bár szeretne őt. Miért áldozta fel a büszkeségét? Csak azért, mert teljesíteni akarta Joachim bácsi kérését? Nem, sokkal becsületesebb ember volt, semhogy most ne vallja be nyíltan önmaga előtt, hogy már régóta szereti Hannót, úgy, amint van, minden hibájával és gyöngéjével együtt. Azonban azt tudta, hogy Hannó semmi melegebb érzést nem érez iránta, hacsak nem hálát, hogy megmentette szomorú helyzetében.

Igen, azért hozta áldozatul a büszkeségét, mert szeretne őt. És most a büszkesége majd erőt ad hozzá, hogy hidegen és nyugodtan haladjon Hannó oldalán, mintha csak a jó pajtása volna, úgy, amint megígérte neki. Nem szabad sejtenie soha, soha, hogy szereti őt. Mindenáron el fogja rejtani az érzéseit.

Amikor körülbelül egy órával később az inas ismét jelentette, hogy Joachim bácsi a dolgozószobájában várja, nyugodtan és beletörődve engedelmesskedett. A külsején semmi sem árulta el, milyen viharok dúltak a lelkében. Nyugodt és tiszta volt a tekintete, s a vonásaiban erős elhatározás tükröződött.

Amikor megjelent a küszöbön, Hannó odasietett hozzá, hogy még egyszer köszönetét mondjon.

– Megígérem, Lia, hogy mindent el fogok követni, ami az, erőmtől telik, hogy sohase bánja meg ezt a lépést.

– Nincsen szükség erre az ígéretre, hiszen mindketten tudjuk, hogy eljegyzésünket külső okok befolyására kötöttük. Őszinte barátja leszek, ennél többet nem ígérhetek és nem kérek magától sem.

Lia büszkén és egyszerűen beszélt, és egyetlen arcmozdulata sem árulta el nagy benső felindulását.

Hannót különösen érintették ezek a szavak. Szeretne volna magához ölelni és megcsókolni ezt a sápadt, büszke leányját. De ő, aki asszonyokkal szemben mindig oly büszke és győzelmes volt, ezzel a fiatal leánnyal szemben elvesztette minden biztonságát.

Csak tiszteletteljesen megcsókolta ismét a kezét, azután komolyan így szólt:

– Köszönöm, Lia, mert tudom, hogy maga nagy áldozatot hozott miattam. A maga kívánsága parancs nekem. Én is hűséges barátja akarok lenni, úgy, amint maga kívánta.

Még egyszer kezet nyújtottak egymásnak, hogy megerősítsék szövetségüket, azután Hannó röviden elbúcsúzott, és hazalovagolt ősi birtokára, amelyet Lia mentett meg a számára.

Amikor az ajtó bezárult Hannó mögött, Lankwitz Joachim gyöngéden átölelte Lia vállát és nyíltan az arcába nézett.

– Így; gyermekem, most könnyíts a szíveden, amiért ilyen gyorsan eljegyeztelek – mondta félig komolyan, félig tréfásan.

Lia komolyan, tágra nyílt szemekkel nézett reá.

– Nem lehetett másként, Joachim bácsi?

– Nem, nem lehetett másként – válaszolt határozott hangon.

A fiatal leány felsóhajtott.

– Bizonyára kényszerítetted Hannót, hogy kérje meg a kezem.

Az öregúr hamiskásan elmosolyodott.

– Nem volt olyan veszedelmes az a kényszerítés. Hannó meglepően gyorsan elhatározta magát.

Lia végigsimított a homlokán.

– Miután más megoldás nem volt a számára, nem tehetett másként.

– Nem, ebben tévedsz. Volt még egy megoldás, sőt nagyon csábító megoldás. Ebbe azonban nem akart beleegyezni.

Lia meglepetten nézett a nagybátyjára.

– Nem értelek, Joachim bácsi.

– Nos, csak egy szavába került volna, és többszörös milliomos lehetett volna belőle. Édesanyja most egy elegáns svájci fürdőhelyen tartózkodik, és nagyon gazdag menyasszonyt szemelt ki számára. Már mindén el volt intézve, csak Hannó beleegyezése hiányzott. Hannó azonban nem akarta.

Lia szíve felindultan vert.

– És miért nem?

Az öregúr megsimogatta a kezét.

– Mert a kiszemelt fiatal hölgy nem volt rokonszenves neki, gyermekem. Rövidén, de velősen csak annyit mondott nekem erről az úgyról: „Inkább köveket török!” És látod, ez tetszett nekem, és arra gondoltam, hogy mégsem egészen méltatlan hozzád.

Lia lesütötte a szemét.

– És látod – folytatta az öregúr buzgón –, vannak házasságok, amelyeket sokkal gyöngébb alapokra építettek fel, és mégis boldogok lettek. Én ugyanis meg vagyok róla győződve, hogy Hannó nemsokára sokkal többet fog irántad érezni, mint rokonszenvet és tiszteletet. Éppen az ilyen csapongó pillangót lehet a legkönnyebben lekötni, aki még sohasem ajándékozta oda egészen a szívét, ha egyszer megtalálja az igazit. És miért ne volnál te az igazi az ő számára? Én nagyon bízom a jövőben. Hidd el nekem, ha nem olvastam volna kissé a te szívedben, nem határozta meg volna el magamat olyan könnyen erre a megoldásra.

Lia arca bíborpirosra gyúlt.

– Joachim bácsi! – kiáltott fel ijedten.

Az öregúr megfogta mind a két kezét.

– Igen, gyermekem, ezt csak azért mondom neked, hogy ne tartsál kegyetlen zsarnoknak, és természetesen közöttünk marad. És most ne beszéljünk erről többé. Te olyan okos és céltudatos vagy, ha igazán akarod, meg fogod találni a boldogságot. Még egy tanácsot akarok neked adni: ne tedd Hannónak túlságosan könnyűvé a dolgát. A könnyű győzelem nem számít az ilyenfajta férfiaknál. Fékezd meg a szíved, ne áruld el az érzelmeidet. És most – kilovagolok még egyszer a földekre.

Lia könnyesen csillogó szemekkel nézett a nagybátyjára, és hirtelen mozdulattal megcsókolta a kezét.

Azután egyetlen szó nélkül kisietett.

Az öregúr mosolyogva nézett utána.

– Pompás teremtés ez a Lia! Nem lehet őt nem "szeretni. A jó Isten meg fogja segíteni mindkettőjüket.

Hannó különös, vegyes érzelmekkel lovagolt háza. Boldog volt, hogy megszabadult a nyomasztó gondjaitól, de tisztában volt azzal is, hogy nem lesz könnyű dolga az édesanyjával és Zsuzsa grófnéval. A szép asszonynak a lehető legkíméletesebben kell tudtul adni az eljegyzését, nehogy szenvedélyességében valami meggondolatlanságra ragadtassa magát.

Hazaérve Hannó azonnal az íróasztalához ült, és előbb megírta a nyugdíjaztatási kérvényét. Ez sem történt meg sóhajtozások nélkül, mégis kimondhatatlanul neheze érezté, hogy pontot tegyen vidám, gondtalan katonaéveire. Nem túlságosan vigasztalta meg az a gondolat, hogy ezentúl le kell mondania mindarról, ami mindeddig igazi tartalmat adott az életének.

Most, hogy a nyomasztó gond a kölcsön előteremtése miatt elmúlt a feje fölül, mégis túlságosan nagy áldozatnak érezté, hogy lemondjon a további katonaéletéről és egyúttal feladja a szabadságát.

Azonban már a szavát adta, és többé nem léphetett vissza. Azonkívül belátta azt is, hogy erre az elhatározásra okvetlenül szükség volt. így összeharapta a fogát és fellélegzett, amikor a nevét a néhány sor alá odaírta.

Sokkal nehezebben készült el a levél az édesanyjának. Sokáig elgondolkozva bámult maga elé, és törte a fejét, hogyan értesítse az édesanyját az eljegyzésről és Joachim bácsi feltételeiről.

Még jó, hogy az édesanyja nincsen odahaza, és nem kell mindent személyesen tudatnia vele. Arról meg volt győződve, hogy az édesanyja kétségbe lesz esve az eljegyzése miatt. És valószínűleg még jobban fel lesz háborodva szűkre szabott zsebpénze miatt. Nem fog egykönnyen beletörődni a megváltoztathatatlanba. Ide-oda gondolkozott, míg végre elhatározta magát, és írni kezdett.

Meglehetősen hosszúra nyúlt a levél. Végre felsóhajtva letette a tollat. Ez azután kemény munka volt. Alighanem ez a leghosszabb levél, amelyet életében valaha megírt. Amikor még egyszer átolvasta, meg volt elégedve. A lehető legügyesebben oldotta meg ezt a nehéz feladatot. Mindenekelőtt az édesanyjának nem írta meg, hogy Joachim bácsi a segítséget ahhoz a feltételhez kötötte, hogy vegye feleségül Liát. Jól ismerte az anyját, és tudta, hogy ezt a körülményt később egyszer felhasználná arra, hogy megalázza Liát, és ennek nem szabad megtörténni. Hannó érezte, hogy az ő kötelessége megvédelmezni Liát az édesanyja ellenségeskedései ellen, amennyire a hatalmában áll.

Amint Hannó előre látta, Zsuzsa grófné nagy jelenetet rendezett, amikor értesítette az eljegyzésről. Átlovagolt Bornheimba, hogy négyszemközt beszélhessen a fiatalasszonnyal. Zsuzsa grófné fékezhetetlen szenvedélyességében a keblére vetette magát, és zokogva könyörgött, hogy vonja vissza a szavát, mert a gondolatot, hogy Hannó másé lesz, nem tudja elviselni.

Hannó ebben a kínos pillanatban csaknem ellenszenvet érzett az asszony iránt, aki ennyire meg tudott feledkezni magáról, azonban nem merte nyersen elutasítani magától, mert félt kiszámíthatatlan, szenvedélyes természetétől. És így vigasztaló szavakkal igyekezett megnyugtatni, hogy nem szerelmi, hanem csupán érdekházasságot köt, és nem azért, hogy boldog legyen, hanem hogy el ne veszítse apai örökét. Ő maga is érezte, hogy a szavai üresek és érzéstelenek, azonban Zsuzsa grófné mégis belekapaszkodott ebbe a halvány reménységbe, mint a vízbe fúló a szalmaszálba, és amikor végül arról beszélt, hogy az eljegyzése az ő részéről a legnagyobb áldozat, az asszony szemei félig fájdalmasan, -félig boldogan felragyogtak, azután halkán így szólt:

– Reménykedjünk a jövőben. Én hiszem, hogy valamikor még boldogok leszünk.

Hannó a legellentmondóbb érzésekkel lovagolt haza. Érezte, hogy gyáván és férfiatlanul viselkedett', és szégyenkezve vallotta be magamagának, hogy tulajdonképpen fél a szép asszonytól. Fájó

bűntudattal gondolt Liára, és ehhez még hozzájárult a nyugtalansága, hogy mit fog válaszolni az édesanyja a levelére.

Másnap reggel Hannó sürgönyt kapott az édesanyjától.

„Leveled megkaptam. Tiltakozom minden ellen. Eljegyzési kártyákat nem szétküldeni. Azonnal jövök haza. Este 8 órára kérem a kocsit az állomásra.”

Hannó összeráncolta a homlokát, amikor a néhány szót elolvasta. Tehát az édesanyja nyíltan hadat üzen jövődöbeli menyének!

Vállat vont, azután összehajtogatta a sürgönyt és zsebre tette. Azután felnyergeltette a lovát, és Alsó-Lankwitz felé indult. Az, erdei keresztútnál találkozott Liával, aki aranysárga lován szokott reggeli útját végezte a mezőkön,

A fiatal leány feljedit elmélyedéséből, amikor Hannó lovának a dobogását meghallotta. Áruló pirosság öntötte el az arcát, amikor megismerte a vőlegényét, hanem mielőtt még a fiatalember odaért volna hozzá, összeszedte minden önuralmát, – és nyugodtan a szemébe nézett.

– Jó reggelt, Lia! Éppen Alsó-Lankwitzba indultam, és örülök, hogy találkoztunk. Bizonyosan már hazafelé tartasz – mondta, megcsókolva a kezét.

– Igen, hazafelé megyek, már elvégeztem szokott reggeli körutamat.

– Te már künn voltál a földeken?

– Igen, már néhány óra óta a nyeregben vagyok.

– Olyan korán keltél? – mondta Hannó meglepetten, és őszinte csodálattal nézett végig üde, friss megjelenésén.

–Én ehhez hozzá vagyok szokva. Az orvos megmondta, hogy Joachim bácsinak még mindig kímélnie kell magát. Elsősorban sokat kell feküdnie, amiről természetesen hallani sem akar. Legalább annyit sikerült elérnem, hogy ezeket a reggeli felügyelő körutakat egyelőre én végezhetem.

– De hiszen olyan ügyes, megbízható intézőtök van – mondta Hannó.

Lia mosolygott, és Hannót ez a mosoly egészen elbájolta.

– Gazda szeme hizlalja a jószágot. Nem ismered ezt a régi jó közmondást, Hannó?

A fiatalember kissé zavarba jött, azonban a pillantása elismerően siklott végig a leány karcsú, elegáns alakján. Milyen pompásan tartotta

magát a nyeregben. Néhány pillanatig elfogultan hallgatott, azután így szólt, hogy másra terelje a beszélgetést:

– Örülök, hogy találkoztunk és néhány szót beszélhetünk négy szemközt. Még egyszer köszönetét akarok mondani neked tiszta szívemből, Lia!

A szavai őszintén és melegen csengtek, és közben mélyen Lia szemébe nézett. Ez az ő hódító pillantása volt, amely annyira magával szokta ragadni az asszonyokat. Lia ismerte ezt a pillantást, és éppen azért, mert érezte, hogy meleg szavaival és pillantásával meg akarja fogni, tiltakozott ellene.

– Nincs semmi okod a köszönésre, Hannó. Nem a te kedvedért egyeztem bele a házasságunkba, hanem csak azért, hogy Joachim bácsi kívánságát teljesítsem.

– Mondd, Lia, nem kényszerítettek téged arra, hogy a menyasszonyom legyél?

– Nem, egyáltalában nem. Tudom, hogy te nem szeretsz engem, de nem is fogsz tőlem szerelmet kívánni. Mindkettőnket külső körülmények készítették az eljegyzésünkre. Nem fogunk egymással élni, csak egymás mellett. Az első kérésem volt hozzád, hogy pajtási, baráti viszonyunkat tartsd tiszteletben, és erre szavadat adtad nekem. Hiszen olyan egyszerű a mi dolgunk: engedelmességtől Joachim bácsi feltételeinek, mert ehhez kötötte a segítségét, és én Joachim bácsi iránti hálámat akartam kifejezni beleegyezéssel, és egyúttal megóvtam őt is egy nagy igazságtalanságtól, amely a szíve mélyén őt is bántotta. Tudom, hogy nagyon fáj neki, hogy a birtokát nem hagyhatta örököül egy Lankwitznak. Örülök, hogy erről még egyszer négy szemközt beszélhetünk, hogy teljesen tisztázhattuk egymáshoz való viszonyunkat.

Lia egy kis szünetet tartott, azután folytatta:

– Sokkal elviselhetőbb lesz az életünk, ha nem színlelünk egymás előtt olyan érzéseket, amelyek a valóságban nem léteznek. Ez csak megnehezítené az érintkezésünket, és szégyenkeznénk saját magunk előtt. Én őszinte, becsületes barátságot érzek irántad, és remélem, te is ugyanígy érzel velem szemben. Akkor mindig jól meg fogunk férni egymás mellett. Remélem, - hogy te ugyanígy gondolkozol erről a kérdésről.

Lia nyugodt, tárgyilagos hangon beszélt, és még a legélesebb megfigyelő sem vette volna észre, hogy a szíve mélyén nem olyan nyugodt, mint amilyennek látszani akar.

Hannó nagyon vegyes érzelmekkel hallgatott. Most először történt meg vele, hogy ilyen hideg hangon beszélt hozzá egy asszony. És éppen ezt az asszonyt fogja feleségül venni! Egy pillanatig szinte lehetetlennek érezte ezt a gondolatot. A szíve mélyén azonban meg volt győződve róla, hogy le fogja győzni Lia merevségét és hidegségét; ha majd igazán akarja. És akarta! Csillogott a szeme a vágytól, hogy megtörje a leány közömbösségét. Maga sem tudta, miért csábította az a gondolat, hogy ezzel a gőgös, büszke leánnyal éreztesse a hatalmát.

És mégis, volt valami Lia tartásában és az arckifejezésében, ami arra kényszerítette, hogy egyelőre engedelmességen a kívánságának.

– Mindig és mindenben tiszteletben fogom tartani a kívánságaidat, Lia. És megígérem neked, hogy el fogok követni mindent, ami a hatalmamban áll, hogy az életedet könnyűvé és kellemessé tegyem az oldalamon.

Lia megkönnyebbülten felsóhajtott. A tekintetének merevsége megtört, barátságosan nézett Hannóra,

– Köszönöm az ígéreted, Hannó. Egyszer talán majd emlékeztetni foglak reá, ha úgy érzem, hogy valamit nem tudok elviselni.

Hannó alig tudta elrejteni a mosolygását.

– Tedd meg, Lia, és szavamat adom neked, hogy nemhiába fogsz figyelmeztetni.

Lia ismét maga elé nézett a messzeségbe.

– Most már teljesen tisztában vagyunk egymással... személyes érzelmeinket félretesszük. A feleséged leszek, hogy egyesült erővel ismét felvirágoztassuk Felső-Lankwitzot. Még valamire megkérlek. Ne mutassuk soha Joachim bácsi előtt, ha túlságosan nehéznek érezzük házasságunk bilincseit, amelyeket önként vállaltunk magunkra. Hadd gondolja azt, hogy nyugodtak és boldogok vagyunk. Megígéred ezt nekem?

Hannó befelé mosolygott, hogy ezt a komoly kérdést ilyen egyszerűen akarta megoldani. Érezte, hogy Lia azért sáncolja el magát a „nyugodt, baráti” érzelmek mögé, mert máris nem érzi magát biztosnak vele szemben. Azt természetesen nem sejtette, hogy Lia már régóta elveszítette biztonsága legutolsó maradványát is. Ha majd a feleségem lesz, gondolta magában, be fogja látni, hogy ezt az egész kérdést nagyon egyszerűen meg lehet oldani. Mit tud egy ilyen tapasztalatlan fiatal leány a házasságról. Nyugodtan megígérhetek nek 'mindent, amit kíván. Majd ha a feleségem lesz, úgyis rendbe fog jönni minden.

Könnyed társalgás közben haladtak a park széles útján a kastély felé, amelynek fehér, széles lépcsőfeljárata előtt leszálltak a nyeregből, és átadták lovukat az elősiető lovászfőnöknek.

Amikor az előcsarnokba értek, Wesemanné jött velük szemben.

– Éppen most akarom beadni a reggelit a báró úrnak, nagyságos kisasszony – mondta udvarias köszönés után.

– Akkor legyen szíves még két terítéket feltéetni, és jelentse Joachim bácsinak, hogy a báró úr van itt, és beszélni szeretne vele – válaszolt Lia barátságos fejbólintással.

Wesemanné elsietett, és Hannó kérdően Liához fordult:

– Te nem jössz be Joachim bácsihoz?

– Csak át akarok előbb öltözni, tíz perc múlva ott leszek – válaszolt a fiatal leány, és, felsietett a lépcsőn az első emeletre.

Mialatt Hannó utánanézett, Wesemanné kinyitotta előtte az ebédlőajtót, és kérte, hogy szíveskedjen befáradni.

Amikor a küszöböt átlépte, ott látta ülni Joachim kicsit a reggelizőasztal mellett. Az inas éppen még két terítéket készített oda.

– Kérlek, tarts velem Hanné, örülök, hogy van, aki mulattasson! – kiáltott feléje az öregúr jókedvűen, és kezét nyújtott az unokaöccsének.

– Szívesen, ha megengeded, előbb azonban szeretném megmutatni neked az édesanyám válaszát, amelyet ma reggel kaptam meg.

Lankwitz Joachim hátratámaszkodott a karosszékében, és várakozásteljesen nézett Hannóra.

– Már itt a válasz? No, ez aztán gyorsan ment!

– Csak egy sürgöny! Kérlek, olvasd el!

Az öregúr kibontotta a sürgönyt, amelyet Hannó átadott, és elolvasta. Azután haragosan felkacagott:

– Ó tiltakozik! Ez természetes, ezt előre láttam. Nehéz dolgod lesz ma este, fiam! Nos, kíváncsi vagyok, ki lesz a győztes a küzdelemben.

Hannó komoly határozottsággal nézett a nagybátyjára.

– Az bizonyos, hogy kemény küzdelem lesz és nagyon nehezemre fog esni, hogy erélyes legyek az anyámmal szemben. Eddig mindenben csak az ő véleményére hallgattam, még akkor is, amikor szegény apám élt. Nem szokta meg, hogy ne tartsák tiszteletben az akaratát. Azt hiszem, most is biztosra veszi, hogy használni fog a közbelépése. Most azonban engednie kell, nem tehetek másként.

Az öregúr kutatóan nézett Hannó elszánt arcába.

– Nos, majd meglátjuk. Minden eshetőségre készen, az eljegyzési kártyákat még nem küldtük szét, amint azt az édesanyád olyan határozottan követeli.

Hannó felegyenesedett.

– Annál maradunk, Joachim bácsi, hogy az eljegyzési kártyákat holnap szétküldjük. Hiszen csak illendőségből vártunk eddig, az édesanyámra való tekintettel,

– Örülök, fiam, hogy megvan benned a szükséges erélyesség; és még egyszer ismétlem neked, hogy ezzel egyúttal az édesanyád érdekében is cselekszel. Ha édesapád kezdettől fogva nem engedett volna neki, talán minden másképpen történt volna. Az olyanfajta asszonynak, mint a te édesanyád, erős kézre van szüksége.

Hannó ismét eltette a sürgönyt.

– És mégis, én szeretem az édesanyámat – mondta komoly hangon.

– Szeresd is, fiam. Mindig arra gondold, hogy nemcsak a magad, hanem az ő érdekében is így cselekszel helyesen.

– Igen, igazad van. És kérlek, ne említsd Lia előtt ezt a sürgönyt. Nem akarom, hogy előre is elfogulttá tegye az édesanyámmal szemben.

– Ahogy akarod, Hannó. Egy szóval sem fogom előtte említeni. Egyébként ne aggódj amiatt, hogy Lia és az édesanyád hogyan fognak megférni egymással. Lia nagyon okos és határozott akaratú. Teljes nyugalommal le tudja fegyverezni a legellenállóbb embert is, és bizonyára az édesanyáddal szemben is meg fogja találni a kellő hangot.

Még mielőtt Hannó válaszolhatott volna, Lia belépett. Lovaglóruháját egyszerű fehér batisztruhával cserélte fel. Oly bájos és üde volt, hogy Hannó szemei felragyogtak.

Az öregúr látta ezt a felragyogó pillantást és hatalmas bajusza körül elégedett mosoly játszott. Meg volt győződve róla, hogy Hannó és Lia még nagyon boldogok lesznek együtt.

Este Hannó maga ment a pályaudvarra az édesanyja elé. Hazafelé jövet egyikük sem beszélt az eljegyzésről. Alice asszony azonban makacsul feltartotta a fejét.

Vacsora közben anya és fiú csak közömbös dolgokról beszélgettek. Csak akkor tört ki a vihar, amikor beléptek Alice asszony fényűzően berendezett szobájába. Minden bekövetkezett, amit Joachim bácsi előre látott: az elkényeztetett asszony, aki még eddig mindig keresztül tudta vinni az akaratát, mindent elkövetett, hogy Hannó változtassa meg elhatározását, és jegyezze el Lucknow baroneszt.

Azonban minden hiábavaló volt, Hannó erős maradt, bármennyire is kínosan érintette ez a jelenet.

Alice asszony még hevesebben tiltakozott az ellen a „hallatlan” feltevés ellen, hogy a számára kiutalandó pénz elég lesz egy egész évre.

Ez egyszerűen lehetetlen, azonkívül Lankwitz Joachimnak nincs is joga arra, hogy rendelkezzen felette.

A legsötétebb színekkel ecsetelte Hannó előtt, hogy milyen súlyos kötelezettségeket vállal magára ezzel az eljegyzéssel, és valósággal a rabszolgája lesz Joachim bácsinak. Viszont a legcsábítóbb színekkel festette Hannó elé, hogy milyen szép, kellemes életet élhetne a szelíd, alkalmazkodó Lucknow baronesz oldalán, aki feltételek nélkül a rendelkezésére bocsátaná millióit, és boldognak érezné magát, ha a gazdagságával megszépíthetné az életét.

– Vakon belerohansz a szerencsétlenségbe, Hannó! Joachim bácsinak az a fontos, hogy te meghajoljál az. akarata előtt, és veled együtt én is. Ne higgyél álszent szavainak, neki csak az a célja, hogy ő maga legyen az úr Alsó- és Felső-Lankwitz felett. Én azonban nem tűröm, hogy összekötözött kezekkel kiszolgáltasd magad és engem is. A legnagyobb elégtétel az 6 számára, hogy előírja mindkettőnknek, hogy mit csináljunk, mennyit költhetünk. És Reinach Lia, ez a ravasz, kétszínű, kapzsi teremtés, akinek nem elég Alsó-Lankwitz, hanem még Felső-Lankwitzot is akarja! Majd meglátod, hogyan fog folytonosan ellenőrizni bennünket. Ó, én keresztüllátok ezeken az embereken! Az egész életedre boldogtalanná akarod magad tenni, Hannó? És ha Lucknow baroneszt semmi szín alatt sem akarod feleségül venni, meg vagyok róla győződve, hogy akad elég megfelelő parti a számodra. Légy férfi, és szakítsd szét ezt a méltatlan köteléket.

A szép asszony egészen magánkívül volt izgalmasában.

Hannó azonban erős maradt, nem akart megválni Liától. Valami szorosán fogta, amiről magamagának sem tudott számot adni. És így nyugodtan és határozottan szembeszállt az édesanyjával, és a leghatározottabban kijelentette, hogy többé nem változtat az elhatározásán. Lia a menyasszonya, a többit már részletesen megbeszélte Joachim bácsival.

Amikor Alice asszony látta, hogy a heveskedésével nem ér el semmi eredményt, megváltoztatta a hangot, és most már kérésre fogta a dolgot. Azonban a könnyek és sóhajok sem használtak semmit. Ez egyszer Hannó kerekedett fölül.

Mélyen megsértődve és az ártatlanul szenvedők gőgös büszkeségével végre kivonult a szobából, azonban előbb még kijelentette Hannónak, hogy ezt a megaláztatást nem fogja túlélni.

Másnap nem mutatkozott a fia előtt. A komornája Hannó kérdezősködésére azt a választ adta, hogy Öméltósága rosszul érzi magát, és egész éjszaka sírt.

Hannó aggódott az édesanyjáért, és odahaza maradt, hogy kéznél legyen, ha esetleg hívatni fogja. Amikor reggeli idején az ebédlőbe lépett, látta, amint a komorna minden jóval telerakott tálcát visz be az édesanyja szobájába. Egy órával később véletlenül ismét megfigyelte, amint a leány az üres tálcát kihozta a szobából. Hannó elmosolyodott; az imént tapasztaltak után joggal következtette, hogy az édesanyjának legalábbis jó étvágya van, és így nem kell túlságosan aggódnia az állapota miatt.

Hannó ebéd után még egyszer megpróbálkozott bejutni az édesanyjához, azonban a komornától azt a választ kapta, hogy Öméltósága sokkal gyöngébben érzi magát, semhogy fogadni tudná.

– Ágyban fekszik az édesanyám? – kérdezte Hannó.

– Nem, báró úr, csak a pamlagon. A méltóságos asszony tegnap óta egy falatot sem evett.

Most már tudta Hannó, hogy a komorna be van tanítva.

– Mondja meg az édesanyámnak, hogy mielőbbi jobbulást kívánok. Most átlovagolok Alsó-Lankwitzba, a menyasszonyomhoz. Remélem, mire visszajövök, az édesanyám jobban fogja érezni magát – mondta nyugodtan.

Most már biztosan érezte, hogy ő lesz a győztes ebben a küzdelemben.

Az elkövetkező napok megmutatták, hogy Alice asszonynak ezúttal mégis meg kellett hajolnia a fia akarata előtt.

Azonban a harag és elkeseredés tovább élt a szívében, és minden lehető alkalommal nyíltan tudtára adta a környezetének, hogy a fia eljegyzésétől egyáltalában nincs elragadtatva.

Az eljegyzési kártyákat szétküldték. Az eljegyzés közelebbi ismerőseik körében természetesen a legnagyobb meglepetést keltette. Senki sem gondolta volna, hogy Lankwitz Joachim a beleegyezését adja ehhez a házassághoz, amely Hannót mégis az örökösévé teszi. Azt mindenki okosnak és érthetőnek tartotta, hogy Hannó erre a lépésre határozta magát, és így akar megszabadulni nyomasztó pénzügyi gondjaitól. Annál érthetlenebbnek találták azonban Liát, mert mindenki meg volt róla győződve, hogy hidegen és idegenül áll szemben Hannóval. Liának semmi oka sem volt arra, hogy igent mondjon Hannónak, hiszen máshoz is férjhez mehetett volna.

Mindenki sajnálta Bornheim Györgyöt, aki már régóta őszintén szerette Liát, és most így csalódott a reménységeiben. Ő maga a legkevésbé tudta megérteni, hogy mi készíthette Liát erre a lépésre.

Zsuzsa grófné ezekben a napokban állandóan erőltetetten jókedvű volt. Nem akarta elárulni magát Bornheimék előtt. Ő maga éppen úgy látta, mint a többiek, hogy a jegyesek hideg udvariassággal érintkeznek egymással.

Miután Hannó eddig senkinek sem említette, hogy kilép a hadseregből, a grófné azt hitte, hogy szabadsága letelte után vissza fog térni Berlinbe, és abban reménykedett, hogy sok időt fognak együtt tölteni. A férje féltékenységét egyelőre teljesen eloszlatta Hannó eljegyzése, és így a grófné azt hitte, hogy Hannó gyakori látogatásainak nem lesz semmi akadály.

Hannó, amennyire lehetett, kerülte a grófnét. Most volt rá elég oka, ami megmagyarázta a távolmaradását.

Hannó nagyon szenvedett amiatt, hogy az édesanyja olyan jéghidegen bánt Liával. Lia, ha akarta volna, könnyen meghódíthatta volna a kedvességével az anyósát, Joachim bácsi azonban figyelmeztette, hogy ne siesse el a dolgot, és így nyugodt türelemmel fogadta a szép asszony támadásait, amellyel még jobban felingerelte. Joachim bácsi volt az egyetlen, akivel szemben Lankwitzné nyíltan érezte a haragját. Az öregúr azonban tréfásan fogta fel kihívó viselkedését.

– Csak nyugodtan mondjon ki minden szépet, mélyen tisztelt hűgom, amit rólam gondol. Ez megkönnyíti a szívét és nekem igazán nem árt vele – válaszolta egyik heves támadására.

Ezzel azután azonnal lefegyverezte Alice asszonyt, aki ezentúl jéghideg udvariassággal érintkezett vele.

Hannót természetesen ezek a dolgok nagyon kínosan érintették.

Joachim bácsi, akivel egyszer beszélgetett ezekről a dolgokról, megvigasztalta.

– Emiatt ne csinálj magadnak gondokat, fiam. Csak most ne engedj, légy erős, különben minden hiábavaló volt. Az édesanyád sokkal hamarabb bele fog nyugodni mindenbe, mint gondold. Egyelőre még rövid időre vissza kell térned Berlinbe, hogy ott elrendezd az ügyeidet, de ha majd visszatérsz és állandóan Felső-Lankwitzban fogsz letelepedni, majd csak félreteszi a haragot és dacoskodást. Idővel meg fogja unni ezt az állapotot. Ha azután Lia már ott lesz Felső-Lankwitzban, nem aggódom. Az ő tapintatos, nyugodt modorával meg fogja ott teremteni magának a helyet, amely őt megilleti, és az édesanyád is rövid idő alatt szeretni és becsülni fogja. Ezt elhíheted nekem, fiam, és emeld fel a fejed!

Hannó napról napra jobban megszokta, hogy mindenben Joachim bácsihoz forduljon tanácsért. Minden régi bizalmatlansága eltűnt a szívéből a nagybátyjával szemben, és érezte, hogy Joachim bácsi csak jót akar és szeretettel van iránta.

Amíg a szabadsága tartott, mindennap néhány órát Alsó-Lankwitzban töltött. Ott olyan nyugalom, béke, barátságos melegség fogadta, amit azelőtt sohasem ismert. Az édesanyja mindig csak nagyvilági nő volt, aki a háztartást fizetett erőkre bízta. Itt Alsó-Lankwitzban minden olyan más volt. Itt Lia mindenről tudott, mindenben maga intézkedett, és Wesemannétől lefelé a legkisebb konyhalányig mindenki örömmel teljesítette kötelességét. Gyakran összehasonlításokat tett. Boldog érzés fogta el, ha arra gondolt, hogy ha Lia majd Felső-Lankwitzban lesz, ott is hasonló szokásokat fog bevezetni.

Csak ne lett volna annyira tartózkodó és hideg vele szemben! Néha ugyan barátságosan, pajtáskodó hangon beszélt hozzá, ha azonban ő ilyenkor kissé felbátorodva melegebb hangot ütött meg, Lia azonnal visszaesett hideg, elutasító viselkedésébe.

Azután érkezett a berlini utazás napja. Zsuzsa grófné titokban Hannó fülébe súgta, hogy a napokban ők is Berlinbe utaznak, és a jövő hétfőn délután öt órakor várja.

Hannó beleegyezett, hogy végre alkalma legyen véglegesen szakítani a grófnéval.

Amint előre látta, Zsuzsa kétségbeesése nem ismert határt, amikor végre megmondta neki, hogy kilépett a hadseregből, és ezentúl állandóan Felső-Lankwitzon fog letelepedni. Az asszony legszebb reménysei porba omlottak, mint egy kártyavár, és fájdalmas haragjában csaknem sírva fakadt.

Hannó már éppen ki akarta mondani a döntő szót, amikor a szomszéd szobából hangok hallatszottak, és a grófnénak még annyi ideje volt, hogy a fülébe súgja: -Az esküvődön találkozunk.

Azután kinyílt az ajtó és belépett a gróf barátjával, Brinkenau báróval, akivel Hannó szintén jó barátságban volt. Hannó a szíve mélyén hálát adott a jó sorsnak, hogy a gróf a megérkezésével elhárított egy kínos jelenetet, és egy félórával később megkönnyebbülten távozott el a báróval együtt.

– Sokáig nem fogjuk viszontlátni egymást, Lothar – mondta Hannó, mialatt a báró lakása felé sétáltak, aki a közelben lakott.

Brinkenau báró bólintott.

– Akkor sem találkozánk, ha te nem léptél volna ki a hadseregből, Hannó. Hallottad, hogy búcsúlátogatást tettem Korfféknál.

– Igen, hallottam, hogy egyévi szabadságot kértél, mert hosszabb utazásra indulsz. Hová készülsz?

– Még magam sem tudom. A húgommal, Axtheim grófnéval utazom. Tudod, hogy a férje súlyos autószerencsétlenség következtében meghalt, és ő maga is könnyebben megsebesült. Már tökéletesen meggyógyult, azonban annyira kétségbe van esve a férje halála miatt, hogy az orvosok búskomorságtól féltik, ha Axtheimban marad, ahol a szerencsétlenség történt. Az orvosok hosszabb utazást ajánlottak, a húgomnak változatosságra és szórakozásra van szüksége. És miután nagyon szeretjük egymást, és egészen távoli rokonokon kívül nincsen senki, akire a húgomat rá merném bízni, elhatároztam, hogy én magam fogom elkísérni. Különben mindenképpen eljöttem volna az esküvődre. Tehát sok szerencsét! – mondta végül a báró, és kezét nyújtott Hannónak.

Brinkenau báró lakása elé érkeztek.

– Köszönöm, Lothar, és ha majd visszaérkeztél az utazásodból, kérlek, látogass meg Felső-Lankwitzon.

– Szívesen! Tehát a viszontlátásra!

Még egyszer megszorították egymás kezét, azután elváltak.

Hannó lassan, gondolatokba mélyedve haladt tovább. Már ősziere fordult az idő, sárga levelek hullottak a járdára. Arra gondolt, hogy vége van a gondtalan, vidám katonaéveknek... megkezdődött az élet komolysága... a harc a jövőéért. Vajon mi van megírva a számára a sors könyvében?

Mennél jobban- közeledett az esküvő napja, Lia annál jobban aggódott. A sok előkészület, amely a nagyszabású ünnepségre történt, nyugtalanította és felizgatta.

Néhány nappal ezelőtt megérkeztek Bornheimba Korff gróf és felesége. A szép Zsuzsa asszony mindenkinek azt mesélte, hogy azért jöttek meg ennyivel hamarabb, hogy Mollyval és Dollyval különféle meglepetéseket eszelhessenek ki Lia esküvőjére.

Hannó természetesen sejtette, mi az oka korai megérkezésének, és így a lehetőség szerint elkerülte a találkozást a szép asszonnyal.

Egy napon egészen váratlanul találkozott Zsuzsával Alsó-Lankwitzon. Az édesanyjával együtt jött ma Hannó látogatóba, miután Alice asszony az esküvővel kapcsolatban még néhány dolgot meg akart beszélni Joachim bácsival.

Lia éppen asztalhoz akart ülni a vendégeivel, amikor megérkezett a bornheimi hintó. Zsuzsa grófné és a két baronesz érkeztek meg, akik próbát akartak tartani az élőképből, amelyet az esküvőn fognak előadni.

Lankwitz Joachim és Lia a legszívéyesebben fogadták a hölgyeket. Hannó erőltetett, könnyed vidámsággal köszönt, mert a találkozás a grófnéval nagyon kellemetlenül érintette. Az édesanyja meg megerősítette kellemetlen érzését, amikor gúnyos mosollyal róla a grófnéra pillantott.

Mialatt Molly és Dolly magukkal cipelték az öregurat, aki kinyitotta a termet, ahol az élőképet fogják előadni, Alice asszony feltűnő kedvességgel foglalkozott a grófnéval, és szemrehányásokat tett neki, hogy még nem látogatott el Felső-Lankwitzba, amióta Bornheimba érkezett.

– Nagyon örültünk volna én is és Hannó is... hiszen tudja, hogy a fiam a legbuzgóbb tisztelői közé tartozik – mondta látszólag tréfásan, azonban mégis olyan hangon, amely megbántotta Liát.

A fiatal leány azonban egyetlen szóval sem árulta el, hogy milyen mélyen találták el ezek a szavak, csak az arca lett egy árnyalattal pirosabb.

Hannó kérő pillantást vetett az édesanyjára, azonban Alice asszony, úgy látszik, örömét lelte abban, hogy zavarba hozza Hannót és fájdalmat okozzon Liának.

Zsuzsa grófné nevetve belement a tréfába.

– De báróné, mit fog erről gondolni Lia? Természetesen a kedves fia mindig szívesen látott vendég volt a házunkban, és nagyon sajnálom, hogy eltávozott Berlinből, annál is inkább, mert unokabátyám, Brinkenau báró sem tölti Berlinben ezt a telet. Ők ketten voltak mindig a mulattatói a társaságnak. Azonban a kedves fia számára ezentúl csak egy asszony fog létezni, és az Lia.

Még mielőtt Lia válaszolhatott volna, Hannó édesanyja könnyed hangon így szólt:

– Nos, egyelőre még nem volt meg az esküvő, és ahogy én Hannót ismerem, mint házasember sem fog megfutamodni a szép asszonyok elől. Ez már a vérében van.

Hannó nyugtalan pillantást vetett Liára, azonban a fiatal leány egyetlen arcmozdulattal sem árulta el, hogy bántották és sértették ezek a szavak. A fiatalember szántsándékkal más irányba terelte az egyre kellemetlenebbé váló beszélgetést.

– Hogy van a kedves férje, grófné? Az utóbbi hetekben nagyon el voltam foglalva, különben természetesen már tiszteletemet tettem volna Bornheimban.

A grófné, mosolygott.

– Maga ismeri a férjem, kedves báró, és tudja, hogy többnyire rosszkedvű, ha esténként nem mehet el a klubjába. Berlinben megszoktam, hogy többnyire egyedül töltsöm az estéimet. Azelőtt maga és Brinkenau báró legalább néha odahaza tartották az uramat, mostanában azonban túlságosan sokat vagyok egyedül.

Grófné jelentőségteljes szavai közben sokatmondó pillantással nézett Hannóra, azután közös berlini emlékeikre terelte a beszélgetést.

Alice asszony felállt és Liát karon fogva magával vonta.

– Gyere, Lia, itt fölöslegesek vagyunk. Ha a grófné és

Hannó berlini emlékeikről beszélgetnek, egészen biztosan feleslegesek vagyunk.

Lia örült, hogy elmehetett, mert bár Hannó viselkedése legkevesebb gyanúra sem adott okot, ma mégis szokatlanul nyugtalan és izgatott hangulatban volt.

Így Hannó akarata és kedve ellenére négyszemközt maradt a szép asszonnyal. Zsuzsa gyors pillantást vetett az ajtó felé, amely bezárult Lia mögött, azután durcásan így szólt:

– Ó, Hannó, miért nem jöttél el legalább Bornheimba? Mindennap vártam reád a pavilonban. Hannó, hát egészen elfelejtetted a múltat és engem?

Hannó zavartan nézett körül.

– Szívesen jöttem volna, azonban nem lehetett. Mostanában minden percem igénybe van véve.

Az asszony szenvedélyesen megszorította a kezét.

– Nem tudom elviselni, Hannó, nem tudok belenyugodni. Csak legalább egyszer találkozhatnánk még zavartalanul, négyszemközt. Nem tudod megérteni, mit érzek? Nem engedem, hogy búcsú nélkül menj el tőlem, de ha mégis megteszed, én nem állok jót semmiről. Még sok mindent akarok mondani neked.

Oly felindultan és kétségbeesett hangon beszélt, hogy Hannó csakugyan megijedt. Attól félt, hogy, botrány, lesz, és aggodalmában azt sem tudta, hogy mit válaszol.

– Természetes, hogy még találkozunk. Zsuzsa, azonban kérem, nyugodjon meg és ne árulja el magát, Lia minden percben visszajöhet az édesanyámmal.

A grófné igyekezett összeszedni magát.

– Ó, Hannó, ha tudnádmennyire szenvedek – mondta sóhajtva. – ígérd meg nekem, hogy holnap eljössz Bornheift iba.

Hannónak eszébe sem jutott, hogy teljesítse a kérését, de, hogy megnyugtassa, kitérő választ adott:

– Ha csak valamiképpen lehetséges.

– Mindenáron jönnöd kell, Hannó. Gondold meg, hogy akkor most nagyon sokáig nem láthatjuk egymást.

Hannó sietve bólíntott és az ablakhoz lépett. Ebben a pillanatban Bornheim Dolly jelent meg a küszöbön.

– Hol maradsz, Zsuzsa? Molly már vár. Éppen Wesemannéval tárgyal a megfelelő öltözőszoba miatt. Kedves báró úr, sajnos, magammal kell vinnem Zsuzsát, miután az esküvőjére akarunk előkészíteni valami nagy meglepetést.

Dolly magával vonta a grófnét. Hannó megkönnyebbülten felsóhajtott.

Bornheim Dolly és Zsuzsa grófné éppen nagy megbeszélés közben találták Mollyt és Wesemannét. A házvezetőnő azon gondolkodott, melyik szoba volna a legalkalmasabb a hölgyeknek öltözőszoba céljaira.

Végre így szólt:

– Hiába, nem tudok mást kieszelni, mint hogy a megboldogult méltóságos asszony öltözőszobáját bocsássam rendelkezésükre a hölgyeknek. Ugyanis az közvetlenül a kis terem mellett van, ahol a hideg büfét fogjuk felállítani, és ahol a színielőadás is lesz.

– Ó, hiszen ez kitűnő, kedves Wesemanné! Kérem, nyissa ki előttünk azt a szobát, nem fogjuk elárulni senkinek, a legkevésbé Liának és Joachim bácsinak, hogy össze ne szidjon minket.

Wesemanné a kis teremből kivezette a hölgyeket egy széles folyosóra. Rögtön az első ajtó az öltözőszobába vezetett. Wesemanné kinyitotta kulccsal az ajtót és, beengedte a hölgyeket. A kis szoba nagyon jól megfelelt a céljaiknak, és így azonnal megbeszéltek mindent és hozzáfogtak a próbához.

Alice asszony a télikertbe vitte magával Liát, ahol teázni szoktak. Miután Joachim bácsi a kis terembe ment, hogy végignézze a próbát, kettesben maradtak.

– Meg kell szoknod azt a gondolatot, Lia, hogy Hanno örömmel foglalkozik rajtad kívül is minden szépasszonnyal – mondta Alice asszony halk gúnyjal, miután helyet foglalt az egyik fonott karosszékből az asztal mellett.

Bár Liának az anyósa szavai közben fájdalmasan összeszorult a szíve, külsőleg nyugodt és közömbös maradt.

– Meg lehetsz győződve róla, hogy én sohasem fogom megakadályozni Hannót, hogy annyit udvaroljon, amennyi neki jólesik – válaszolt hidegen, de minden ingerültség nélkül.

Alice asszony csodálkozva nézett reá.

– Mondhatom, kissé különös felfogásod van a házasságról – válaszolt kissé bizonytalanul.

A világeért sem árulta volna el Lia a valódi érzéseit. Érezte, hogy Alice asszony mindenáron bántani akarja, és ez annál inkább felébresztette a büszkeségét. Könnyedén vállat vont, azután ugyanolyan nyugodt hangon folytatta:

– Tudod jól, hogy Hannó is és én is külső körülmények befolyása alatt határoztuk el magunkat a házasságra. Az érzelmeinkkel egyikünk sem törődött. Mint jó pajtások akarunk élni egymás mellett. Ezt a kérdést már részletesen megbeszéltük Hannóval és teljesen egyetértünk benne...

Alice asszony annyira meg volt lepődve, hogy egyelőre nem tudott válaszolni. Megfigyelte már elég gyakran, milyen hatalmas van a fiának az asszonyszívek felett. És ez a leány, aki néhány nap múlva a felesége lesz, ilyen hihetetlenül közömbös iránta? Lia hidegsége csaknem megbántotta Alice asszonyt anyai büszkeségében.

Lia úgy tett, mintha nem venné észre ezt.

– Megengeded, hogy betöltsem a teádat, mama? – kérdezte Lia, olyan hangon, mintha az imént az időről beszélgettek volna.

– Kérlek – válaszolta Alice asszony, aki még mindig nem tért magához meglepetéséből.

– Szabad nekem is egy csésze teát kérni? – kiáltott

Hannó, aki ebben a pillanatban lépett be a szobába. Joachim bácsi is megérkezett, és Hannóval együtt leültek a megterített asztal mellé és elbeszélgettek; míg a próba befejezése után a grófné és a Bornheim nővérek is megjelentek.

Alice asszony és Hannó indultak hazafelé először.

Amint anya és fiú a kocsiban ültek, Hannó rosszkedvűen így szólt.

– Édesanyám, igazán érthetetlennek tartom, hogyan célozhattál Lia jelenlétében Korff grófnéval való hajdani flörtömre.

Alice asszony gúnyosan felkacagott.

– A „hajdani” flörtöd? Tudod, fiam, úgy vettem észre, hogy a temperamentumos szép asszony szemei nagyon is érthetően beszélnek. Úgy nézett reád, mintha még ma is kizárólagos tulajdonának tartana.

Hannó végigsimított a homlokán. Az édesanyjának igaza volt, és bosszúságában kissé nyersebb volt vele szemben, mint ahogy akarta.

– Mindenesetre azonban, bocsásd meg a nyíltságomat, édesanyám, tapintatlanság volt tőled, hogy erre céloztál.

Alice asszony a szíve mélyén érezte, hogy a fiának igaza van, azonban nem akarta beismerni és vállat vont.

– Ne izgasd fel magad emiatt, Hannó, csak kissé ki akartam csalogatni Liát hideg tartózkodásából, amely sehogy sem tetszik nekem. Csodálatosan józan hangon; beszélt nekem a házasságotokról. A legnagyobb egykedvűséggel kijelentette, hogy egyáltalában nem kíván tőled lángoló érzelmeket, és sohasem fog megakadályozni abban, hogy más asszonyoknak udvarolj. Tehát teljesen nyugodt lehetsz.

Hannó összeráncolta a homlokát.

– Lia csakugyan ezeket mondotta neked?

– Elhiheted, hogy csak a tiszta igazat mondom! Arról beszélt, hogy pajtási viszony van közöttetek, amelyhez a szíveteknek nincs semmi köze. Igazán nem tudom, hogy csodáljam, vagy elítéljem a felfogását.

Hannó az ajkába harapott. Úgy érezte, mintha maga

Lia mondaná neki ezeket a hideg, elutasító szavakat. Nem akarta komolyan venni, és mégis bántotta, hogy Lia ilyen hidegen áll vele szemben, és hogy minden igyekezetével sem tudott melegebb érzést kiváltani a szívéből. Eddigi fölényes, öntudatos egyéniségébe most először lopódzott valami halk bizonytalanság. De csak annál forróbban vágyódott reá, hogy meghódítsa Liát és egészen az övé legyen.

Az esküvő olyan fényesen sikerült, hogy még Alice asszony kritikus pillantása sem talált semmi kivetnivalót.

A vőlegény szép mamája a legnagyobb gonddal öltözködött fel erre az alkalomra, és olyan fiatal volt, hogy mindenki Hannó nővérének gondolhatta volna. Még Joachim bácsi is odáig ragadtatta magát, hogy bókokat mondott a szépasszonynak.

Alice asszony egykedvűen vállat vont.

– Maga bizonyosan csak gúnyolódni akar fölöttem a bókjaival – mondta élesen.

Lankwitz Joachim jóindulatúan mosolygott.

– Egészen őszintén beszéltem, kedves húgom. Vénységemre nem tudom megtanulni az üres bókolást Igazán ma olyan szép, hogy bátran maga is férjhez mehetne. Pompásan megőrizte a szépségét. És öltözködni senki sem tud úgy az egész társaságban, mint maga, még Korff grófné sem.

Bár Alice asszony cseppet sem volt közömbös a hasonló bókokkal szemben, mégis egykedvűséget színlelt.

– Igazán nem helyezek súlyt az elismerésére – válaszolt nyersen.

Joachim bácsit azonban ez sem hozta ki a sodrából.

– Kedves húgom – válaszolt kedélyesen legalább mára tegyük félre a haragot, és igyunk együtt az ifjú házaspár egészségére.

Alice asszony még mindig dacosan hátravetette a fejét.

– Hiszen tudja, hogy ez a házasság mennyire az akaratom ellenére történt.

– Akkor legalább igyon velem Hannó egészségére. Talán ezt, mint anya, mégsem fogja tőlem megtagadni.

Larikwitzné idegesen vállat vont, azután mégis megérintette poharával az öregúr poharát.

Lankwitz Joachim mosolyogva kiitta a poharát, azután Liához fordult, aki feltűnően sápadt arccal ült Hannó mellett. A fülébe súgta:

– Én jót akartam, Lia, adja Isten, hogy boldogok legyetek.

Á fiatalasszony megfogta a kezét és megszorította.

– Kedves jó Joachim bácsi.

– Nyugodt lehetek miattad, Lia?

Lia szeretetteljesen és bátran nézett fel reá.

– Teljesen nyugodt, Joachim bácsi. És még egyszer köszönöm neked hálával és szeretettel, amit értem tettél. Talán már nem lesz több alkalmam az elutazásunk előtt, hogy ezt megmondjam neked.

– Semmiért sem kell köszönetét mondanod nekem, gyermekem. Semmivel sem tartozol nekem, csak a boldogsággal, hallod?

Lia könnyes szemekkel nézett fel reá.

– Fáradhatatlanul küzdeni és harcolni fogok érte! – mondta visszafojtott izgatottsággal.

– Akkor nem féltetek! A jóisten áldása legyen véled!

Ebben a pillanatban halk morajlás futott végig a termen: a nyitott szárnyasajtóban, bájos csoportban, Bornheim Molly és Dolly jelent meg Zsuzsa grófnéval. A szerelmet, szerencsét és hűséget jelképezték. Zsuzsa grófné, mint „Szerelem”, piros selyemruhába volt öltözve, dúsan feldíszítve piros rózsákkal. Magasra emelt karjaiban csinos, rózsákkal teli kosárkát tartott, amelyben értékes, szerelmespárt ábrázoló meissenai porcelánfigura állott. Ezt mint a nászajándékát nyújtotta át a fiatal párnak, mialatt magasan szárnyaló verssorokban dicsőítette a szerelmet.

Bornheim Dolly, mint „Szerencse”, a karjában virágokkal teli bőségszarut tartott, és a virágokat szellemes és tréfás megjegyzések

közben a jegyespár lábai elé szórta. Fehér ruhát viselt, amelynek a szélét arany és zöld színben tartva lóherék és patkók díszítették. Azután Mollyra került a sor, A „Hűség” halványkék ruhát viselt, és szőke hajába nefelejcskoszorú volt fonva. Odalépett az ifjú pár elé és kék selyemszalaggal összekötötte Hannó és Lia kezét.

Végül a „Szerelem”, „Szerencse” és „Hűség” kézen fogták egymást, és megígérték a fiatal házaspárnak, hogy sohasem fognak hiányozni a házi tűzhelyük mellől.

Lia a szíve mélyén mindezt keserű gúnynak érezte. Legjobban szeretett volna felugrani és közéjük kiáltani: – Hát nem látjátok, hogy ez mind hazugság? Hannó homloka is kipirult kínos zavarában, mialatt Zsuzsa grófné a versét elmondta. Közben olyan különös; pillantással nézett Hannóra, hogy a szavainak ezzel egészen más értelmet adott. Tudta, hogy ez nem annak a szerelemnek szól, amely Liához fűzi, hanem a szépasszony saját csillapíthatatlan szenvedélyének. A szemeiben néha megvillant valami, ami nagyon nyugtalanította Hannót.

Nem volt Bornheimban, hogy elbúcsúzzon Zsuzsától. Még mielőtt a templomba indultak, a grófné egy önzetlen pillanatban szenvedélyes, szemrehányó hangon a fülébe súgta:

- Miért nem jöttél el?
- Nem jöhöttem.

Az asszony' szemeiből vad kétségbeesés csillogott.

– Ha nem búcsúzol él tőlem, akkor magadra vess, ha valami történik. Nem válhatunk el így egymástól, még egyszer beszélnem kell veled.

Hannó megijedt.

– Könyörgök, Zsuzsa, ne kövessen el valami meggondolatlanságot.

– Nekem most már minden mindegy – kiáltott fel az asszony önfeledten, és megfogta a kezét. – A kis terem mellett jobbra az első ajtó a mi öltözőszobánk. Amint Molly és Dolly átöltöztek és visszatértek a társaságba az előadásunk után, ott fogok reád várni.

Hannó belátta, hogy engedelmeskednie kell, ha nem akarja, hogy valami kiszámíthatatlan következményű botrány következzen be. És így röviden és halkán csak annyit válaszolt: „Jövök” – azután elfordult tőle.

Erre a jelenetre gondolt Hannó, mialatt Zsuzsa grófné lelkesedve dicsőítette a szeretem hatalmát. Hannó érezte, hogy az asszony mindenáron magához akarja láncolni. Nem mondhatja meg neki még most sem, hogy mennyire közömbös lett iránta, mert féktelen szenvedélyességében a legnagyobb meggondolatlanságot követhette

volna el. A botrányt mindenáron el akarta kerülni, elsősorban ezt tartotta szem előtt.

Az előadás befejezése után azonnal asztalt fognak bontani. Lia nemsokára visszavonul, hogy átöltözzön az útra. Senki sem fog akkor különösebben foglalkozni vele, és amint Bornheim Dolly és Molly ismét megjelennek a társaságban, ő is eltávozhat átöltözni.

Akkor még marad néhány perce Zsuzsa grófné számára is. Hiszen most utoljára találkozik vele, jövő nyár előtt aligha láthatják viszont egymást, és addigra majd csak megnyugszik. Így igyekezett Hannó megnyugtatni saját magát.

A „Szerelem”, „Szerencse” és „Boldogság” bájosan egymásba karolva eltávoztak a teremből, és nemsokára azután asztalt bontottak. A vendégek eloszlottak a szomszédos szobákban, ahol felszolgálták a feketekávé.

Ezalatt Lia észrevétlenül eltávozhatott, miután meleg kézszorítással elbúcsúzott Joachim bácsitól. Még korán volt, azonban vágyott egy kis egyedüllet és pihenés után; az ünnepség a végsőkig igénybe vette a lelki-erejét.

Hannó észrevette, hogy. eltávozott, és örült, hogy ilyen korán visszavonult.

Amikor negyedórával később észrevette a Bornheim- nővéreket, amint Zsuzsa nélkül megjelentek az ajtóban, eltávozott a teremből, és óvatosan körülnézve a folyosón, a megjelölt öltözőszoba felé sietett. A széles puha; szőnyeg felfogta a léptei nesztét. Nem találkozott senkivel. A nagyteremben ismét megszólalt a vidám muzsika.

Hannó felsóhajtott, azután még egyszer körülnézett, és halkán bekopogtatott az ajtón, amely egy másodperc múlva megnyílt előtte.

Lia sietve levetette a menyasszonyi ruháját és átöltözött úti ruhájába. Egy pillantást vetett az órájára, és látta, hogy még félórai ideje van az elindulásig. Ennek örült, mert vágyódott a-magány és nyugalom után.

A komornája a szobájában még csomagolással és rendezkedéssel volt elfoglalva. Ez zavarta Liát. Ezért egy szűk oldallépcsőn lesurrant a kastély megboldogult úrnőjének szobáiba, aki mindig olyan jóságos édesanyja, volt. Nem sejtette, hogy a legutolsó szobát Wesemanné öltözőszobának engedte át a hölgyeknek.

Lassan, búcsúzóan lépkedett végig a szobákon, amelyeket olyan jól ismert és annyira szeretett. Mintha a drága halott szelleme még mindig itt lebegett volna.

Lia szíve tele volt szomorúsággal és aggodalommal. Úgy szeretne volna itt észrevétlenül kisírni magát, de ebbe a jótéteményben sem lehetett része, A jövő olyan vigasztalanul és szürkén feküdt előtte. Milyen vidám és boldog volt mindig ebben a házban! Hízolgóén végigsimított a bútorokon. Néha elvesző zenehangok szűrődtek át a falakon, különben teljes csend volt ezekben a szobákban, az ő léptei neszt is felfogták a puha szőnyegek.

Elért egészen Mária néni kis budoárjáig. Hányszor ült itt beszélgetésbe merülve anyai barátnőjével! Fáradtan hátradólt a karosszékben, amelyben Mária néni annyira szeretett ülni. Bezárta a szemét, hogy kissé összeszedje magát és megnyugodjon.

A budoár mellett volt az öltözőszoba, ahová vékony tapétaajtó vezetett.

Néhány percig ült Lia némán, bezárt szemekkel a karosszékben, amikor hirtelen odaátról halk kopogást és közvetlenül utána ajtónyitást és zárást hallott. Csodálkozva felfigyelt, mert azt hitte, hogy senki sincs a szobában. Nem tudta elképzelni, ki lehet odaát, azonban a talány csakhamar megfejtődött. Szenvedélyesen remegő női hang ütötte meg a fülét:

– Végre, végre, Hannó!

Lia összerezzent, és ijedten, tágra nyílt szemekkel bámult a tapétaajtóra. Azonnal megismerté Zsuzsa grófné hangját, azután Hannóét is. Úgy látszik, halkán, suttogva igyekezett megnyugtatni a grófnét. Nem hallotta, hogy mit mondott, és ez még jobban felizgatta. Úgy képzelte maga elé, hogy a férje, aki néhány órával ezelőtt neki fogadott hűséget, most a karjaiban tartja a síró asszonyt és vigasztalja. Ismét hallotta a forró zokogást, azután a szenvedélyes hang megszólalt: „Esküdj meg erre, Hannó, könnyörgök esküdj meg!”

Lia szinte megbénultan ült. Ajkába harapott vad kétségbeesésében. Akarata ellenére is feszülten figyelt, azonban, csak Hannó halk köszönését hallotta:

– Isten veled, Zsuzsa, mennem kell.

– Máris, Hannó!

– Igen, Zsuzsa, Isten veled!

Az ajtó lassan kinyílt és bezáródott.

Lia szinte élettelenül ült a helyén, és a kezeit fájó halántékára szoritotta. Az a halvány reménység, hogy valamikor még boldog lehet Hannó oldalán, most egyszerre összedőlt. Hiszen nem sejtette, hogy Hannó csak kénytelen-kelletlen egyezett bele ebbe a búcsúzásba. Az, amit most hallott, vagyis inkább amit felizgatott fantáziája maga elé

képzelt, azt bizonyította az ő szemében, hogy Hannó szereti a grófnét. És ez nemcsak a szokott futó flört volt, hanem igaz, mélységes szerelem, amely túleszi magát minden akadályon.

Lia kétségbeesetten, üres tekintettel bámult maga elé. Rettenetes volt az a gondolat, hogy a világ előtt Hannó felesége, és rövid félóra múlva az ő oldalán fogja elhagyni az otthonát.

Nem, nem, ezt nem tudja megtenni, most már nem! Egész leányos büszkesége fellázadt ez ellen a gondolat ellen. De mit kezdjen? Meneküljön Joachim bácsihoz, mondja neki: „Tarts itt magad mellett, nem tudom követni Hannót!” Akkor a nagybátyja természetesen megkérdezné, hogy miért, és neki be kellene vádolnia Hannót és azt a kétségbeesett asszonyt odaát. Ennek nem szabad megtörténni! Tulajdonképpen nincs is joga hozzá, hogy bevádolja Hannót. Nem adta értésére többször is, hogy semmi mást, csak a jóbarátot keresi benne?

Nem mondta meg neki, hogy érzelmileg egyikük se kösse le magát? Az eljegyzésük olyan volt, mint valami józan üzleti szerződés, és Hannónak hinnie kellett az ő közömbösségében. És mégis, akkor miért próbálta az elmúlt hetek alatt ismét és ismét meghódítani? Talán azt hitte, hogy ő megkívánja ezt a komédiát?

Büszke, hideg mozdulattal felegyenesedett. Az, amit most átélt, egészen elválasztotta Hannótól.

Odaát elhallgatott a szenvedélyes zokogás. Azután ismét nyílt és záródott az ajtó. A grófné bizonyosan eltávozott a szobából.

Lia lassan, ólomnehéz tagokkal felállott. Az arca ijesztően merev volt

Mint valami álomkóros támolygott végig a szobákon, fel a lépcsőn, a saját lakosztályába. Gépiesen tűrte, hogy a komorna reásegítse az elegáns utazókabátot, felvette a kalapját és közömbösen felhúzta a kesztyűit.

Alighogy elkészült, Hannó kopogtatott az ajtón.

– Készen vagy, Lia?

A fiatalasszony hirtelen felegyenesedett. Egyszerre eltűnt a tartásából minden közömbösség és fáradtság.

Elkerülte Hannó pillantását, arcán a régi, jéghideg, elutasító kifejezés ült.

A férfi melegen és kérően nézett reá, és a karját nyújtotta, hogy kivezesse a kocsihoz.

Ez a pillantás Lia arcába kergette a vért. Szégyent és felháborodást érzett, hogy a grófnéval való jelenet után Hannó még így mer reánézni.

A fiatal férj természetesen nem sejtette, hogy a grófnétól való búcsújának tanúja volt. Boldogan haladt Lia oldalán, hogy a búcsúzás már mögötte van.

Nászútra a fiatal pár Egyiptomba készült. Így kívánta Joachim bácsi.

– A gyermek évről évre csak itt élt Alsó-Lankwitzban, hadd lásson végre valamit a világból – mondta az öregúr, és a fiatal pár természetesen nem mondott ellent a szép tervnek.

Csendes utazás volt, egészen más, mint ahogy Hannó maga elé képzelte. Lia azt mondotta, hogy nagyon fáradt, amit Hannó az utóbbi napok hajszája után teljesen érthetőnek talált. A zárkózottsága valódi okát természetesen nem sejthette.

Ő maga is még mindig nagyon erősen a benyomása alatt állott a grófnétól való kínos elbúcsúzásának, amelybe akarata ellenére kénytelen volt beleegyezni. Nagyon ellenkezett ez az egész dolog nyílt, becsületes természetével, és az a gondolat, hogy a botránytól való félelmében meghajolt egy asszony akarata előtt, megalázóan hatott reá. És így végeredményben örült, hogy Lia olyan hallgatag volt és pihenni akart. Néha egy pillantást vetett a felesége sápadt arcába. Olyan édes, olyan bájos volt ez az arcocská, valami úgy vonzotta, hogy felköltse tettettet szundikálásából. Most már teljesült a vágya, Lia az övé, és el fog követni mindent, hogy ne álljon ezentúl ilyen hidegen és idegenül vele szemben.

Már késő este volt, amikor megérkeztek Kasselbe, útjuk első állomásához. A szállodában a szobák már készen álltak a fogadásukra, amikor megérkeztek, és a pincér a kívánságaik után érdeklődött.

Hannó kis vacsorát rendelt, ami megfelelt a késő éjjeli órának! A pincér megígérte, hogy félóra múlva minden készen lesz az ebédlőben, azután visszavonult. Lia a szobájába ment, hogy kissé felfrissítse magát az utazás után. Hannó követte a példáját, és amikor rövid idő múlva megjelent a közös szalonban, Lia már készen várta, hogy lemenjenek az étterembe. Ott állt az ablaknál és lenézett a kivilágított utcára.

Hannó odasietett hozzá és reánézett forró, gyöngéd pillantásával, amellyel már annyi női szívet meghódított.

– Kissé frissebbnek érzed magad, Lia? Az úton nagyon fáradt voltál – kérdezte meleg hangon.

Lia továbbra is kinézett az ablakon.

– A fejem fáj – válaszolt halkan.

Hannó megfogta fáradtan lecsüngő kezét és megcsókolta.

– Szegény gyermekem! És most már elmúlt a fejfájásod?

– Igen, menjünk vacsorázni, éhes vagyok – válaszolt Lia csaknem nyersen, és kihúzta a kezét a kezéből.

Hannó érezte, hogy a keze remeg és a hangjából hiányzik a határozottság. Ez még gondtalanabbá tette és biztosabbá a maga dolgában. Semmi sem figyelmeztette...

Lementek az étterembe. A vacsora kitűnő volt, de Lia, bár az imént azt mondta, hogy éhes, jóformán semmit sem evett. Hannó látta ezt, de nem tett semmi megjegyzést, és lovagias udvariassággal vette körül Liát. A desszert után Lia azonnal felállt.

– Szeretnék felmenni és lefeküdni. Te ne zavartasd magad – mondta hidegen.

Hannó azonnal felállt

– Természetesen, elkísérlek – válaszolta és a karját nyújtotta a feleségének.

Némán haladtak fel egymás mellett a lépcsőkön és beléptek a kis szalonba. Odafönn Lia ki akarta vonni a karját Hannó karjából. Azonban Hannó szorosán fogta és közben gyöngéden mosolyogva nézett le reá.

– Lia, édes, drága Lia!

Magához akarta ölelni és megcsókolni.

Lia megrázkódott. Halálos sértésnek érezte Hannó viselkedését azok után, hogy akaratlanul tanúja volt a grófnétól való búcsújának. Halálsápadt arccal hevesen hátrahajolt és kitepte magát a karjaiból.

– Engedj el! Ne feledkezz meg a megállapodásunkról! – mondta remegő hangon.

A férfi értetlen pillantással nézett reá. Annyira biztos volt a győzelmében.

– De kérlek, Lia... hiszen a feleségem vagy!

– Csak a világ előtt... és remélem, te tiszteletben tartod a megállapodásunkat! – mondta lángoló szemekkel.

Hannó még mindig nem értette.

– Miféle megállapodást Lia?

– Azt, hogy mint jó pajtások fogunk egymás mellett haladni az életben... erre a szavadat adtad nekem... és ehhez ragaszkodom!

Hannó végigsimított a homlokán. Nem tudta levenni a szemét a felesége büszke, lángoló arcáról.

– Tehát így értetted, Lia? – kérdezte azután, mint aki csak most kezdi érteni a dolgok összefüggését.

Lia alig tudta megőrizni a nyugalmát. Azelőtt ő is egészen másképpen gondolkozott a házasságról. Azonban a véletlenül

kihallgatott jelenet a grófné és Hannó között végre kinyitotta a szemét. Ha még nem mondta volna ki az oltár előtt a döntő szót, a mai élménye után semmi sem bírhatta volna rá arra, hogy Hannó felesége legyen. A legnagyobb szégyennek és megaláztatásnak érezte, hogy Hannó a történetek után még gyöngédség; gél merészel közeledni hozzá. Minden csepp vérével tiltakozott ez ellen a hazug gyöngédség ellen. Mert Lia hazugságnak tartotta. Ettől a mindkettőjüknek kínos helyzettől egyszer s mindenkorra meg akarta kímélni mindkettőjüket.

Felegyenesedett, azután büszkén felemelt fejével így szólt:

– Ha te az ilyen köteléket lehetetlennek érzed, a hatalmadban áll, hogy felbontsd. Én teljesen szabad kezet adok neked, ha el akarsz válni tőlem. Én semmi esetre sem lehetek több a számodra, mint barátod. Ennél többet nem is ígértem neked soha. És most jó éjszakát, fáradt vagyok.

Sietve távozott a szalonból és belépett a szobájába. Bezárta az ajtót maga mögött, azután megkönnyebbülten fellélegzett. Most legalább tisztázva van a helyzet kettőnk között. És egyetlen pillanatig sem kételkedett benne, hogy Hannó a szíve mélyén meg van elégedve ezzel a megoldással.

Nem sejtette, hogy téved, hogy mennyire igazságtalan a férjével szemben.

Hannóval, életében először történt, hogy egy asszony megvetette, egy asszony, akit tudtán kívül már régóta megszeretett és hozzáért a szívéhez. Hogy mennyire szerette, azt csak most érezte át, ezen a szomorú éjszakán.

Másnap reggel Lia csak közvetlenül indulás előtt jelent meg. Útra készen volt felöltözve. A mozdulataiban bizonytalanság és zavar tükröződött, bár igyekezett nyugodtan viselkedni. Arra gondolt, hogy tegnap este talán túlságosan is nyersen utasította vissza Hannót.

Hannó a kis szalonban várt rá, ahol már megterítette a reggelizőasztalt. Amikor Lia belépett, a szoba közepén állt, mintha rá várakozott volna. Kutatóan nézett a felesége arcába, aki elpirult a pillantása alatt.

Lia egy pillanatig habozva megállt, azután látszólag elfogulatlanul hozzálépett:

– Bocsáss meg nekem, Hannó, ha tegnap kissé elragadtattam magam abban a törekvésemben, hogy tisztázam a helyzetet kettőnk között. Csak ez a kínos helyzet volt az oka. Vannak dolgok, amelyekről nem lehet udvarias hangon beszélni. Azonban biztosan te is örülsz,

hogy tisztázva van a helyzet kettőnk között. Ma még egyszer, teljes nyugalomban, megmondom, hogy teljes szabadságot adok neked mindenben, ami a te személyedet illeti, és ugyanezt kérem tőled én is. Természetesen sohasem fogok tenni semmit, amivel kompromittálhatnád. Teljesen megbízhatok bennem. Remélem, hogy ez megfelel a te kívánságaidnak is.

Hannó úgy érezte, mintha Lia betanulta volna ezt a hosszú beszédet. Miközben beszélt, Hannó kutató pillantással nézett reá, és amikor a válaszára várva elhallgatott, megkérdezte:

– És ha azt mondanám neked, Lia, hogy ez semmiben sem felel meg az én kívánságaimnak?

Lia azt hitte, hogy csak lovagiasságból tiltakozik. Az ajka megremegett és dacosan hátravetette a fejét.

– Hiszen ismerted a feltételeimet, mielőtt még házasságot kötöttünk. Ismét figyelmeztetek az ígéretedre, hogy mindent még fogsz tenni, ami a hatalmadban áll, hogy amennyire lehet, megkönnyítsd az életemet az oldaladon. A lovagiasságodhoz fordulok!

Hannó egy pillanatra sem vette le a szemét Lia kipirult arcáról, mintha valami érthetetlen talányt akarna megoldani.

– Ha az ígéretemre emlékeztetsz, amelyet természetesen egészen más értelemben adtam neked, és a lovagiasságomra hivatkozol, természetesen egyelőre nem tehetek mást, mint hogy engedelmességek a kívánságodnak.

Lia megkönnyebbülten fellelegzett.

– Köszönöm, és remélem, ezentúl semmi sem fogja megzavarni baráti viszonyunkat.

Hannó kutató pillantással nézett reá.

– Lia, válaszolnál nekem nyíltan és őszintén egy kérdésemre? – kérdezte komolyan.

– Szívesen, ha tudok.

– Mondd meg nekem becsületesen: valaki mást szeretsz? Már másnak ajándékoztad a szíved?

Lia arca kipirult.

– Akkor nem lettem volna a feleséged – válaszolta.

– Hiszen az is lehetséges, hogy reménytelen szerelem volt, és ezért teljesítetted a kérésem.

Lia a fejét rázta.

– Nem; azért lettem a feleséged, hogy lerójam a hálám és teljesítsem a kötelességem Joachim bácsival szemben és hogy jóvátegyek egy nagy igazságtalanságot.

– És... ha egy napon megismersz valakit... akit megszeretsz... mi lesz akkor?

Lia izgatottan lesütötte a szemét.

– Akikor... akkor becsületesen meg fogom mondani neked, Hannó, és visszakérem tőled a szabadságomat.

Hannó felegyenesedett, mintha súlyos teher esett volna le a szívéről.

– Erre add a szavad nekem, Lia – kérte.

Lia komoly pillantással nézett a szemébe.

– Ha egy napon meg fogok szeretni valakit, akkor megmondom neked, erre a szavamat adom.

Hannó megszorította a kezét.

– Köszönöm az ígéreted, Lia. És én is ismét megígérem neked, hogy mindenben tiszteletben fogom tartani a kívánságod. Mint jó pajtások fogunk haladni egymás oldalán! Ki akarom érdemelni legalább a becsületed, ha már a szerelmed nem nyerhetem el. Sohasem lesz okod a panasza velem szemben. Ha kissé messze mentem az igyekezetemben, hogy melegebbé és bensőségebbé tegyem a viszonyunkat, kérlek, bocsáss meg nekem.

Megcsókolta Lia kezét, azután szabadon engedte.

Tizennégy nappal az elindulásuk után a fiatal pár gyönyörű tengeri utazás után megérkezett Egyiptomba. Miután egy napot töltöttek Alexandriában, Kairóba utaztak, ahol néhány napig megszálltak az egyik előkelő szállodában. Utazásuk tulajdonképpeni célja a sivatag híres fürdőhelye, a bájos kis egyiptomi város, Heluan volt. A legszebb szállodában, az ismert Al Hayat-ban (magyarul: Az Élet) néhány hétre szobákat rendeltek maguknak.

Lia tágra nyílt szemekkel bámulva nézte ezt az ismeretlen csodavilágot, amely feltárult előtte. Hannó már ismerős volt itt, mert az édesanyjával egyszer már régebben beutazták Egyiptomot. És most örült, hogy Liának megmutathatja ezt a sok szépséget.

Az Al Hayat mint valami mesebeli óriás várkastély emelkedett ki a sivatag sárga homokjából, a Mokkatam- hegység egyik hegyének az oldalán épült. Csodálatosan festői látvány volt teraszaival és kertjeivel, tornyaival és kupolaival. Lia úgy érezte, hogy az Ezeregyéjszaka csodái elevenednek meg bámuló szemei előtt.

Lenn a síkságon épült maga Heluan, gyógyerejű nap- és kénfürdőjével, pálmák mögé rejtőzött csinos villáival, mint valami bűbájos idill a végtelen sivatagban.

Amikor a kocsi megállt a szálloda előtt, a fiatal párt egyik igazgató fogadta, aki mint valami király osztotta parancsait a színes szolgaseregnek. A fiatal házaspárt a megrendelt szobákba vezették. A hallszerű folyosón, ahová a szobáik nyíltak, Lia elbúcsúzott Hannótól.

– Ha készen-vagy az átöltözéssel és kissé kipihented magad, akkor itt foglak bevárni, Lia. Azután, ha te is úgy akarsz, kissé körülnézhetünk- mondta Hannó, megcsókolva a kezét.

– Szívesen, Hannó! Félóra múlva készen leszek. Addig a vizionlátásra!

– Viszionlátásra, Lia.

A magas, szellős szobák berendezése csaknem ugyanolyan volt, mint Kairóban. Az ágy körül moszkítóháló volt kifeszítve, a bútorok mind könnyűek és világosak voltak. Lia sietve kicsomagolta a legszükségesebbeket, és átöltözött. Azután odalépett az egyik széles, magas ablakhoz és kinézett a Kelet csodavilágába. Régi vágya teljesült be ezzel az utazással.

Félórával később pontosan kilépett a szobájából a hallba; ahol Hannó már várakozva ült az egyik fonott karosszékekben. Felugrott és odasietett a feleségéhez. Karcsú alakja szépen érvényre jutott a fehér nyersselyem öltönyben. Amikor a karját nyújtotta Liának, aki szintén fehérbe volt öltözve, és kísértáltak a teraszra, a szép fiatal párt sokan megnézték.

A széles, tágas teraszon érdekes, tarka kép tárult a szemük elé. Elegáns fonott karosszékekben drága toailettekbe öltözött hölgyek ültek és élénken beszélgettek az urakkal, akik körülöttük ültek a csinos asztalkáknál. Az egész világból találkozót adtak itt egymásnak azok, akik ezt a legmagasabb, kifinomodott életkultúrát természetesnek találják, a pénz, a rang és a szellem arisztokratái.

Hannó és Lia lassan haladtak az asztalok között Mindenki érdeklődve nézett utánuk.

– Nászutasok! – suttogtak mögöttük. – Alighanem németek!

A fiatal pár nem törődött az általános feltűnéssel, amelyet keltettek. Odaléptek a márványkorláthoz és egy darabig némán nézték a csodálatos képet, amely eléjük tárult

Mélyen lenn, a sivatagon a sárga színek hatalmas szimfóniává olvadtak össze. Messziről a Nílus zöldellő partja látszott, és a hatalmas folyam csillogó ezüst szalagja. A láthatáron, párás ködbe burkolózva, a piramisok hatalmas körvonalai emelkedtek.

– Milyen gyönyörű!- mondta Lia halkan.

Hannó bólintott

-Amikor néhány évvel ezelőtt először láttam ezt a képet, engem is ennyire magával ragadott. Van valami fenséges és végtelen ebben a naptól csillogó tájképben.

Lia sóhajtva elfordult a gyönyörű látványtól és Hannó az egyik üres asztalhoz vezette, hogy valami frissítőt igyanak.

Közben elhaladtak egy kis asztal előtt, amely mellett karcsú, szenvedő-arcú, körülbelül harmincéves asszony ült a fonott karosszékben és szomorúan nézett maga elé. Mellette hasonló korú izmos, karcsú fiatalember foglalt helyet. Arisztokratikus arca feltűnően hasonlított a hölgyéhez. Elegáns civil ruhájában is félreismerhetetlenül kiütöközött a német katonatiszt.

Felpillantott az újságjából, amelyet olvasott, amikor Hannó fiatal feleségével elhaladt előtte, és meglepetten, felugrott.

- Hannó! - kiáltott fel örömmel.

Hannó észre sem vette, hogy kik ülnek az asztal, mellett. Most megfordult abba az irányba, ahonnan a í hangját hallotta. Vidáman elnevette magát.

- Lothar! - Te itt?

A jó barátok és hajdani tisztársak örömmel szorították meg egymás kezét.

- Ez azután ritka találkozás, barátom!

- Ritka, de annál kellemesebb. Megengeded, Lia,

Brinkenau Lothar báró barátom és hajdani tisztársam. Kedves Lothar, a feleségem.

Brinkenau báró meghajolt és megcsókolta Lia kezét.

- Végtelenül boldog vagyok, méltóságos asszonyom, hogy megismerhettem, miután az esküvőjükre, sajnos, nem jöhöttem el. És most engedjék meg, hogy bemutassam mindkettőjüket a hűgomnak.

A fiatal házaspárt odavezette az asztalukhoz.

- Kedves Mary, régi barátom, Lankwitz báró és fiatal felesége, a hűgom, Axtheim grófné.

A grófné fáradt, de nagyon kedves mosollyal nézett Hannóra és Liára, s mindkettőjüknek kezet nyújtott.

- A báró úrról már sokat hallottam, a bátyám már mesélt önről és az ezredükről, és arról is, hogy sajnos nem mehetett el az esküvőjükre, mert engem akart elkísérni. Nagyon örülök, kedves báróné, hogy megismerhettem. Idegenben kétszeresen nagy öröm, ha kedves honfitársakra akadunk.

Lia szánakozva és érdeklődve nézett a grófné sápadt, rokonszenves arcába. Hannótól hallotta már a szerencsétlen asszony szomorú történetét.

- Kedves a grófnétól, hogy ilyen barátságosan fogad, és nagyon örülök, hogy itt a távolban, a sok ideg
- eén ember között, messze az otthonunktól, önökre találtunk – válaszolt Lia kedves, közvetlen modorában.

Brinkenau báró mosolygott.

– Igen, méltóságos asszonyom. A világ nagyon kicsi. De most, hogy itt a piramisok árnyékában megtaláltuk önöket mint boldog nászutasokat, nem engedjük egykönnyen szabadon. Egy órára foglaljanak helyet itt mellettünk. A kilátás innen különösen szép.

Helyet foglaltak. Brinkenau báró azonnal magának foglalta le Liát. Kedves, vidám modora megnyerte a fiatalasszony tetszését. Szívesen belement a vidám hangba. Ezalatt Hannó a grófnénak szentelte magát, azonban minden szóra figyelt, amit Lia váltott a barátjával.

A báró és a grófné közvetítésével csakhamar megismerkedtek az Al Hayatban tartózkodó vendégek legnagyobb részével és rövidesen élénken részt vettek a vidám társaséletben.

Eleinte sokat tréfáltak Hannóval és Liával nászutasai mivoltuk miatt. Azonban, amikor látták, hogy a fiatal párnak esze ágában sincs, hogy távol tartsa magát a társaságtól, és örömmel részt vesznek a közös kirándulásokon, hamarosan megfélekedtek róla, hogy nászutasok.

Gyorsan múltak a napok.

Lia örült, hogy ilyen módon elkerülte az egyedülléte Hannóval. Társaságban vidámabbnak és szabadabbnak érezte magát, s minden szándék nélkül különösen ki, tüntette a mindig vidám és szeretetreméltó Brinkenau bárót.

Hannó titkos nyugtalansággal figyelté őket. Hiszen nem sejtette, hogy Lia főleg azért kereste a báró társaságát, mert sokat mesélt neki Hannóról. Nagyon kínozta az a tudat, hogy Lia olyan szívélyes és bizalmas a báróval szemben, ami különben nem volt szokása. A nyugtalansága-nem kerülte el Brinkenau Lothar figyelmét, aki éppen ezért gyakran tréfásan kifigurázta Hannót.

– Ne nézz reám ilyen szörnyű Othello-szemekkel, kedves Hannó; engedj át dúsan megterített asztalodról néhány morzsát egy szerepcsétlen aglegénynek, akinek nincs olyan bájos felesége, mint neked – mondta nevetve, és elvezette Liát.

Hannó természetesen jó képet vágott a tréfához, azonban legszívesebben sem Lotharnak, sem senki másnak nem engedte volna

át Lia egyetlen kedves szavát sem. Mert mentői tovább élt fiatal felesége oldalán, anélkül hogy egyetlen szóval is elárulta volna az érzelmeit, annál jobban szenvedett. A nyugodt, magától értetődő természetesség, amellyel Lia őt mint a barátját vagy a bátyját kezelte, de nem úgy, mint a férjét, napról napra nagyobb gyötrelmeket okozott neki.

Egyik napon, a nagy mór stílusban járkáltak fel-alá, ahol étkezések után beszélgetve és fel-alá járva szokták elfogyasztani a feketét. Brinkenau, mint rendesen, Lia oldalán haladt, míg Hannó a grófnét kísérte.

Hannó nem tudta levenni a szemét Liáról, és félig elfojtott sóhajtás röppent el az ajkáról.

– A felesége olyanfajta asszony, aki külsőleg mindig leányos marad – mondta Axtheinu grófné Hannónak. – Olyan bájos, üde és természetes. Nem csoda, ha itt, ahol annyi túlságosan elegáns, kiszépitett asszony van, ennyire körülrajongják minden oldalról. Olyan itt a forró sivatagi napfényben, mint az „üditő forrás”.

Bár Hannó minden szót aláírt volna, látszólag könnyedén megkérdezte:

– Annyira körülrajongják a feleségemet?

A grófné finoman mosolygott.

– Ó, ezt bizonyosan megfigyelte maga is, kedves báró! Mindenki irigylő a bátyámat, hogy mint a maga barátja, lovagi szolgálatokat tehet fiatal feleségének. És Lothar nagyon büszke erre a kitüntetésre.

– Igazá? – kérdezte Hannó; aki nem egészen figyelt oda a grófné szavaira, mert a pillantásával folyton Liát követte.

– Igazán! És én is nagyon örülök... elsősorban a bátyám kedvéért, hogy itt találkoztunk. Lothar nagy áldozatot hozott nekem azzal, hogy idekísért. Eleinte határozottan unatkozott. Hiányzott a megfelelő társaság, és csak azért ismerkedett meg az itteni társasággal, hogy engem szórakoztasson. Most azonban kitűnően érzi magát, s, ezt magának és a feleségének köszönhetjük.

– De grófné, az örömünk kölcsönös – válaszolt Hannó udvariasan.

A grófné a fejét rázta.

– Nem, nem, én nagyon szomorú útitárs vagyok, bár a maguk társaságában már én is kezdek felvidulni. Néha szinte úgy érzem, hogy túlságosan lefoglaljuk magukat a magunk számára. Fiatal házaspárok általában élvezhetetlenek szokták lenni a környezetüknek, és jobban szeretik az egyedüllétet kettesben. Maguk ketten dicséretre méltó kivételek.

Hannó igyekezett tréfára fordítani a dolgot.

– Talán inkább cseppet sem dicséretre méltó kivételek vagyunk és meglehetősen józan nászutaspárnak tűnhetünk fel a szemében.

A grófné komolyan reánézett nagy, szomorú szemeivel és a fejét rázta.

– Ó, nem, mindenki érzi, hogy maguk ketten sokkal jobban szeretik egymást, semhogy a piacra vinnék az érzelmeiket. Nagyon jól megértem, hogy a felesége úgy őrzi a szerelmét idegen szemek előtt, mint valami szentséget. Éppen ez tetszik nekem annyira az egyéniségében. Nagyon megszerettem a feleségét, bár én kevés emberrel tudok rokonszenvezni. Ha Németországban leszünk, remélem, hogy kölcsönösen meglátogatjuk egymást. Hiszen Axtheim nincs olyan messze Lankwitztól. Ezentúl nem fogjuk egymást szem elől téveszteni. Meddig maradnak még itt?

– November végén hazautazunk, grófné.

– Ó, akkor szomorodott szívvel fogjuk elengedni magukat.

– Még tovább is itt maradnak?

– Igen, az egész telet Egyiptomban akarjuk tölteni. Később átmegyünk Kairóba. Az orvosok így írták elő nekem. Lothar velem marad, egyévi szabadságot kért. Azonban húsvét felé visszatérünk Németországba.

– Nagyon kérem, ne menjenek el Lankwitz mellett anélkül, hogy meglátogatnának bennünket.

– Szívesen eljövünk, ha a feleségének is alkalmas lesz.

Miután Lia és a báró megfordultak, Hannó azonnal felhasználta az alkalmat, hogy megmondja, mit beszéltek meg a grófnéval. Lia mosolyogva nézett reá.

– Ez aztán a gondolatársulás! Éppen az imént beszéltem a báró úrral erről a dologról, és ő is megígérte, hogy Lankwitzban fogják tölteni a húsvéti ünnepeket, ha a grófnének is megfelel.

Lothar vidáman bólintott.

– Igen, kedves Hannóm, húsvétkor megjelenünk Felső-Lankwitzban. Remélhetőleg te is nagyon örülsz neki?

Hannó természetesen ebben a pillanatban egyáltalában nem tudta, hogy örüljön-e ennek a kilátásnak. Lia és Lothar ragyogó arca aggodalommal töltötte be a szívét. Azonban, mint udvarias ember, sietve biztosította a testvéreket, hogy nagyon fog örülni a szerencsének.

Ezentúl azonban, ha sétáltak, mindig szorosan Lia oldalán haladt.

Néhány nappal később Lia és Brinkenau báró a márványkorlát mellett álltak és a naplementében gyönyörködtek. Az egész sivatag izzóvörös fénybe borult és a fény halvány sugarai elborították Lia karcsú alakját is. Aranybarna haja csillogott, mint a folyós arany. Nem csoda, ha a báró szívesebben gyönyörködött ebben a látványban, mint a tündén színjátékban.

Közben ismét a szép berlini időkről mesélt a fiatalasszonynak, amelyet együtt töltött el Hannóval.

Most először történt meg, hogy a báró Korff grófról és grófnéről mesélt.

Lia fájdalmas szúrást érzett a szívében, amikor ezt a nevet meghallotta. Azonban látszólag elfogulatlan hangon megkérdezte:

– Ismeri Korff grófnét?

– Igen, báróné, Hannó és én sokat jártunk a házukban. Különben a gróf távoli rokona az édesanyámnak. Azelőtt meglehetősen feszült volt közöttünk a viszony egy családi viszálykodás miatt. Azonban, amikor egyszer Hannó egy jótékony bazáron bemutatott engem a grófnénak, szeretetreméltóan kijelentette nekem, hogy a férje és én közöttem közvetíteni fogja a békét, amit csakugyan meg is tett. Néhány nappal később nagyon kedves meghívást kaptam tőlük, és ettől kezdve Hannóval együtt csaknem mindennapos vendégük voltam. A grófné nagyon bájos asszony, szinte túlságosan bájos öreg, házsártos férje mellé. Én és a grófné mindig kitűnően megértettük egymást. Azonban a húgom, akivel időközben szintén megismerkedett, csodálatosképpen első pillanattól kezdve ellenszenvesnek találta, bár máskor az ízlésünk többnyire meg szokott egyezni. Mary azt mondja, hogy Zsuzsa grófné kacér és felületes. Közelebbről ismeri Zsuzsa grófnét? ‘

Lia fájdalmasan elmerülve nézett maga elé.

– Ő az unokatestvére Bornheim Dollynak és Mollynak, akik jó barátnőim, és kisleány korom óta tegeződöm a grófnéval. Ő gyakran van látogatóban Bornheimban. Azonban igazi, benső barátság sohasem volt közöttünk.

– Az esküvőjükön ugye ott volt Korff gróf és a felesége? Legalábbis hallottam, amikor Zsuzsa grófné megígérte, hogy okvetlenül eljönnek.

– Igen, ott voltak – válaszolt Lia, és az arca bíbor- pirosra gyúlt.

– Bornheim nagyon szép, idillikus fekvésű birtok lehet – folytatta a báró. – Legalábbis emlékszem, hogy a grófné milyen elragadtatva mesélt a bornheimi parkról.

Brinkenau báró nem is sejtette, hogy gyanútlanságában milyen fájdalmas pontot érintett.

Ebben a pillanatban Hannó lépett oda hozzájuk. Látta Lia hirtelen elpirulását, észrevette, hogy izgatott és zavarban van. Élesen és kutatóan nézett reá, és ez még csak fokozta Lia zavarát.

A báró elfogulatlanul nézett Hannó szemébe.

– A naplementét csodáltuk és közben Berlinről beszélgettünk. Ez aztán a tobzódás az élvezetekben, ugye Hannó? – mondta tréfásan.

Lia hallgatott, nem tudott volna most ilyen könnyed hangon beszélni.

A nap utolsó sugarai még egyszer lobogó vörösséggel öntötték el a sivatagot, amely a visszfényét felvetette az égre. Azonban a gyönyörű, elbűvölő kép előtt honvágy fogta el Lia szívét, honvágy-az alsólankwitzi csend él békesség után.

De hiszen ez. nem az ő otthona többé, most már Hannóhoz tartozik, az oldalán kell maradnia, hogy segítségére legyen az új életben.

Felegyenesedett és kinyújtotta a karjait, mintha valami láthatatlan ellenség ellen akarna védekezni. Brinkenau báró mosolyogva nézett reá.

– Miért ilyen harcias egyszerre, báróné? – kérdezte tréfásan.

Lia visszatért a valóságba és elmosolyodott

-Talán csakugyan ellenségeket láttam magam előtt. – válaszolt, belemenve a tréfába.

– Jaj annak, aki bántani merészeli magát! Annak velem gyűlik meg a baja! – nevetett a báró.

Hannó erős szorítással a karjára tette Lia kezét.

– Előbb velem, Lothar, ez elsősorban az én kötelességem! – mondta csengő hangon. Azonban a báró nem jött zavarba.

– Természetesen, te vadember! Hát még nem akarsz semmit sem engedni jogaidból? A legparányibb kegyel, sem engedélyezed nekem?

– Nem,, nem, a legparányibbat sem ; ebben a tekintetben nagyon önző és fukar vagyok! – válaszolt Hannó olyan hangsúllyal, amely különösen érintette Liát. • Mélységes komolyság volt a szavaiban, bár az arcára 1 mosolyt erőltetett. Oldalról figyelmesen az arcába nézett. Nem tudta megérteni a kifejezést, amely a szemeiben csillogott.

A büszke makacsság azonban egy pillanat múlva felébredt a szívében. Mi joga van felette Hannónak, aki mást szeret, nem őt?

Gyorsan kivonta a kezét Hannó karjából.

– Na, vitatkozzanak azon, hogy melyikük védelmezzen meg engem. Az ellenség ellen, akit magam előtt láttam, csak én magam tudok védekezni. És remélem, hogy ehhez lesz elég erőm – mondta erőltetett tréfás hangon.

Azután sietve Axtheim grófnéhoz lépett, aki most hozzájuk csatlakozott.

– Elmulasztotta a csodálatosan szép naplementét! – mondta.

A grófné mosolyogva rázta a fejét.

– Ó nem, a szobám ablakából gyönyörködtem benne.

A grófné társaságában néhány hölgy és úr volt, és így lassanként általánossá vált a társalgás. Hannó azonban egész estén át nem tudott megnyugodni, és égy pillanatra sem tágitott Lia oldala mellől.

Ettől a naptól kezdve nyomasztó félelemmel várt arra a percre, amikor Lia megmondja neki:

– Szeretem a barátod, Brinkenau bárót.

Önkínzó gyötrelmében sok mindent félreértett, és a féltékenysége minden kínját ezerszer átszenvedte.

Napról napra mélyebb és őszintébb lett a szerelme Lia iránt. Ez egészen más szerelem volt, mint amit eddig érezni szokott, olyan szerelem volt ez, amelyben eddig nem tudott hinni soha.

Abban egy pillanatig sem kételkedett, hogy Lia be fogja tartani a szavát. Tudta, hogy nyíltan és becsületesen meg fogja mondani neki, ha mást szeret. És még soha, semmitől sem félt ilyen kétségbeesetten, mint ettől a vallomástól. Tehetetlenül kellett néznie az eseményeket, és a tehetetlensége kimondhatatlanul gyötörte. Legszívesebben azonnal elutazott volna Liával. Azonban milyen ürügy alatt tehette volna ezt meg? Így vágyódva várta, hogy véget érjen heluani tartózkodásuk, és amikor az idő letelt, anélkül hogy a félve várt vallomás megtörtént volna, megkönnyebbülten fellélegzett.

Elutazásuk előtti napon a báró a hűgával egyetértően kijelentette, hogy elkísérik őket Kairóig.

Lia őszinte örömmel fogadta ezt az ígéretet, és Hannó is kénytelen volt néhány, köszönő szót mondani. Azonban ez csak meghosszabbította a gyötrelmét.

Másnap reggel együtt utaztak Kairóba. Hannó az utolsó pillanatig félt valami váratlan eseménytől. Végre azonban búcsúzóan kezét nyújtottak egymásnak. Lia és a grófné. Megcsókolták egymást és ebben az utolsó órában bizalmas tegeződésbe fordult a beszélgetésük. Hannó és Lothar kezét szorítottak.

– Viszontlátásra hús vét kor Felső-Lankvvitzban! – kiáltott Lia a testvérek felé, amikor a vonat már megindult.

– Viszontlátásra! – kiáltottak vissza a testvérek.

Lia a kendőjét lobogtatta feléjük, míg csak egészen el nem tűntek a szeme elől.

Hanrió legszívesebben megmondta volna a barátjának:

– Ne jöjjetek Lankwitzba, mert attól félek, hogy elveszed a lelki nyugalmam! – Azonban ezt nem tehette meg, s félelem és gyötrődés között várta a következő órát, hogy talán most fog Lia mégis vallomást tenni.

Azonban csak közömbös dolgokról beszélgettek. Talán ok nélkül aggódott? A felesége mégsem szerette Lothart, mint ahogy ő hitte? Vagy talán Lia még nincsen tisztában az érzelmeivel? Halk reménykedés költözött a szívébe, hogy egy napon talán mégis meg tudja hódítani Liát őszinte, mélységes szerelmével, amely most egészen betöltötte a szívét. Addig türelmesen, kitartóan fog várni és remélni.

Már leesett az első hó Lankwitzban, amikor Hannó Liával hazaérkezett. Joachim bácsi és Brandner intéző ünnepélyes fogadtatást rendeztek a fiatal párnak. Alice asszony a kisujját sem mozdította meg, nem vett részt az előkészületekben. Egyáltalán nem fogadta örömmel Liát Felső-Lankwitzban, és ha voltak is hibái, sokkal becsületesebb volt, semhogy olyan érzelmeket tudjon tettetni, amelyek nem valódiak. Joachim bácsi a saját költségén néhány szobát rendeztetett be Liának Felső-Lankwitzban, mert Alice asszony a legerélyesebben tiltakozott ellene, hogy egy szobát is átengedjen a hosszú szobasorból, amelyben eddig mint a kastély úrnője lakott.

– Eszem ágában sincs, hogy még ebben is lemondjak a kényelemről és örömről! A szobák az enyéme, a berendezést megboldogult férjem ajándékozta nekem. Nem tudom, ki és mi üldözhetne ki engem innen – válaszolta Lankwitz Joachim kérdésére.

Az öregúr kerülni akart minden felesleges szóváltást, és ezért néhány szobát csinosan és barátságosan berendeztetett Liának. Hannó ezentúl is, úgy mint eddig, édesapja hajdani szobáiban lakott.

Így Lia, amikor hazatért, egész kis külön birodalmat talált a maga számára, elkülönítve az anyósa és a férje lakosztályaitól. Szívből megköszönte Joachim bácsinak szeretetteljes gondoskodását. A szobái berendezése ízléses, barátságos és kényelmes volt, éppen úgy, ahogyan ő azt elképzelte magának.

– Csak hagyd, gyermekem, ne köszönj semmit. Örültem, hogy ezekben a csendes hónapokban volt valami dolgom és meleg fészket építhettem neked. Szívesen rendbehozattam volna az egész házat, mert bizony sok helyen meglehetősen elhanyagoltan néz ki. Azonban inkább úgy hagytam mindent, amint volt, mert arra gondoltam, hogy neked örömed fog telni benne, hogy itt rendet csinálj. Ehhez neked, mint

Felső-Lankwitz ; úrnőjének, több jogod is van. Engem talán kitessékelt volna az anyósod, ha beleavatkoztam volna a házi ügyekbe.

Lia mosolyogva bólintott. Egyedül voltak a szobájában, mert Hannót az édesanyja magához kérte.

Teljesen igazad van, Joachim bácsi. A sok semmittevés után már vágyódom az igazi munkára!

Az öregúr kutatóan nézett a húga arcába.

– Talán nem volt szép az utazásotok, gyermekem?

– De igen, Joachim bácsi, csodaszép volt. Sokat fogok még mesélni neked a Kelet csodáiról. Szeretném, ha egyszer te is megtennéd ezt az utazást.

– Nos, semmi sem, lehetetlen! De boldognak és vidámnak érezted magad, kicsiké?- kérdezte megszorítva a kezét. – Úgy veszem észre, hogy az arcod kissé sápadt és lefogyott.

Lia elpirult, de látszólag gondtalanul nevetett, hogy megnyugtassa a nagybátyját.

– Egy kissé fárasztó volt, Joachim bácsi. És már vágyódtam haza, hó és jég után. Majd meglátod, idehaza milyen gyorsan kipirosodik ismét az arcom.

– Adja Isten! És most mondd meg nekem, hogy vagy Hannóval?

Lia ránézett nagy, komoly szemeivel.

– Úgy, ahogyan másképp nem is lehetne, Joachim bácsi, kérlek, ne kérdezősködj erről.

Az öregúr felsóhajtott.

– Gyermekem, talán Hannó nem volt jó hozzád?

– De igen, Joachim bácsi, sőt nagyon jó volt! Megtett mindent, amit lehetett, és nagyon jól megférünk egymással.

– Tehát meg vagy elégedve?

Lia bólintott, azután folytatta:

– És most olyan szép feladat áll előttem! Fel akarom virágoztatni Felső-Lankwitzot, minden erőmmel dolgozni fogok érte.

– Igen, gyermekem! És remélem, Hannó a segítségére lesz.

– Ezt remélem én is. De ígérd meg nekem, hogy sohasem fogod őt figyelmeztetni és sürgetni. Így nem fogna örömmel és kedvvel a munkához. Azt akarom, hogy ő maga kapjon kedvet hozzá, akkor majd hamarosan eltalálja a helyes utat.

– Igen, igen, nyugodt lehetsz, semmibe sem fogok belebeszélni. Hiszem, hogy minden jóra fordul. Hiszen te fogsz elől járni mindenben, és benned megbízom. Alice asszony csupa kényelemszeretettől nem

fog belebeszélni a dolgaidba. De ha mégis megtenné, akkor se hagyj megfélemlíteni magad, és ne engedj. Te vagy most itt az úrnő!

Lia elmosolyodott.

– Légy nyugodt, bácsikám, majd rendbejövök az anyósommal is, minden vita és veszekedés nélkül.

– Adja Isten, kisleányom. És most ne beszéljünk többé ezekről a dolgokról! Frissítsd föl magad! Én visszalovagolok Alsó-Lankwitzba. Csak nem akartam elmulasztani a bevonulásod.

– Nem maradsz itt ebédre?

– Ma nem. De ha neked is megfelel, holnap eljövök.

– Tehát akkor a viszontlátásra holnap, Joachim bácsi! És, de nem, nem, nem akarok neked köszönetet mondani, nem szavakkal! Tettekkel fogom bebizonyítani a hálámat!

Szeretettel megcsókolta a nagybátyját, azután mosolyogva kikísérte a kapuig.

És most új élet kezdődött Liának, új élet, telve munkával, amelyben a kellemetlenségektől és bosszúságoktól sem volt megkímélve. De közben mindig érezte, hogy Hannó mellette áll, az ő pártját fogja, elismeri a munkáját és az eredményeit, bár egyelőre még semmiben sem volt a segítségére.

Mialatt Lia mindkét keze reggeltől estig tele volt munkával, Hannó gyakran nem tudta, mihez kezdjen az idejével. Óraszám tétlenül feküdt a szobájában a pamlagon vagy az édesanyjával üldögélt, ha Liának nem volt ideje az ő számára. És ez bizony nagyon gyakran megtörtént, mert eleinte azt sem tudta, mit végezzen el hamarább.

Először rendbe akarta hozni a háztartást, amely hihetetlenül el volt hanyagolva, miután Alice asszony sohasem foglalkozott semmi mással, mint ami az ő kényelméhez tartozott.

A házvezetőnő nem volt túlságosan ügyes, és amellet túl volt halmozva munkával, a személyzet viszont lusta volt és hanyag.

Liának azonban különös tehetsége volt arra, hogy a leglustább és legszemtelenebb cselédet is megfélemezze. Felébresztette bennük a becsületérzést, és ő maga járt elől jó példával.

Az emberek hamarosan észrevették, hogy Liát semmivel sem lehet megfélemezni, hogy ő maga sem retten vissza semmiféle munkától, és mindenhez jobban ért, mint a ház eddigi úrnője.

Így Liának hamarosan nyert ügye volt, bár egészen más, sokkal takarékosabb háztartást vezetett be, amelyben többé nem lehetett semmit sem felelőtlenül elpazarolni, úgy, mint eddig. De emellet a

személyzet is megkapta mindazt, ami megillette őket, és így hamarosan belátták, hogy most sokkal jobban megy a soruk, mint azelőtt, mert Lia mindig jószágos és barátságos volt velük szemben, ha megtették becsülettel a kötelességüket, és részt vett apró örömeikben és bánataikban.

Nemsokára mindenki, akinek tanácsra vagy segítségre volt szüksége, Felső-Lankwitz fiatal úrnőjéhez fordult. És Lia a legnagyobb érdeklődést mutatta a dolgaik iránt.

Lia a fehémeműszekrényeknél fogott hozzá a rendcsináláshoz, és rendszeresen haladt tovább mindenben. Mindenről pontos leltárt vett fel. Porcelánt, ezüstöt, üveget, kristályt, konyhaedényeket, fehérneműt, ételneműt és borokat – mindent pontosan elkönyvelt. A porcelán- és üvegszervizeket, amelyekből sok hiányzott, mert ami eltörött, azt gondatlanul félredobták, ahelyett, hogy utána pótolták volna, kiegészítette. Azután a legügyesebb és legmegbízhatóbb leányokat megbízta ezeknek a holmiknak a felügyeletével úgy, hogy felelőssé tette őket minden egyes darabért.

A konyhával, az ebédekkel és vacsorákkal is sokat foglalkozott Lia, és mindenhol ügyes újításokat vezetett be.

Eleinte mindez természetesen nagy felfordulást okozott, és Alice asszony fölényes modorában gúnyolódott Lia buzgalma felett.

- Még sohasem volt nálunk ekkora felfordulás, mint amióta te rendet csinálasz – gúnyolódott egyszer ebéd közben.

Lia nyugodt maradt.

- Csak várj még, kérlek, néhány hétig, mama, míg mindent alaposan rendbe hoztam, akkor majd nem lesz hiány a kényelemben és rendben. Természetesen simán nem lehet mindent keresztülvinni – válaszolta.

- Nem erőlteted meg magad túlságosan, Lia? – kérdezte Hannó aggódva. - Úgy veszem észre, reggel te vagy az első a munkánál és este te hagyod legkésőbb abba.

- Ehhez meg vagyok szokva, Hannó, és nemsokára majd több pihenéshez jutok. Kérlek, engedd nyugodtan, hogy elvégezzek mindent, amit szükségesnek látok.

Hannót egyáltalában nem érintette kellemesen, hogy Lia ilyen megfeszített erővel dolgozott, már csak azért sem, mert így alig maradt ideje az ő számára. Azonban belátta, hogy ezen nem lehet változtatni.

- Természetesen nem akarlak semmiben sem megakadályozni, de attól félek, hogy túlerőlteted magad.

Lia azonban egyenesen haladt előre a kitűzött célja felé, hogy mindig legyen munkája, és ne maradjon ideje a gondolkozásra.

Joachim bácsi természetesen még sokszor a zsebébe nyúlt, ha Liának egyet-mást be kellett szereznie, amihez nem volt elegendő pénz a rendelkezésére. Azonban mindent ellentmondás nélkül megadott, ha Lia azt mondta:

– Szükség van reá, Joachim bácsi!

Alice asszony eleinte mindent némán nézett végig, azután változtatott a viselkedésén, és mindent elkövetett, hogy a fiát ellene ingerelje.

– De kérlek, Hannó, neked már semmi szavad nincs itt, Felső-Lankwitzon? A feleséged korlátozatlanul tesz- vesz, Brandner már csak vele akar tárgyalni, és elnéz a te fejed felett – mondta egy napon.

– Hiszen Lia jobban is ért mindenhez, mint én – válaszolt Hannó nyugodtan.

– Olyan bizonyos vagy ebben? És mennyi pénzt ad ki, sokkal többet, mint én valaha is! Csak úgy repül ki a pénz az ablakon mindenféle haszontalanságra. És ha most Joachim bácsi is adja a pénzt, akkor is bizonyosan a te számládra írja. Velem kicsinyeskedik minden fillérrel, nekem össze kell húznom magam, mint valami nyárspolgári asszonynak. Még azt is meg kell tagadnom magamtól, hogy télire új bundát vásárolják, amelyre olyan nagy szükségem volna. És Lia kívánságainak a teljesítésére mindig van elegendő pénz. Okvetlenül beje kell szólnod ebbe a dologba.

Azonban Hannó hallgatott. Hagyta, hogy Lia kedve szerint intézkedhessen mindenben.

Lassan megértette Lia célját, és napról napra nagyobb érdeklődéssel kísérte a munkáját. Egyrészt unalmában, másrészt mert mindig vágyódott a társasága után, gyakran felkereste Liát ott, ahol éppen dolgozott.

Így lépett be egy napon a kamrába, ahol a porcelánt. üveget és ezüstneműt tartották. Lia egyedül szorgalmatoskodott ott. Kikereste a mintákat, hogy beküldhesse a gyárba, és gondosan feljegyezte a hiányzó darabokat.

– Nézd, Hannó, ebből a gyönyörű kávészervizből is hiányzik négy csésze és három tányér. Egyetlen szerviz sem ép az egész háztartásban. A személyzet hallatlanul könnyelműen bánt ezekkel az értékes dolgokkal – mondta Hannónak, amikor belépett hozzá.

Hannó: felemelt egy csészét és megnézte.

– Ezeket ritkán láttam használatban, Lia, csak ha nagy vendégség volt nálunk. Nagyon szépek; kár, hogy a szerviz már nem teljes.

– Majd megkísérlem a hiányzókat beszerezni a gyárból. Nézd csak, ez az egész lista csupa hiányzó porcelán,

Hannó futólag végignézte a feljegyzésüket, miközben Lia tovább dolgozott. Annál tovább nyugodott a pillantása a feleségén. Egyszerű, kényelmes, erős szövetből készült háziruhát viselt, fölötte nagy munkaköténnyel, amely kiemelte karcsú, ifjúságtól duzzadó alakját.

Az arca kipirult a munka lázában, fehér homlokára néhány elszabadult aranyos hajfürtöcske borult. Üdítő, friss, fiatal életerő és tettekérség sugárzott minden mozdulatából.

Ismét becsomagolta a ládát, a tartalmát feljegyezte egy cédulára, és a leltárt reáragasztotta az elülső oldalára. Azután felemelte a ládát és a helyére akarta tenni a széles polcon.

– Ez túlságosan nehéz neked, engedd, hogy én tegyem a helyére.

Lia átengedte a ládát és hátralépett. A szemeiben ragyogás csillant meg.

– Kissé nehezek ezek a porcelános ládák, de egyik embert sem hívhattam el a munkájától, mert valamennyinek sürgős dolga van – válaszolt, mosolyogva.

– Miért nem hívtál akkor engem?

– Nem akartalak zavarni.

– Engem zavarni? Hálás vagyok mindenért, ami legalább rövid időre megment az unalomtól.

Lia lehajtotta a fejét, hogy elrejtse szemei ragyogását.

– Tehát unatkozol? – kérdezte látszólag csodálkozva.

– Azt elképzelheted! Nem segíthetnék neked máskor is?

Lia kisímította a haját a homlokából, mintha melege volna.

– Örömmel elfogadom a segítséged, ha kedved van hozzá. Még át akarom nézni itt ezeket a ládákat. Lennél olyan szíves nekem a legközelebbit ideadni? Csakugyan túlságosan nehezek nekem.

Hannó izmos karjaival könnyedén leemelte a ládát és felnyitotta a fedelét. Lia önkénytelenül -is mosolygott a buzgalmán.

– Úgy látszik, csakugyan unatkoztál, Hannó, ha még ez a munka is Örömet szerez neked – mondta, elrejtve az örömrét. Jól jel volt, hogy Hannó végre arra vágyódott, hogy hasznossá tegye magát.

– Borzasztóan, Lia! Nem tudom, mit kezdjek itt az időmmel. Igazán örülök, ha segítségre lehetek.

Egy darabig derülten beszélgettek egymással, mint jópajtások. Azután Lia látszólag mellékesen megjegyezte:

– Holnap reggel kimegyek Brandnerrel az erdőbe, hogy kiválasszam a fenyőfák közül, amelyeket kivágtok az idén karácsonyra. Itt a legfőbb ideje, hogy előkészítsem az embereknek az ajándékokat. Ez ismét igénybe fogja venni néhány napon át minden időmet.

Hannó csodálkozva nézett reá.

– De hiszen ezt nyugodtan rábízhatod a házvezető nőre, mindig ő maga osztotta ki a személyzetnek a karácsonyi ajándékokat. Mama sohasem törődött ilyen dolgokkal.

– Én azonban mégis magam akarok intézkedni, Hannó. Ha megkívánjuk az embereinktől, hogy örömmel teljesítsék a kötelességüket, akkor nekünk is érdeklődést kell mutatni irántuk, és részt kell vennünk az apró örömeikben és bajaikban, Alsó-Lankwitzban mindig Joachim bácsival együtt magunk feszítettük elő az ünnepet, és mindig már jó előre igyekeztünk kitudni apró kívánságaikat. És mennél ünnepélyesebbé kell tenni az ajándékok átadását. Ezt hozzáértéssel és egy kevés fáradsággal el lehet érni nagyobb kiadások nélkül is. Hallottad volna, hogy a mosókonyhában hogy felragyogott a mi cseléd lányaink szeme, amikor a két alsó-lankwitzi kiségitőleány elmesélte nekik, hogyan szokták náluk megünnepelni a karácsonyt, és erre én megígértem nekik, hogy a jövőben ez nálunk is így lesz Felső-Lankwitzon. Boldog buzgalommal végzik a munkájukat és karácsonyi dalokat énekelnek.

Hannó elgondolkozva hallgatta.

– Erről már én is gyakran gondolkoztam. És azt hiszem, igazad van. Már feltűnt nekem, hogy az embereink most nem dolgoznak olyan kedvetlen, közömbös arccal, mint azelőtt. Tehát odaát ezt mindig te magad készítetted elő Joachim bácsival?

–Igen, ő sohasem mondott le arról, hogy ebben a segítségemre legyen.

–Azt hiszed, hogy én is a segítségedre lehetnék? – kérdezte habozva.

Lia szíve hangosan dobogott az örömtől, látszólag azonban figyelmesen nézett egy repedt porceláncsészét.

– Ha akarnád – bizonyosan.

– Természetes, hogy akarok.

–Akkor például rögtön holnap elmehetnél helyettem az erdőbe, kiválasztani a karácsonyfákat Négy nagyobb kell az embereknek és egy kisebb nekünk. Joachim bácsi a szentestét természetesen nálunk tölti. Tehát akarod ezt elintézni?

Hannónak egyáltalán ném tetszett a gondolat, hogy egyedül, Lia nélkül menjen el.

– Tudod, Lia, végül még nem jó fenyőket választanék ki. Először talán jobb volna, ha elkísérnél.

Lia gyanútlanul beleegyezett

– Helyes, akkor együtt megyünk.

– Mikor?

– Holnap reggel nyolc órakor.

– Ilyen korán?

Lia arca megrándult.

– Vagy úgy... te reggel sokáig alszol. Akkor majd egyedül megyek.

– Nem, nem! – kiáltott Hannó. – Természetesen veled megyek! Csak azért alszom olyan sokáig, mert a nap úgyszólván olyan véghetetlenül hosszú.

Lia nem válaszolt semmit, bár szerette volna megmondani, mennyivel hasznosabban tölthetné el a napot. Óvatosan akarta irányítani Hannót, anélkül hogy észrevegye. Magának kell rájönni arra a gondolatra, hogy a munkában keressen kielégülést...

És Hannó másnap reggel sokkal korábban felkelt, mint szükséges lett volna, csak hogy el ne mulassza Lia indulását. Amikor a reggelizőszobába belépett, legnagyobb csodálkozására Lia már készen felöltözve ott ült az asztal mellett és reggelizett.

– Kaphatok én is egy csésze kávé, Lia? – kérdezte tágra nyílt szemmel nézve a békés képet a zöld ernyős lámpás alatt.

– Természetesen, Hannó.

Lia terítéket tett az asztalra és megtöltötte a csészéjét.

– Ma korábban reggeliztél, miután az erdőbe megyünk? – kérdezte.

Lia, mosolygott.

– Ó nem, télen mindennap reggel hétkor és nyáron hatkor szoktam először reggelizni.

Hannó csodálkozva nézett reá.

– Azt hittem, hogy mindig tíz órakor reggelizel az édesanyámmal és velem.

– Az már az én második reggelim. Miután nyáron ötkor és télen hatkor szoktam felkelni, túlságosan sokáig kellene várnom a reggelire. Ezért ebben az időtájtban mindig egyedül szoktam reggelizni.

Hannó leírhatatlan pillantással nézett reá.

– Erről sejtelmem sem volt, hogy te már ilyen korán felkelsz. Ha én ezt tudtam volna...

Nem fejezte be a mondatot. De ez a kedves, nyugodt reggelizőóra, egyedül Liával, az édesanyja nélkül, annyira bájos és boldogságot adó

volt Hannó szemében, hogy elhatározta, ezentúl gyakran fel fog kelni ilyen korán.

A karácsonyestét egészen alsó-lankwitzi mintára ünnepelték meg. Hannó és Lia előbb odaát voltak, hogy Joachim bácsival és Wesemannéval együtt megajándékozzák az ottani személyzetet, azután mind a hárman Felső-Lankwitzba szánkáztak a pompás, hóborította úton. Gyönyörű volt az út az ünnepélyes téli csendben. Amikor kikanyarodtak az erdőből, a lankwitzi falusi templomban éppen megszólalt az ünnepi harang. Ezernyi csillag tündöklött az égbolton. – És béke legyen a földön – mondta Joachim bácsi, és meleg szorítással megfogta Hannó és Lia kezét. Hannó meghatottan nézett a felesége halványan megvilágított arcába. Mélységes komolyság volt kifejezve a tiszta vonásokban, és a szemei álmodozóan néztek a messzeségbe.

Hannó szíve csordultig tele volt. Űgy szerette volna átölelni és magához vonni, forró szavakkal könyörögni a szerelméért. De nem mert. Hiszen nem tudta, vajon nem gondol-e vágyódással teli szívvel a másik férfitra, a barátjára, Brinkenau Lotharra.

Így érkeztek meg Felső-Lankwitzra, mire elhangzott az utolsó harangkongás, amely bevezette az ünnepet.

És most itt is megkapták az emberek az ajándékaikat, és Alice asszony titokban csodálkozott a ragyogó arcokon és a közvetlen, meleg modoron, amellyel Lia az emberekkel érintkezett. Joachim bácsi vidám tréfáival gondoskodott a jó hangulatról. Azután Brandner intéző megéljenezte Felső-Lankwitz fiatal úrnőjét, és valamennyi ember lelkesedve utána kiáltott.

Alice asszony gúnyosan mosolygott és néhány kicsinylő megjegyzést tett, de most valahogy nem jött szívből. Elgondolkozva nézett maga körül, azután bizonytalanul nézett a menyé komoly, bájos arcába.

Miután a személyzet megajándékozása véget ért, ők négyen visszavonultak a szomszéd terembe, ahol az ő karácsonyfájuk állott. Joachim bácsi Hannónak és az édesanyjának is ajándékokat hozott magával, amelyeket Lia még sietve elhelyezett.

Alice asszony határtalan csodálkozására, az ő helyén pompás szőrmebundát talált, éppen olyant, amilyent kívánt magának. Lia segítségével, aki ügyesen kifürkészte az anyósa kívánságát, Joachim bácsi rendelte a számára ezt a bundát. Alice asszony egy darabig szótlanul bámult a bundára, azután bizonytalanul körülnézett.

– Még mindig nem értem – mondotta.

– Egy kis figyelem a részemről, húgomasszony.

– Ezt maga adta nekem, Joachim?.

– Úgy van, voltam olyan bátor. Lia elárulta nekem, hogy éppen ilyen bundát szeretett volna. Tehát engedje meg, hogy felajánljam, arra való tekintettel, hogy én szabtam olyan szűkre a zsebpénzét.

– De hát akkor miért is tette? – kérdezve még mindig makacsul kitartva a haragja mellett. – Pontosan tudom, hogy mennyibe került ez a bunda. Legfeljebb felemelhette volna ennyivel a gombostűpénzemet.

Az öregúr derülten nevetett.

– Azt nem, húgomasszony. Felső-Lankwitz nem viselhet el ennél nagyobb megterhelést. Ezen nem segíthetek. Azonban egyszer megszerezhetem magamnak azt az örömet, hogy magának valami kellemes meglepetést szerezzek. Legalábbis remélem, hogy kissé örül neki?

Alice asszony egyelőre nem válaszolt. Némán felemelte a bundát és határozatlanul nézett le rá. Azután habozva felpróbálta Hannó segítségével. Éppen olyan volt, mint amilyent kívánt.

Egy darabig, nézegette magát a tükörben, azután ismét levetette. Joachim bácsi lovagias segítségére sietett.

Alice asszony most már nem tudta tovább visszatartani a nevetést.

– Milyen különös ember maga, Joachim! Köszönöm szépen a figyelmét.

– Nem szükséges, Alice; remélem egy napon majd be fogja látni, hogy magával is csak jót akartam, bár szűkre szabtam a gombostűpénzét.

Alice asszony nem válaszolt, azonban az arcából eltűnt a gúny és harag kifejezése. Liához lépve megkérdezte:

– És mit kaptál te a te bőkezű Joachim bácsidtól?

Lia mosolyogva odanyújtott egy papírszeletet.

– Azt, amit kértem, mama: utalványt a bankba.

– Mi szükséged van erre a pénzre?

– Még nagyon sok apróság hiányzik a háztartásban, ezeket szeretném beszerezni.

Alice tágra nyílt szemekkel nézett a menyére.

– Hogyan? Ezt kérted magadnak karácsonyi ajándékkul?

– Igen.

– De hiszen ezzel nem szerzel magadnak semmi örömet?

– De igen, mama! Nekem, az én személyemre vonatkozóan nincsen semmi kívánságom.

– De kérlek, hogy lehet az, hogy egy szép fiatalasszonynak ne legyen semmiféle kívánsága? Hiszen szükséged volna még néhány ékszerre, alig van valamid.

– Azonban még arra sincs szükségem, amim van. És semmi ékszernek nem örültem volna annyira, mint ennek a pénznek, amelyet olyan jól fel tudok használni.

Alice asszony hallgatott. Hitetlenül nézett Liára. Ilyen igénytelenségről még álmodni sem mert volna.

Azonban ezen az estén feledkezett meg róla legelőször, hogy a gúnyos megjegyzéseivel bántsa Liát. Barátságosan beszélt hozzá; sőt megköszönte neki, amiért ilyen nagy gonddal és figyelemmel kikereste ezt a bundát, amely után annyira vágyódott.

Azután derült hangulatban leültek az asztal mellé, és amikor Lankwitz Joachim a poharát odakoccintotta Alice asszonyéhoz és közben így szólott: – És Béke legyen a földön! – akkor Alice asszony békés, barátságos mosollyal nézett vissza reá.

Az első három hónap a rengeteg munka közben rohanva telt el Liának Felső-Lankwitzon. Meg lehetett elégedve a szép eredménnyel, amelyet elért. Alice asszony és Hannó csodálkozva figyelték meg, hogy milyen simán és nyugodtan bonyolódik most le minden munka, milyen szorgalmasak és készségesek az emberek, és hogy engedelmeskednek Lia utasításainak. Többé nem volt található az egész házban rosszkedvű arc, és a hanyag gazdálkodás minden vonalon megszűnt. Alice asszony is karácsony óta különös változáson ment keresztül. Napról napra nőtt a csodálata Lia szorgalma, szerénysége és önzetlen munkálkodása felett. Február vége felé Alice asszony meghűlés következtében súlyosan megbetegedett. Most először történt meg, hogy ez az asszony, aki egyik luxusfürdőből a másikba utazott képzelt betegségével, csakugyan komoly beteg lett.

Lia magától értetődően a legnagyobb önfeláldozással magára vállalta az anyósa- ápolását. Bár napközben más dolgai is erősen igénybe vették, azért az éjjeleket átvirrasztotta az anyósa betegágya mellett. Közben mindig szelíd és türelmes volt, s megtett mindent, ami a betegnek megkönnyebbülést vagy szórakozást nyújthatott. Szívélyes szavakkal bátorította, csillapította, és olyan szeretetteljes aggodalommal vette körül, mintha az édes leánya lett volna. És így napról napra olvadt a jégkéreg az elkényeztetett, büszke asszony szívében. Még nem beszélt, de titkos csodálattal figyelte Lia arcát,

amikor aggódva fölébe hajolt vagy valami más apró szívességet tett neki.

Lia érezte, hogy mi megy végbe az anyósa szívében, és így nem csodálkozott, amikor Alice asszony az egyik napon, amikor láztalan volt, megfogta a kezét és halkán, csaknem zavartan megkérdezte:

– Nem haragszol már reám, Lia, amiért olyan sokszor fájdalmat okoztam neked?

– Nem, mama, egyáltalában nem haragszom, hiszen tudom, hogy más terveidet zavartam meg. Azonban természetesen örülnék, ha tudnám, hogy már te sem haragszol reám, elsősorban Hannó kedvéért, aki leginkább szenvedett emiatt.

– Ó, Hannó mindig a te pártodat fogta, és sohasem akarta végighallgatni, ha, valamit mondtam ellened.

Lia elpirult, azután elfordult.

– Természetesen, szeretne békét teremteni közöttünk, kedves mama. És miért ne könnyítenők ezt meg mi is a számára? Megengeded nekem, hogy én is mint a gyermeked szeresselek?

A beteg tágra nyílt, csillogó szemekkel nézett fel Lia arcába.

– És te tudnál engem szeretni, Lia?

– Természetesen, mama, ha megengednéd nekem.

– De hiszen olyan sokszor igazságtalan voltam veled szemben!

– Én azt már régen elfelejtettem.

Lia mosolygott, és gondosan megigazgatta a beteg párnáit.

– És igazán tudnál szeretni engem? – kérdezte Alice asszony még egyszer.

– Természetesen, hiszen Hannó édesanyja vagy.

Alice asszony zavartan nézett Lia szemébe. Azután hirtelen megfogta a kezét, s félénken és habozva megsimogatta. A büszkeség és szégyenkezés lezárták az ajkát.

Azonban ettől a naptól kezdve eltűnt minden, ami a két asszonyt eddig elválasztotta egymástól.

Hannó boldog volt, amikor másnap meglátogatta az édesanyját a betegszobában, aki így szólt hozzá:

– Tudod-e Hannó, hogy a feleséged pompás teremtés? – kérdezte mosolyogva.

És amikor a fia meglepetten felnézett, így folytatta:

– Igen... pompás asszony. Visszavonok mindent, amit valaha is mondtam ellene. Megszerettem őt, bár védekeztem, tiltakoztam ez ellen az érzés ellen. Nem tehettem másként: őt szeretni kell!

Hannó felsóhajtott és a szemei csodálatosan ragyogtak.

– Igen... őt szeretni kell... nem lehet másként – mondta maga elé.

Az édesanyja élesen nézett reá.

– És Zsuzsa grófné?

Hannó rosszkedvűen rázta a fejét.

– Kérlek, anyám, ne beszélj róla. Bár ne ismertem volna meg soha! Hidd el nekem, nagyon sok mindent megbántam. Amióta Liát megismertem, egészen más ember lett belőlem.

Lassan megkezdődött ismét a munka a földeken. Lia buzgón tanácskozott Joachim bácsival és Brandnerrel, és a hűvös időjárás mellett is ismét megkezdte kora reggeli kilovaglásait a mezőkre. Most már alig volt ideje hozzá, hogy az első reggelit barátságos kettesben fogyassza el Hannóval. Lovaglóruhájába öltözve többnyire csak állva hajtotta fel a kávéját, azután a kötelességei után látott.

Hannó ilyenkor nagyon kényelmetlenül érezte magát, mint aki fölösleges ezen a világon, és nem tudta, hogy tulajdonképpen mihez fogjon.

-Milyen kellemetlen, sőt kétségbeejtő, hogy nem értek semmit a gazdálkodáshoz – gondolta magában gyakran leverten, míg egy napon megkérte Liát, hogy elkísérhesse a lovaglásain. Amikor erre Lia elmosolyodott, buzgón megígérte, hogy igyekvő tanítványa lesz.

Ettől a naptól kezdve Hannóban felébredt a munkakedv. Csakhamar kiderült, hogy ügyes és tanulékony, a gazdasági tudás valósággal a vérében van.

Lia boldog volt, hogy Hannóban felébredt az érdeklődés a birtoka iránt, és a közös munka közben barátilag közelebb jutottak egymáshoz. Hannó számára pedig megkönnyítette a munkát az, hogy látta, milyen nagy örömet szerez vele Liának. Joachim bácsi ragyogott az örömtől, és boldog volt, hogy most már ő is nevelés alá vehette Hannót.

A legtöbb örömet azonban Hannónak mégis az szerezte, ha együtt dolgozhatott Liával. Így lassanként Lia meg tudta nyerni az érdeklődését az üzleti könyvek számára is. Óraszámra együtt ültek most Hannó dolgozószobájában. Lia sohasem fáradt ki és nem vesztette el a türelmét, míg átsegítette Hannót a kezdet nehézségein.

Ilyenkor Hannó néha melegen megfogta a kezét és megindultan így szólt:

– Drága kis pajtásom, milyen hálás vagyok neked! Lia azonban sietve keresztülsiklott az ilyen pillanatokon, mert ilyenkor, amikor Hannó melegen és szívélyesen beszélt hozzá, fájt a legjobban, hogy – amint ő hitte

– Hannó nem tudja szeretni őt: És most még jobban fáj a lelkében az a tudat, mint valaha, hogy sohasem lehet több a számára, mint pajtása és barátja.

Sem Joachim bácsi, sem Hannó édesanyja nem sejtették, milyen mély szakadék van kettőjük között.

Amikor Alice asszony ismét erősebbnek érezte magát, szükségét érezte, hogy amennyire tudta, segítségére legyen Liának a háztartásban, mert amióta Hannó oly sok időt töltött künn a földeken vagy az üzleti könyvei mellett, megszegényítette az a gondolat, hogy ő egyedül él közöttük haszontalan életet.

És így egy napon ott állt Liával a vasalókamrában, ahol nagy csomag elrakásra kész fehérnemű volt felhalmozva az asztalokon. Ezeket most szét kellett válogatni, azután berakni a nagy szekrényekbe. Ebben Alice asszony is segédkezni akart.

Mialatt a két hölgy szorgalmasan dolgozott, Joachim bácsi érkezett meg Felső-Lankwitzba. Amikor Liára kérdezősködött, Megmondták neki, hogy a vasalókamrában, van.

Nem jelentette be magát, hanem egyenesen odament, hogy felkeresse Liát. Amikor a vasalószoba ajtaját kinyitotta, megállt, mintha földre gyökerezett volna a lába, és szótlanul bámult egy darabig Alice asszonyra, aki egyszerű ruhába és nagy fehér köténybe öltözve buzgón rakta szét a fehérneműcsomagokat.

– Tudja-e, húgomasszony, hogy ez a látvány teljesen kihozott a sodromból! Maga, kötényben, amint a vasalókamrában dolgozik. Isten a megmondhatója, Alice, a leghódítóbb párizsi toalettblen sem tehetne reám mélyebb benyomást, mint ebben a munkaruhában. Mondhatom, gyönyörű így, mint igazi német háziasszony! – kiáltotta egészen elragadtatott hangon.

Alice asszony elpirult, és zavartan letette a kezéből a fehérneműcsomagot, amelyet az imént kötözött át, és be akart tenni a szekrénybe.

Lia nevetve átölelte az anyósa vállát.

– Igen, Joachim bácsi, képzeld csak, anyuskát elfogta a -munka láza. Hát nem gyönyörű ez?

Alice asszony összeszedte magát, és félig nevetve, félig bosszúsan így szólt:

– Csak gúnyolódjon felettem, Joachim! Azonban én nem tehetek róla, hogy öreg napjaimra kell iskolába járnom. Ez kizárólag Lia műve!

Az öregúr mosolygott.

– Bizony, bizony, Lia ember a talpán. Csöppet sem csodálkozom, Alice, de annál jobban örülök neki. Azonban most nem akarok tovább zavarni, csak Liának akartam jó reggelt köszönni, mert itt lovagoltam el a kapujuk előtt.

– Nem reggeliznél valamit, Joachim bácsi? – kérdezte Lia, megfogva az öregúr kezét.

Joachim bácsi megsimogatta a haját.

– Nem, nem, gyermekem, Bornheimba kell mennem, üzleti természetű ügyben beszélni akarok öreg barátommal.

Szeretettel megcsókolta a hűgát, és Alice asszony kezét körülményes hódolattal az ajkához emelte. ,

Derült arccal lovagolt tovább. Útközben Bornheim felé Hannóval találkozott, aki szorgalmasan tevékenykedett künn a földeken. Sietve odalovagolt, hogy üdvözölje Joachim bácsit.

Az öregúr egész arca nevetett.

– Jó reggelt, Joachim bácsi! Úgy látom, nagyon jó kedved van.

– Igen, fiam. Ma csupa olyan dolgot látok, ami örömet szerez nekem: téged, amint szorgalmasan és buzgón dolgozol, és Felső-Lankwitzban, ahová egy pillanatra benéztem, mit gondolsz, fiam, mi szépet láttam ott?

– Ugyan mit, Joachim bácsi?

– Megmondom néked, fiam. Az édesanyádat láttam kötényben, szorgalmas munka közben a vasalókamrában és a legszebb egyetértésben Liával. Mit szólna ehhez? Ugye pompás teremtés Lia?

Hannó szemei felragyogtak.

– Ó a mi házuk jó anyála, Joachim bácsi.

Az öregúr bólintott.

– Örülök, hogy ezt belátod, fiam. De most már ne zavartasd magad. Minden jól megy?

– Igen, Joachim bácsi. Napról napra jobban bedolgozom magam, és nagyon boldog vagyok. Sohasem hittem volna, hogy a munka ilyen kielégülést és megnyugvást szerez.

Derülten néztek egymásra, azután megszorították egymás kezét. Hannó ismét a földműveseihez lovagolt, és az öregúr folytatta az útját Bornheim felé. Elégedetten nézett maga körül. Érezte, hogy Felső-Lankwitz útja felfelé vezet, és hogy nem hiába hozott áldozatokat.

Közvetlenül húsvét előtt Bornheim Dolly és Molly meglátogatták Liát.

– Tudod, miért jöttünk el ma hozzád, Lia? – kérdezte

Dolly, miután üdvözölték egymást.

– Azt hiszem, azért, mert már éppen eléggé régóta tartoztok nekem ezzel a látogatással – válaszolt Lia ; mosolyogva.

– Részben ezért is, hanem ezenkívül még fontosabb ■ oka is van a jövetelünknek – válaszolt Molly.

– Igen – folytatta buzgón a nővére nagy kérésünk volna hozzád. Tudod, hogy az esküvönket eleinte csak pünkösdkor akartuk megünnepelni, azonban különböző okok miatt meggondoltuk a dolgot. Olyan sok szállóvendég mondta be magát, hogy a bornheimi vendégszobákban aligha tudjuk elszállásolni őket. Ezért arra akartunk kérni, hogy néhány vendégünket helyezd el nálatok, miután Felső-Lankwitz van hozzánk a legközelebb. Megtennéd nekünk ezt a nagy szívességet, Lia?

– Természetesen, ez magától értetődik.

– Igazán kedves vagy. Őt-hat személyről van szó, a többieket mi is el tudjuk helyezni. Tehát kiket küldjünk, kiket fogadnál a Legszívesebben? Talán Zsuzsát a férjével és a három-unokabátyánkat? Vagy inkább Theo bácsit a feleségével és három leányával?

Lia összeresztette. Az arca kissé elsápadt. Azonban egy pillanat múlva már ismét uralkodott magán, csak a kezei remegtek, amikor végigsimított a homlokán, mintha el akarna kergetni valami kínzó gondolatot.

Zsuzsa grófné! Ismét a lelkére nehezedett ez a súlyos teher, amelyről az utóbbi hetekben már csaknem megfeledkezett. És ezt az asszonyt fogadja a házában mint vendégét? Nem, ezt nem tudta volna elviselni, ehhez nem volt elég lelkierője.

Mélyén felsóhajtott.

– Akkor csak küldjétek Theo bácsit a családjával – válaszolta halkan.

A testvérek láthatólag örültek és hálásan mondtak köszönetét.

– Ó, Lia – mondta Dolly nevetve –, te igazán áldozatkész barátnő vagy. Hiszen tudod, hogy Theo bácsi é hölgyei nem éppen a legkényelmesebb vendégek. Ali mertük neked felajánlani, bár természetesen a legjobban örülünk neki, ha éppen őket választottad, akik annyira nagyigényűek és követelőzők. És Zsuzsáék talán rossznéven is vették volna, ha nem kapják meg régi szobáikat Bornheimban. A férje mindenesetre; hiszen tudod, mennyire rosszindulatú.

Lia szégyenkezve lesütötte a szemét.

– De kérlek, csak természetes, hogy örömmel a segítségetekre sietek. Tehát akkor csak küldjétek hozzánk; nyugodtan Theo bácsit és a

családját – mondta megkönnyebbülten, hogy nem kellett Zsuzsa grófnét a házába fogadnia.

A testvérek még egy félórásckát elbeszélgettek Liával, azután hazatértek.

Lia gondolatokba mélyedve nézett utánuk. Vajon1 hogyan választott volna Hannó?

A gondolat, hogy Zsuzsa grófné rövidesen ismét Bornheimba jön és összetalálkozik Hannóval, nyomaszd toán nehezedett a lelkére. Ügy érezte, mintha hirtelenárnyék borult volna a napra..

Gépiesen folytatta a munkáját, azonban most nem tudott örülni úgy, mint máskor.

Amikor Hannó ebéd előtt hazajött, találkoztak az j előcsarnokban. Hannó sürgönyt tartott a kezében, amelyet az imént vett át a kihordótól.

– Vendéget kapunk, Lia! – mondta a feleségének és átnyújtotta a sürgönyt.

Lia az ablakhoz lépett és olvasni kezdett:

„Ha megfelel, nagyszombaton délben érkezünk Felső-Lankwitzba. Ha nem, a lemondást kérjük. Berlin, Kaiserhof. Brinkenau Lothar.”

Lia arca kipirult az örömtől, és ez a pirulás nem kerülte el Hannó figyelmét. Égő fájdalom nyilallt a szívébe, amikor a felesége felkiáltott:

– Ez igazán kellemes meglepetés!

Visszaadta a sürgönyt Hannónak, azután elsietett, még valami dolga volt a konyhában. Hannó égő szemekkel nézett utána. Ő egyáltalában nem örült ennek a sürgönynek. Félt a barátja jelenlététől.

Lassan és elgondolkozva bement a szobájába átöltözni. Csak ebédnél látta viszont Liát. Feltűnt, hogy a felesége szokatlanul szórakozott és a gondolatai valahol messze kalandoznak. „Lotharnál” – gondolta Hannó féltékenyen. Legszívesebben lemondott volna a barátjának, azonban ezt nem tehetette, meg. És mit használt volna ez? Ha Lia csakugyan szereti Lothart, akkor szeretni fogja, akár eljön, akár nem. És azonkívül nem ígérte meg neki Lia, hogy meg fogja mondani, ha másnak ajándékozza a szívét? És Lia meg fogja tartani a szavát, ezzel vigasztalta magát. Tehát eddig még nem történhetett semmi, vagy talán Lia még maga sincsen tisztában az érzelmeivel. Azonban ha most viszontlátja Lothart, talán tisztán fog látni, talán már a viszontlátás első percében. És így aggódva és félelemmel várta a viszontlátás óráját. Összeszedte •minden önuralmát, hogy nyugodt maradjon.

Az édesanyja ebéd 'közben, amikor a rövidesen megérkező vendégekről értesült, közelebbről érdeklődött. Brinkenau báróról és a hűgáról. Lia elterelte a figyelmét szomorú gondolatairól, és élénken mesélt a testvérekről és a Heluanban eltöltött szép napokról. Melegen és szívélyesen beszélt a báróról és Axtheim gró inéról. Hannó féltékenyen figyelt a szavaira, amikor Brinkenau Lotharról beszélt.

– Nagyon örülök, hogy ilyen kedves, rokonszemves vendégeink jönnek – mondta Lia. – Különben most jut eszembe, hogy Bornheim Molly és Dolly is szállóvendégeket jelentettek be.

Hannó kérdően nézett reá.

– Hogyhogy?

– Május tizedikén lesz Bornheimban a kettős esküvő.

Molly és Dolly itt voltak; és megkértek, hogy az esküvő idejére szállásoljuk el Theo bácsijukat a feleségével, miután Bornheimban nincs elég vendégszoba. Természetesen beleegyeztem. Remélhetőleg neked sincs kifogásod ellene, Hannó.

– Semmi esetre sem, ha téged és mamát nem zavarja.

– Én Istenem! – válaszolt Alice asszony szinte rémulten. – Miért szánták nekünk Bornheimék éppen ezeket a kellemetlen embereket?

Liának az arcába szökött a vér. Tulajdonképpen meg 1 kellett volna mondania, hogy ő választott. Azonban a világ minden kincséért sem tudta volna ezt kimondani.

– Hiszen csak néhány napról van szó, mama – válaszolt megnyugtatóan.

A beszélgetés most a bornheimi kettős esküvőre fordult. Azonban most nem uralkodott az asztalnál olyan vidám hangulat, mint az utóbbi hetekben.

Hannó és Lia nehéz szívvel álltak fel az asztaltól. Hannó Brinkenau látogatásától félt, és a felesége még sokkal inkább Korff grófné megérkezésétől Bornheimba.

Egész télen át napról napra várta, hogy Hannó Berlinbe utazik, miután' félig-meddig megígérte Zsuzsa grófnénak. És végtelenül boldog volt, hogy a tél elmúlt, anélkül hogy Hannó ezt a kívánságot szóba hozta volna, bár ürügyet könnyen találhatott volna az utazásra. És a szívélyes viszony közben, amely lassanként közte és Hannó között kialakult, szinte megfeledkezett Zsuzsa grófnéról, aki az esküvője napján annyira megrendítette lelki nyugalmát.

És most ismét fájdalmasan felelevenült a lelkében ez az emlék, hogy a viszontlátás Hannó és az asszony között, akit szeretett, a küszöbön

állt. Bornheim Dolly még azt is elmesélte, hogy Zsuzsa grófné az esküvő után még néhány hetet Bornheimban tölt.

– Zsuzsa kedvesen felajánlotta, hogy az első hónapokban a szüleimnél marad, hogy ne érezzék annyira a magányosságot – mondta.

Ó, Lia tudta, hogy milyen hatalmas erő tartja Zsuzsát Bornheimban!

Hannó is gondolt arra, hogy a bornheimi kettős esküvőre bizonyosan Zsuzsa grófné is eljön. Azt remélte – mert ez lett volna az ő számára a legkellemesebb hogy időközben már megnyugodott. Azonban mindenestre a legerélyesebben elhatározta, hogy mindenáron véget vet ennek a viszonynak, ha ugyan Zsuzsa grófné még nem tette meg. Semmi kedve sem volt hozzád hogy továbbra is színlelje előtte a szerelme. Ha semmi sem segít, nyíltan meg fogja mondani Zsuzsának, hogy fiatal feleségét szereti és mindig is szeretni fogja.

Igen, Hannó biztosan érezte, hogy soha sem fogja más asszonynak ajándékozni a szívét. Most már Liáé volt örökre – ezen semmi sem változtatható.

Nem volt kellemes a gondolat, hogy rövidesen összetalálkozik Zsuzsával, azonban sokkal mélyebb aggodalom töltötte be a lelkét: hogyan fogja fogadni Lia Brinkenau Lothart, és vajon fogja-e hallani az ajkairól a félve várt vallomást.

Brinkenau báró a húgával pontosan megérkezett Felső-Lankwitzba. Lia a régi melegséggel fogadta őket, míg Hannó egy percre sem tudott megszabadulni titkos félelmétől. Lia és a grófné bensőségesen megcsókolták egymást.

– Milyen pompásan összeszedted magad, édes Marym. Igazán örülök, hogy ilyen egészséges, friss színed van – mondta Lia.

A grófné mosolyogva bólintott.

– Igen; hála Istennek, új életerőt érzek, és ezt jórészben neked köszönhetem, kedves Liám, és a férjednek. Ha nem jöttetek volna Heluanba, talán sohasem tudtam volna magamhoz térni búskomorságomból.

– Mostanáig Egyiptomban voltak, grófnő? – kérdezte Hannó, miután ő is kifejezte örömét a grófné pompás arcszíne felett.

– Nem, februárban Nizzába mentünk, és ott részt vettünk virágünnepélyen. És most nagyon örülünk a keves, vidám napoknak maga és Lia társaságában. Lothar már alig győzte kívárni az időt.

Brinkenau báró eddig Hannó éesanyjával Egyiptomról és Nizzáról beszélt, amelyeket természetesen Alice asszony is jól ismert. Most nevetve megfordult:

– Igen, vágyódtam a német hegyek után... és maga után, báróné.

– Utánam? – kérdezte Lia bájos mosollyal.

Lothar megveregette Hannó vállát.

– Ne nézz már megint olyan haragosan, öregem. Ez alatt a rövid néhány hét alatt természetesen én kérem az oroszlánrészt Lia báróné társaságából. Ugye, báróné, két olyan jóbarátnak, mint amilyenek mi vagyunk, nagyon sok mondanivalójuk van ilyen hosszú elválás után?

Lia mosolyogva bólintott.

– Természetesen, kedves báró.

Hannó erővel összeszedte magát, hogy he vesztse el az önuralmát. Ha a féltékenység nem fosztotta volna meg teljesen minden józan esztétől, bizonyosan észrevette volna, hogy Lia és Lothar teljesen elfogulatlanul viselkednek egymással szemben. Azonban a félelem és aggodalom Lia miatt elvette a tisztánlátását

Mindehhez még hozzájárult, hogy Lia az utóbbi napokban szokatlanul elfogultan viselkedett. Hannó sokkal jobban ismerte őt, semhogy ez-fel ne tűnt volna. Természetesen ezt Lothar rovására írta; arra nem gondolt, hogy Lia ugyanúgy szenved, mint ő – Zsuzsa grófné miatt És így Hannó gyötrő idegessége napról napra nőtt, és egy pillanatra sem tudta visszanyerni a nyugalmát.

Joachim bácsi, aki minden szabad óráját Felső-Lankwitzban töltötte, nagyon megkedvelte Axtheim grófnét és a bárót. Hannóval és Liával együtt néhányszor meg-1 hívta őket Alsó-Lankwitzra.

A tavasz most melegebb volt, mint máskor. Hannónak gyakran ki kellett menni a földekre, és ilyenkor, hogy Liát és Lothart odahaza tudta, kínzó féltékenység fogta el. A legnagyobb munka közben néha vad iramban hazalovagolt, és sápadt, felindult arccal csöppent a vidám társaság körébe. Ilyenkor azután megkönnyebbülten fellélegzett, s vidám és friss volt, mint a régi szép napokban.

A testvérek április végéig maradtak Lankwitzban. Azután hazafelé készülődtek, egyelőre Axtheim grófné birtokaira. Hannó titokban fellélegzett.

Búcsúzásnál a grófné szívélyesen meghívta a fiatal párt, hogy mielőbb látogassák meg Axtheimban.

– Lothar szeptemberig ott lesz nálam, akkor letelik; a szabadsága. Remélem, hogy még előbb meg fognak látogatni – mondta kedvesen.

Lia meg is ígérte, elfogulatlanul és habozás nélkül, Hannó azonban alig tudta megadni a beleegyező választ. A szemeiben nyugtalan tűz égett, amikor látta, hogy Lia milyen melegén és szívélyesen búcsúzik el:

Lothartól. Csaknem ellenségének érezte régi barátját, aki legdrágább kincsét akarja elrabolni tőle.

A következő napokban ismét lázas nyugtalansággal várta a vallomást Lia ajkáról. Azonban nem történt semmi.

Közben mindig közelebb és közelebb jött a bornheimi kettős esküvő napja. Zsuzsa grófné minden percben megérkezhetett.

Ez a tudat nyomasztóan nehezedett Lia kedélyére. Feltűnően csendes volt és még tartózkodóbban viselkedett Hannóval szemben, mint eddig. Néha mélyen elgondolkozva ült valamelyik karosszéknél, és összeresztette az ajkát, ha megszólították.

Hannó aggódva s fájo szívvel figyelte meg ezt a változást. Azt gondolta, hogy Lia szomorú Lothar elutazása miatt. És bár az ő szíve is nagyon fájt, megható figyelemmel és gyöngéd gondossággal vette körül. Lia már arra gondolt, hogy mindezt csak azért teszi, hogy ne vegye észre rajta, milyen vágyódva várja Zsuzsa megérkezését.

És így egymást kínozták, anélkül hogy tudták és akarták volna, mert nem tudta egyikük sem kimondani a megváltó szót, amely megszabadította volna őket minden szenvedéstől.

Egy napon Joachim bácsi meghozta a hírt, hogy Korff gróf és grófné, mint a legelső esküvői vendégek, megérkeztek Bornheimba.

– Korff gróf nagyon rossz színben van, ingerlékenyebb, mint valaha és panaszkodik, hogy májbjaj kínozza. Fiatal felesége azonban most is, mint mindig, tele van életerővel és egészséggel, s mindannyiótokat szívélyesen üdvözöl. Ha a gróf nem akarja elkísérni, amihez csöpp hajlandóságot sem mutat, egyedül jön. Kijelentette nekem, hogy már nagyon szeretné viszontlátni Liát mint boldog hitvest és háziasszonyt.

Így számolt be az öregúr, nem is sejtve, milyen gondolatokat idéznek fel a hírei Hannó és Lia szívében. Lia titkos csodálkozására ebédnél Harinó kijelentette, hogy délután dolga van Schwarzenfelsben és csak este jön vissza. Előzőleg egy szóval sem említette és Lia nem is tudta, hogy valami fontos, halaszthatatlan elintéznivalója van ott ma délután.

Sokáig gondolkozott. Talán Hannó nem érzi eléggé erősnek magát, hogy a titokban oly forrón szeretett asszonyt az Ő jelenlétében lássa viszont és ezért tért ki a találkozás elől? Nem volt elég lelkiereje ahhoz, hogy a grófné megígért látogatására emlékeztesse. Az anyósa sem tett semmi megjegyzést. Csak elégedetten mosolygott maga elé.

Lia arra gondolt, amit annak idején Alice asszony mondott neki Alsó-Lankwitzban, amikor a grófné és a Bornheim testvérek odajöttek. Ebből most utólag azt olvasta ki, hogy az anyósa legalábbis sejtette, milyen érzések fűzték Hannót Zsuzsa grófnéhoz.

Alice asszony is gyakran gondolt erre a jelenetre, és nagyon sajnálta, hogy olyan bántóan beszélt Liához. Örömmel jóvátette volna.

Amikor azután Lia közvetlenül ebéd után, miután Hannó eltávozott, gyöngéd, gyermeki figyelemmel átvezette az anyósát a kis szalonjába, ahol mostanában egy karosszékben szokott elszundikálni ebéd után, így szólt Liához, mialatt gondosan betakartha meleg takarókkal:

– Tudod-e, gyermekem, hogy csodát tettél Hannóval, éppen úgy, mint velem is? Ő, aki azelőtt virágról virágra szállt, rá se néz most másra, csak reád.

Lia fáradt mosolyt erőltetett az arcára. Egyetlen szóval sem válaszolva az anyósa megjegyzésére, megcsókolta.

– Aludj jól, anyuskám! – mondta melegen, azután eltávozott a szobából.

Délután csakugyan betoppant Zsuzsa grófné – egyedül. A szemei Hannót keresték, mialatt erőltetett kedvességgel átölelte Liát.

– Mennyire örülök, hogy végre viszontláthatlak, édes Liám. Már alig tudtam kivárni, hogy személyesen is láthassam, milyen boldog lettél a házasságodban – mondta, a grófné izgatottan. Azután Lia sápadt, merev arcába nézett. A szemei megvillantak. Nem, Lia egyáltalában nem látszott boldognak.

– Kérlek, foglalj helyet, Zsuzsa – mondta Lia erőltetett nyugalommal.

A grófné leült.

– A férjed idehaza van, Lia? Örülök, hogy őt is viszontláthatom. Tudod-e, hogy télen át nagyon nélkülöztük a társaságát?

– Ezt elképzelem. Különben nincs most idehaza, üzleti ügyekben Schwarzenfelsbe ment és csak estére jön haza. Mama azonban azonnal itt lesz, hogy üdvözöljön.

Zsuzsa mosolygása eltűnt. Alig tudta elrejteni a csalódottságát.

– Igazán nagyon sajnálom, hogy ilyen körülmények között nem találkozunk. Nem mondta meg Joachim bácsi, hogy ma délután eljövök?

– De igen, megmondta – válaszolt Lia hidegen.

A grófné idegesen játszott a gyűrűjével. Lia unalmasabb, mint valaha, gondolta magában. Azután hangosan így folytatta:

– Nagyon örülök a következő heteknek. Bornheimék megkértek, hogy holnap délután hívjalak meg benneteket teára. Nagyon kellemes, vidám délutánnak ígérkezik, mert az esküvői vendégek nagy része már ma este megjön. Remélhetőleg megmondhatom, hogy jöttök?

Lia bólintott.

– Okvetlenül jövünk, Zsuzsa. Azt hiszem, a férjem is szabaddá tudja tenni magát. Én mindenestre eljövök, mert Mollynak és Dollynak már megígértem.

– Molly és Dolly most annyira el vannak foglalva az esküvőjük előkészületeivel, hogy semmit sem lehet velük kezdeni. Annál több időt szeretnék veled tölteni, édes Liám. Remélem, gyakran együtt leszünk.

Lia komolyan és hidegen nézett a szép asszonyi arcba, a szenvedélyes tekintetű lángoló szemekbe. A szíve felindultan dobogott.

– Sajnos nagyon sok dolgom van, Zsuzsa, alig van szabad időm.

– De én Istenem, hiszen te vagy itt az úrnő, és szabadon rendelkezhetsz az időddel.

– Ha már megtettem a napi kötelességem.

Zsuzsa grófné tréfás rémülettel felemelte a karjait.

– Ügy látszik, Lia, te asszonynak még sokkal kiválóbb és. tökéletesebb vagy, mint leánynak. Kötelesség! Ezt a szót nem is szabadna egy csinos fiatalasszonynak soha kimondani. Annyi időt csak tudsz szakítani magadnak, hogy néha-néha elbeszélgezzünk egy órát. Erről semmi szín alatt sem mondok le. Néhány*hónapig Bornheimban maradok a férjemmel, és egészen biztosan gyakran meg foglak látogatni és igyekezek eltéríteni kellemetlen kötelességeidtől.

Liának olyan érzése volt, mintha a kezei meg volnának kötözve.

– Hogy van az urad? – kérdezte, hogy másra terelje a beszélgetést.

Zsuzsa grófné unatkozó arccal vállalt vont.

– Képzelt betegségeivel megnehezíti nekem és saját magának az életet, napról napra nehezebb elviselni a szeszélyeit – válaszolt felsóhajtva.

Különös érzés fogta el Liát. Milyen szeretetlenül beszélt Zsuzsa a férjéről. Talán azért, mert minden érzése és gondolata Hannó körül forgott. Nem tudta, hogy megvesse vagy sajnálja ezt az asszonyt. Nem tudott elfogulatlanu ítéletet mondani róla, azonban minden további nélkül nem tudott pálcát sem tömi felette. De egész testében reszketett, mintha borzongó félelem fogta volna el.

– Nagyon sajnálom – válaszolt kimért udvariassággal.

Zsuzsa grófné Lia élettelen arcába nézett.

Nem, ennek a hétköznapi hideg teremtésnek az oldalán Hannó nem lehet boldog! Bizonyosan megöli mellette az unalom. Miért is nem volt most idehaza? Hiszen tudta, hogy eljön. Talán félt a találkozástól a felesége fürkésző pillantásai előtt?

Hogy el ne aludjon a beszélgetés, megkérdezte:

– Hogy tetszett neked Egyiptomban, – Lia? Semmit sem hallottam onnan rólatok. Még a szokásos képes levelezőlapot sem küldtétok.

– Nem, igazad van. Gyönyörű szép volt az utunk.

– Természetesen, Kairóban is voltatok?

– Igen, főleg azonban Heluanban.

– Heluanról már oly sokat hallottam! Nagyon szeretnék egyszer én is eljutni a Nílushoz. Azonban a férjem, sajnos, túlságosan kényelemszerető, és azt állítja, hogy ez az utazás nagyon megerőltetné. Ugye, gyönyörű az élet odalenn?

– Igen, nagyon érdekes.

A grófné idegesen nevetett.

– Ez kissé langyosan hangzik, ha meggondolom, hogy a nászutadról beszélsz, és olyan lovagias, kedves, mulattató férjed van, akinek a társaságában minden még rózsásabb színben kellett, hogy feltűnjön előtted.

Lia arckifejezése még merevebb és elutasítóbb lett.

– Hiszen mondtam, hogy nagyon érdekes volt. A társaság nemzetközi és rendkívül elegáns, bár nem egészen zárt körű.

– Igen, igen, ez mindenütt előfordul. Az ilyen utazásokon az ilyesmire mindig elő kell készülni. Sőt egészen mulatságos, ha itt-ott alkalma van az embernek egy kis erkölcsi felháborodásra. Közelebbi ismeretségeket is kötöttetek?

Lia elviselhetetlennek érezte ezt a vallatást.

– Igen, Heluanban találkoztunk a férjem egyik barátjával és a húgával. Különben most jut eszembe, hogy nektek rokonaitok: Brinkenau báró és Axtheim grófné.

Zsuzsa arca felélénkült.

– Úgy? Brinkenau Lothar és a húga? Nagyon érdekes! Axtheim Mary rendkívül gazdag özvegy. Bizonyosan nem sokat voltatok együtt?

– De igen, jóformán naponta. Mary és én őszinte barátságot kötöttünk. Húsvétkor a bátyjával együtt tizennégy napig nálunk voltak látogatóban, csak néhány nappal ezelőtt utaztak el.

Zsuzsa grófné csodálkozó arcot csinált.

– Nos, akkor valósággal beképzelt lehetsz. Mary különben rendkívül tartózkodó. Mi ketten nem értjük meg egymást, nem tudunk felmelegedni egymás iránt. És a kihívó özvegyi gyásza, őszintén szólva, az idegeimre ment.

Lia felemelte a fejét.

– Mary nagyon szerette a férjét. Én őt minden szempontból nagyon rokonszenves asszonynak tartom és őszintén szeretem.

A grófné kissé erőltetetten és ingerülten nevetett.

– Ilyen dolgokról nem lehet vitatkozni. Édes Liám: ti ketten bizonyosan kölcsönösen rokonszenvesek vagytok egymásnak. Nekem Lothar sokkal jobban tetszik. Nagyon kedves, aranyos fiú.

– Ebben már én is egy nézetem vagyok veled.

– Ennek örülök. Az ő társaságában Maryt is el lehet viselni. Lothar a múlt télen az uraddal együtt csaknem naponta a vendégünk volt. Szép idők voltak azok! Nagyon nélkülöztem mindkettőtjüket ezen a télen, ezt elhiheted nekem.

– Brinkenau báró is beszélt rólatok.

– Remélhetőleg kellemeset és jót? – kérdezte a grófné kacér mosollyal.

Lia arca komoly maradt.

– Azt mondta, hogy nagyon bájos asszony vagy.

– És a férjed remélhetőleg nem mondott ellent?

Lia csaknem nyers hangon válaszolt, szerencsére azonban ebben a pillanatban belépett az anyósa és udvariasan üdvözölte a grófnét, bár távolról sem olyan feltűnő szívélyességgel, mint annak idején Alsó-Lankwitzon.

Zsuzsa grófné nem sokáig maradt. Hogy Hannót nem találta odahaza, kárba vesztettnek érezte ezt az egész látogatást. Lázasan vágyódott már reá, hogy viszontláthassa.

Hiába várta egész télen át, hogy Hannó egyszer Berlinbe jöjjön, és aggódva gondolkozott, hogy vajon miért nem jön: azért, mert nem lehet, vagy mert nem akar jönni? Most már nem volt annyira biztos a dolgában.

– A férfiak állhatatlanok – gondolta magában sóhajtva, amikor visszatért Bornheimba.

Lia a grófné után nézett tágra nyílt szemekkel, és a szíve nagyon nehéz volt, szinte úgy érezte már, hogy nem bírja tovább.

Amikor Hannó este visszatért Schwarzenfelsből, édesanyja és Lia ott ültek a közös nappali szobában s szorgalmasan varrogattak. Nem valami haszontalan kézimunkán dolgoztak, amelyekkel unatkozó asszonyok annyi időt elpazarolnak, hanem hétköznapi, de annál hasznosabb munkán: betűket hímeztek az új törülközőkbe, amelyeket Lia beszerzett.

És Alice asszony olyan elégedetten ült a munkája mellett, mintha soha életében egyebet sem csinált volna. Karcsú, finom kezei most nem

voltak feldíszítve briliánsokkal, mint máskor, és nem viselt olyan elegáns toalettet, mint különben, hanem egyszerű sötét szövetruhát.

Csak néhány perccel előbb jelentette ki Liának:

– Igazán szinte hihetetlen, mennyi pénzt takarít meg az ember, ha odahaza ilyen egyszerű, praktikus ruhákat visel. Szinte azt hiszem, hogy legközelebb már félre fogok tenni a zsebpénzemből.

Hannó egy pillanatig állva maradt a nappali szoba küszöbén. Olyan kedves és békés volt ez a kép, amely elébe tárult: a két asszony, amint szép-egyvetértésben ültek egymás mellett és szorgalmasan öltögettek a munkájukon. A lemenő nap utolsó sugarai megcsillantak lehajtott fejükön és a lábaikhoz suhantak, a szép régi perzsaszőnyegre.

– Jó estét, Lia! Jó estét, édesanyám!

A két asszony most feléje fordult és mosolyogva viszonzták a köszönését.

Hannó odalépett hozzájuk.

– Még mindig szorgalmatoskodtok?

– Igen, Hannó, még vacsora előtt el akartunk készülni. Nézd csak, mit végeztünk két óra alatt, amióta Korff grófné eltávozott – válaszolta az édesanyja, büszkén mutatva a nagy halom törülközőre.

Lia csak futólag nézett az urára. Mintha Hannó arca kissé megfogyott volna, bár egészséges és napbarnított volt a színe. Ő, hogy szerette ő ezt az arcot, amelynek minden vonása most olyan férfiasan elmélyült és megélesedett. És milyen komoly volt mostanában néha Hannó tekintete, mintha valami csendes, titkolt fájdalommal volna tele a szíve. Mostanában csak ritkán volt vidám és tréfás kedvű, ami azelőtt a legfőbb jellemvonása volt.

Természetes volt, hogy Lia ezt a változást Hannónak a grófné iránti szerelmére vezette vissza. Csak ez változtathatta át ennyire egész lényét. Valódi, mélységes érzés lehetett az, ami egy férfi lelkében ekkora változást tudott előidézni.

Ő, hogy irigyelte Lia a grófnétől ezt az érzést!

Ma a fájdalmas féltékenység elborította a lelkét, mint valami pusztító vihar, és legszívesebben kemény szavakkal kiutasította volna a házából a grófnét. Csaknem emberfeletti erejébe került, hogy látszólag megőrizte nyugodt közömbösségét vele szemben. Most is, amikor Hannó odalépett hozzá, újra elfogta ez a forró, keserű fájdalom, és nyomasztóan nehezedett a lelkére a bizonyosság, hogy Hannó sohasem fogja őt szeretni.

– Szabad egy kicsit ideülni hozzátok? – kérdezte Hannó.

Lia beleegyezően bólintott, mialatt az édesanyja oldalra húzta a székét, hogy helyet adjon a fiának Lia mellett.

Hannó odahozott magának egy székét, és mosolyogva nézett szorgalmasan dolgozó édesanyjára.

– Milyen buzgón dolgozik az édesanyám, Lia! Nem vagy büszke a nevelésed eredményére? Ugye, anyuskám, mindkettőnket Lia szoktatott hozzá a munkához?

– Igen, ez az ő érdeme, és mondhatom, büszke lehet a sikereire.

Lia fáradtan mosolygott.

– Nem vagyok büszke, de örülök, hogy megismertettek benneteket a munka áldásával. Azt hiszem, hogy aki eredményes szép munkát végez, sohasem lehet egészen boldogtalan. A munka a legcsodálatosabb vigasztaló.

Hannó előrehajolt és kutatóan nézett Lia arcába.

– Ez csaknem úgy hangzik, mintha ezt már te is tapasztaltad volna.

Tréfásan, könnyed hangon akart beszélni, azonban a hangja komolyan, szinte fájdalmasan csengett. Egy pillanatig Lia a szemébe nézett. És Hannó megrémült a, fájdalmas, komor kifejezéstől, amelyet a szeméből kiolvasott.

– El tudom képzelni magamnak – válaszolt Lia zavartan és sietve tovább öltögetett.

Hannó egy pillanatra sem vette le a szemét az arcáról. Tele volt a szíve forró, szenvedélyes vágyódással, hogy megóvhassa Liát minden fájdalomtól, még a saját boldogsága árán is. Ebben a pillanatban jobban vágyódott rá, hogy Lia boldog legyen, mint a saját boldogságára.

Alice asszony az ölébe ejtette a munkáját és elgondolkozva nézett a fiatal párra. Azután hirtelen így szólt:

– Szinte érthetetlen dolog, gyerekek, hogy még sohasem láttalak benneteket csókolózni. Bár igaz, hogy nem szeretem, ha fiatal házások túlságosan fesztelenül viselkednek egymással szemben mások jelenlétében. Előttem azonban igazán nem kellene szégyenkeznetek.

Lia arca bíborpiros lett. A fejcskéje mélyen a munkája fölé hajolt, és így nem vette észre a vágyódó, fájdalmas pillantást Hannó szemeiben. Azonban ő sem válaszolt az édesanyjának.

És most Alice asszony egyszerre fájdalmas bizonyossággal megérezte, hogy valami nincsen rendben a fiatalok között, és szavaival fájó pontot érintett. Most egyszerre eszébe jutott sok apróság, amelyeket eddig is megfigyelt, és amelyek most gondolkozóba ejtették.

Lia oly buzgón hímzett tovább, mintha az egész világ jóléte ettől függene. Azután sietve összehajtogatta a legutolsó kendőt és felállt.

-Így, most készen vagyunk. Még ki kell mennem kicsit a konyhába.

Felindult hangon beszélt és kisetett a szobából. Attól félt, hogy nem tud tovább uralkodni magán.

Az anya nyugtalanul nézett a fiára.

– Hannó, mi van Liával? – kérdezte izgatottan.

A férfi felugrott és mélyen felsóhajtott.

– Ne kérdezd, anyám, és többé sohase beszélj erről a dologról! Bocsáss meg, még valami elintéznivalóm van. Vacsoránál találkozunk.

Ezekkel a szavakkal kisetett a szobából.

Másnap délelőtt megérkezett Theo bácsi kedves családjával. A katonai ügyész úr, nem volt túlságosan kellemes ember, és teljesen át volt hatva saját méltóságától. Bármit is tett vagy mondott, úgy viselkedett, mintha nagy fontosságú ügyről volna szó, és egyetlen szavát sem szabadott elszalasztani, ha valaki nem akarta magára vonni legfelsőbb haragját. A felesége meglehetősen jelentéktelen külsejű asszony volt. Három leánya a bájtalanságát gög és nagyképűség mögé rejtette. Tehát egyáltalában nem voltak kellemes vendégek, és Bornheim úr, aki elébük ment a vasútra és Felső-Lankwitzra kísérte őket, olyan arcot vágott, mintha ezerszer bocsánatot akarna kérni, amiért szomszédainak ilyen kellemetlenséget okozott.

Mielőtt elbúcsúzott, még egyszer megkérte Hannót és a hölgyeit, hogy délután okvetlenül jöjjenek el teára.

Hannó nem szívesen mondott igent, mert így már nem halaszthatta el tovább a találkozást Zsuzsa grófnéval. Egyszer azonban amúgy is túl kell esni ezen.

– A feleségem és én csak lovaglóruhában jöhetünk, Bornheim úr, tehát nem látogatáshoz öltözködve, mert előbb még körül kell néznünk az erdőben és a majorban – mondta, ezzel is jelezni akarva, hogy csak rövid látogatásról lehet szó.

Bornheim úr mosolyogva megveregette a vállát.

– Természetesen szívesen látjuk mindkettőjüket bármilyen ruhában is: Hiszen vidéken vagyunk, és nem akadunk fenn az ilyen dolgokban. Tehát viszontlátásra!

Ezzel Bornheim úr elbúcsúzott, a rokonait a szíves vendéglátók gondjaira bízva.

Hannó és hölgyei legjobb tehetségük szerint vendégeiknek szentelték magukat.

A katonai ügyész úr belekezdett egyik szokott hosszú és csöppet sem érdekes fejtegetésébe, mialatt a felesége és a leányai tükön ültek mélységes aggodalmukban, hogy vajon vadonatúj esküvői ruháik hogyan álltak ellen az utazás viszontagságainak. Égő vágy töltötte be keblüket, hogy mielőbb kicsomagolhassanak, azonban a világ kincséért sem merték volna félbeszakítani a – szigorú családfőt, míg ő maga ki nem fejezte azon óhajtását, hogy a szobájába vonuljon és kissé kipihenje magát.

Hannó vidáman felcacagott, amikor az egész tiszteletreméltó család elvonult.

– Vannak még mulatságos figurák a világon!

Az édesanyja vállat vont.

– Előre megmondtam nektek. Kellemtlenebb vendégeket nem is küldhették volna nekünk Bornheimék.

– Hiszen nem sók bajunk lesz velük, mama; többet lesznek Bornheimban, mint nálunk – mondta Lia vigasztalóan és egy kevés büntudattal.

Közvetlenül ebéd előtt elküldték Bornheimből a kocsit Theo bácsiért és családjáért. Délután, éppen amikor Lia és Hannó lóra akartak szállni, eljött Joachim bácsi Alice asszonyért, hogy együtt menjenek át Bornheimba.

Lassan és nehézkesen szállt ki a kocsiból, és Liának feltűnt, hogy nem olyan friss és ruganyos, mint lenni szokott.

– Jól érzed magad; Joachim bácsi? – kérdezte aggódva.

– Igen, gyermekem, azonban, mi tagadás benne, néha érzem, hogy már nem vagyok fiatal. Kissé bágyadt vagyok, azonban ennek csak a tavasz az oka.

Lia nyugtalan, kutató pillantással nézett reá.

– De bácsikám, remélem, nem vagy könnyelmű? Mindennap fekszel ebéd után teljes két órát, mint ahogy az orvos előírta?

Az öregúr kissé zavartan mosolygott.

– Tudod, fiacskám, bevallom, hogy néha megfeledkezem róla.

– Ezt ne tedd, Joachim bácsi!

Az öregúr mosolyogva nézett Hannóra.

– Látod, fiam, most már én vagyok a könnyelmű a családban. Azonban ne tartsátok fel magatokat tovább, különben későn jöttök Bornheimba. És igazán megérdemelték egy kis szórakozást. Gyönyörű szépek a földjeid, Hannó!

Hannó szemei felragyogtak.

– Nem hagyom megszegényíteni magam, Joachim bácsi. Lia nem hiába tanított meg dolgozni.

– Ez már derék beszéd, fiam! Tehát a vizionlátásra, gyerekek.

Lovagiasan besegítette Alice asszonyt a kocsiba, azután elhajtottak.

Hannó és Lia más irányban indultak útnak. Egy darabig némán lovagoltak egymás mellett. Lia arca sápadt volt, és az ajkait fájdalmasan összeszorította. Félt az elkövetkező órától. Milyen kínszenvedés lesz a számára, együtt látni Hannót Zsuzsa grófnéval.

Hannó is gondolatban a küszöbön álló kellemetlen találkozással foglalkozott. Elhatározta, hogy mindenáron véget vet ennek a dolognak; nem folytatja tovább ezt a megalázó komédiát.

Végre nyomasztó lett a csend.

Liára nézett és kissé összeszedte magát.

– Olyan csöndes vagy, Lia, és azt hiszem, kissé sápadt. Talán nem jól érzed magad?

Lia felijedt elmélyedéséből, arca sápadtságát hirtelen pirulás váltotta fel.

– De igen, jól érzem magam. Csak Joachim bácsi miatt aggódom. Rossz színben van, tudom, hogy nem kíméli magát úgy, ahogy kellene.

– Azt hiszem, nincs semmi okod az aggodalomra. Nekem nem tűnt fel semmi változás a külsején.

– Te nem ismered őt olyan jól, mint én. Ő nem szívesen mutatja, ha valami baja van. Én azonban már néhány nap óta úgy látom, hogy nincs rendben, és nagyon aggódom miatta.

Hannó kutatóan nézett reá.

Talán ezért volt az utóbbi időkben olyan csendes és levert? Talán mégis tévedett, amikor a szomorúságát Brinkenau Lotharral hozta összefüggésbe?

Mélyen felsóhajtott

Bárcsak megmondhatta volna a feleségének, ami egészen betöltötte a szívét!

Bornheimba érkezve az egész társaságot künn találták a teraszon, amint a meleg tavaszi napon sütkeztek. A tea csak ürügy volt, Bornheimék nagyszerű eperbólot készítettek vendégeik tiszteletére, úgyhogy mindenki emelkedett hangulatban volt. -

A terasz korlátja mellett, a lépcső közelében- ült Zsuzsa grófné az udvarával. Egész csapat fiatalember vette körül, akik valamennyien buzgón udvaroltak a szép asszonynak. Talán még sohasem volt olyan szép, mint ma, ebben a könnyű, habos, hímzett fehér ruhában, fehér

csipkekendővel gömbölyű vállain. A pillantása újra és újra vágyódva szállt a parkon át, és az ajkai égtek felindult arcában.

Korff gróf nem messze tőle egy fonott karosszékben üldögélt és rosszkedvűen, unottan szívta a cigarettáját. A felesége udvara sehogyszem tetszett neki.

Azonban amikor észrevette, hogy a felesége hirtelen felegyenesedik és felragyogó pillantással néz a park felé, ő is megfordult és követte tekintetének az irányát.

És amikor megpillantotta Lankwitz Hannót fiatal felesége mellett, az ajka gúnyos mosolyra torzult.

Felállt és lassan követte a feleségét, aki sietve kibontakozott udvarlói köréből, és a lépcsőhöz sietett, hogy Liát fogadja.

Zsuzsa grófné túlzott, meleg szívéllyességgel ölelte át Liát, azután Hannóhoz fordult. A szemei egy pillanatig szenvedélyes lángolással merültek el a férfi szemében, azután udvarias mosolyt erőltetett az arcára.

– Magát is lehet látni egyszer, Lankwitz báró? Udvariatlanul eltávozott otthonról, amikor a feleségét meglátogattam.

Liát közben minden oldalról körülfogták.

Hannó hideg udvariassággal megcsókolta az asszony kezét.

– Őszintén sajnáltam, méltóságos grófné, azonban halaszthatatlan üzleti ügyeim voltak Schwarzenfelsben.

– Ó, azok az utálatos üzleti ügyek! – mondta az asszony tréfásan.

Ebben a pillanatban Korff gróf lépett oda hozzájuk és hideg leereszkedő modorban üdvözölte Hannót. Ez azonban kellemetlen, szeszélyes természetére való tekintettel nem volt feltűnő.

Most Hannó édesanyja lépett oda Zsuzsa grófnéhoz, és látszólag minden szándék nélkül magával vitte a terasz túlsó oldalára.

Zsuzsa grófné azonban ügyes volt és rövidesen ismét Hannó közelébe került, bár a férfi észrevehetően kitért az útjából.

Lia élesen figyelte mindkettőjüket és Hannó tartózkodó viselkedését arra magyarázta, hogy semmi szín alatt sem akarja hírbe hozni a grófnét.

Amikor hűvösebb lett a teraszon, a vendégek nagy része a terembe vonult, amelynek az ablakai a teraszra nyíltak. A társaság kisebb csoportokra oszlott és a küszöbön álló esküvőről beszélgettek. Néhányan az urak közül künn maradtak a teraszon, köztük Korff gróf és a katonai ügyész is, hogy elszívják a szivarjukat és kiigyak a bőléjukat.

Hannó egy pillanatig egyedül állt az egyik ablakmélyedésben. Zsuzsa grófné azonnal felhasználta az alkalmat, és feltűnés nélkül odalépett hozzá.

– Beszélnem kell veled még ma – suttogta a fülébe. Nagyon izgatott volt, mert észrevette, hogy Hannó kitér előle.

Hannó aggódva körülnézett, azután egy pillanatnyi habozás után halkán így szólt:

– Hogy volna ez lehetséges?

– Tíz perc múlva a télikertben leszek és ott várok reád. Ott zavartalanul leszünk.

Hannó a beleegyezése jeléül bólintott Ő is vágyódott már arra, hogy végre tisztázza a helyzetet a grófnéval. Láta azt is, hogy az asszony a végsőkig fel van izgatva.

Lia a közelben beszélgetett Dollyval és a vőlegényével. Láta Hannót az ablakmélyedésben, és megfigyelte a jelenetet Zsuzsa és Hannó között, anélkül hogy a beszélgetést hallhatta volna. Láta, amint Zsuzsa ismét eltávozott és Hannó lopva az órájára nézett. Olyan szomorúnak, csüggedtnek tűnt fel a férfi arca Lia előtt. Ó, hogy szerette a férjét még most is, mindennek ellenére! Milyen fájdalommal töltötte el az a tudat, hogy Hannó mást szeret! Sohasem lesz vége ennek a szenvedésnek? Sohasem fog megnyugodni a szíve?

Közben még bizonytalan aggodalom is gyötörte, mert észrevette, hogy Korff gróf milyen bizalmatlanul nézte Hannót és a feleségét, amikor az imént egymás mellett álltak künn a teraszon.

Lia úgy érezte, valami szerencsétlenség van a levegőben. Láta, hogy a grófné minden feltűnést kerülve, mindig jobban eltávolodik a társaságtól, azután a szobasor végén belépett a télikertbe.

A szíve hangosan, felindultan vert, maga sem tudta, miért. A szemei Hannót keresték és követték minden lépését, bár látszólag élénk beszélgetésbe volt elmerülve néhány hölgygel. Egyszer Hannó is feléje nézett, akkor azonban úgy tett, mintha nem vette volna észre.

Azután megfigyelte, hogy Hannó is egyik csoporttól a másikhoz megy, itt-ott beszélget egy-egy szót, és néhány perccel később a hosszú Sor üres szobán át ő is eltűnt a télikertben.

Lia szíve vadul vert. Milyen könnyelműek ezek ketten! Ha valaki követné őket? Hátha maga Korff gróf fog a felesége keresésére indulni?

Lia megremegett ennél a gondolatnál és egy pillanatra bezárta a szemét.

Azután összeszedte magát és sietve megindult a télikert irányában. Ha csak lehet, meg fogja akadályozni a botrányt.

Így ért el a télikert bejáratáig. Egy pillanatig habozva megállt, aztán gyorsan körülnézett a helyiségben, azonban nem látta egyiküket sem.

Tudta, hogy a télikertnek nincs más bejárata. Így tehát ők ketten csak a télikertet befejező cseppkő-grottában lehetnek.

Dobogó szívvel egy pálmacsoport mögé állt a télikert bejáratánál, mint valami őr, hogy Hannót és Zsuzsát megóvja valami váratlan meglepetéstől; csak ez a gondolat vezette a lépéseit.

Korff gróf a teraszon ült, egyik nyitott ablak mellett, amelyen át véletlenül éppen a télikert bejáratára látott, anélkül hogy onnan őt bárki is észrevehette volna.

Amikor látta, hogy előbb a felesége, aztán közvetlenül utána Hannó eltűnik a télikert ajtajában, fénytelen szemei megvillantak, a cigarettáját a hamutartóba dobta, felállt a székéből, és látszólag közömbösen belépett a szobába, ahol a társaság tartózkodott.

Így azután elkerülte a figyelmét, hogy nem sokkal később Lia is belépett a télikertbe.

A gróf keresztülhaladt a szobán a télikert irányában. Csak Lia egyedül vette észre gyűlölködő, bosszút szomjazó tekintetet a szemében. Egy pillanatig úgy érezte, hogy elájul, amikor a gróf halkan és óvatosan a télikert melletti szobába lépett. Ha Korff gróf a feleségét és Hannót négy szemközt találja, elkerülhetetlen lesz a párbaj.

Lia egy pillanat alatt felfogta az ijesztő valóságot és a Hannóért való aggodalom minden más érzést kiszorított a szívéből.

Sietve és minden zajt elkerülve, hogy a gróf valamiképpen észre ne vegye, lábujjhegyen szaladt a cseppkő-grotta felé. Tudta, hogy mit kell tenni, ha meg akarja akadályozni a szerencsétlenséget. Egyetlen pillanatig sem habozott tovább, és megtette azt, amit szerelemmel és aggodalommal teli szíve parancsolt.

Zsuzsa grófné lázas nyugtalansággal lépett be a cseppkő-grottába és Hannóra várakozott. Úgy érezte, az idő végtelenbe nyúlik, és amikor Hannó végre belépett, megkönnyebbülten fellelegzett, – Végre, végre, Hannó! Miért nem jöttél ezen a télen egyetlenegyszer sem Berlinbe? Miért nem voltál tegnap odahaza, amikor Felső-Lankwitzba jöttem?

Égő szemeivel szemrehányóan Hannóra nézett és közvetlenül melléje lépett. Hannó visszafojtott izgatottsággal, sötét arccal nézett reá.

– Nem jöhettek, Zsuzsa, és többé nem is jöhettek soha! Csak azért jöttem ide, hogy ezt megmondjam magának – válaszolt határozottan'.

Az asszony megremegett, az arca halálsápadt lett.

– Többé nem jöhetsz, Hannó?

Forró, kétségbeesett aggodalommal nézett a férfi szemébe. De ott nem találta meg azt, amit keresett.

– Könyörgök, Zsuzsa, legyen erős, gondolja meg...

Az asszony reábámult, és remegve felemelte a kezét:

– Legyek erős? Gondoljam meg? Hannó!

Halk, remegő hangon beszélt. És hirtelen felzokogva, Hannó keblére vetette magát.

– Mit gondoljak meg, Hannó? Csak egyet tudok, hogy kimondhatatlanul szeretlek! – kiáltott fel magánkívül.

Ebben a pillanatban lépett be Lia. Még hallotta és látta a grófné szenvedélyes kitörését.

Egy pillanatilag úgy érezte, mintha reászakadnának a falak, mintha támaszt kellene keresnie, hogy el ne essen, de azután minden erejével összeszedte magát.

– Grófné, a férje nyomon követ – suttogta felindultan Zsuzsa fülébe.

Csak most vette észre Hannó a feleségét. Félig elfojtott kiáltással kitépte magát az asszony karjaiból és Liához sietett.

– Lia, az Isten szerelméért! – kiáltott fel rémulten.

A grófné is összerezzent, és most egy pillanat alatt halálos bizonyossággal megérezte, hogy Hannó már nem szereti őt, Hannó a feleségét szereti.

Kétségbeesett fájdalmában mindenről megfeledkezett. A kezei ökölbe szorultak, és gyűlölettől szikrázó szemekkel nézett Liára.

-Te, te! Gyűlöllek! Mit akarsz itt? – kiáltott fel magánkívül.

Hannó odalépett Liához, mintha megakarná védelmezni. Lia azonban sietve hátralépett és halkán válaszolt Zsuzsának:

– Azért jöttem, hogy megakadályozzak egy szerencsétlenséget. Térjen észére! Nyugalom, az Isten szerelmére, nyugalom!

Azután erőtlenül lehanyatlott egy székbe és parancsoló pillantással kényszerítette a grófnét, hogy ő is üljön le mellette.

Hannó zavartan, sápadt arccal állt a két asszony között. A következő pillanatban halk, sunyi lépésekkel Korff gróf jelent meg a grotta bejáratában. Rosszhiszemű arca határtalanul meglepett kifejezést öltött, amikor Liát megpillantotta a feleségével szemközt ülve, és Hannót, amint ott állt előttük. Közben hallotta, amikor Lia látszólag elfogulatlan társalgási hangon így szólt:

– Nem, Zsuzsa, a férjemnek és nekem igazán nincsen hozzá időnk, hogy ilyen jeleneteket betanuljunk.

Hogy honnan vette Lia az erőt ezekhez a szavakhoz és a nyugodt, udvarias mosolyhoz, azt ő maga sem tudta. Sőt még arra is képes volt, hogy, mintha csak most venné észre Kori? grófot, mosolyogva bólintson feléje, és hogy a figyelmét elterelje Zsuzsáról és Hannóról, így szólt hozzá:

– Milyen jó, hogy jön, gróf: Zsuzsa idekérgetett bennünket, hogy vele együtt megbeszéljünk valami meglepetést az esküvőre. Kis jelenet előadásáról volna szó, amelyben nekem és Hannónak is szerepet szánt. Azonban nekünk nincs időnk ilyesmire, ilyenkor tavasszal sok a sürgős munka, és Zsuzsa mégis meg van sértődve a lemondásunk miatt. Kérem, legyen a segítségünkre, hogy megbékíthessük.

A hangja saját magának is idegenül csengett. Korff gróf azonban sokkal nagyobb zavarban volt, semhogy észrevehette volna.

– Ó, a feleségem majd megbékül az én közvetítem nélkül is, ugye, Zsuzsa? Természetesen, nem akarom zavarni a tanácskozást. Hm! Csak véletlenül vetődtem ide, kissé ki akartam pihenni magam. Hm! Azonban...

Hannó csak most tudta kissé leküzdeni a zavarát, és széket húzott oda a grófnak, ő azonban köszönően nemet intett.

– Nem, nem, köszönöm. Nem akarok tovább zavarni, talán mégis engedni fognak a feleségem rábeszélésének. Tehát viszontlátásra később, hölgyeim és uram!

A gróf köhécselt, azután zavart mosollyal meghajolt és eltávozott

Ők hárman egy darabig mozdulatlanul a helyükön maradtak, míg Korff gróf végleg eltávozott a télikertből. Azután Lia remegő térdekkel felállt és egyetlen szó nélkül távozni akart a grottából.

Hannó kétségbeesett arccal elállta az útját

– Lia, könyörgök, hallgass meg – kérlete, egyetlen szóra sem méltatva a grófnét.

Lia büszkén felemelte a fejét, és idegenszerű, hideg pillantással nézett Hannó szemébe.

– Ne mentesd magad! A mi viszonyunk mellett erre nincs semmi szükség. Minden szó felesleges! – válaszolt hidegen, és mielőtt még Hannó megakadályozhatta volna, kisetett a szobából.

Hannó követni akarta. Most végre a grófné is magához tért merevségéből.

– Egy szóra, báró úr! – mondta élesen.

A fiatalember megállt és sötéten nézett reá. Hiszen most, hogy mindent elveszített, már minden közömbös volt a számára.

– Mit kíván, grófné? – kérdezte hideg udvariassággal.

Az asszony gúnyosan felkacagott, a harag könnyei borították el a szemét.

– Hogy mit kívánok? – kérdezte villogó szemekkel, alig tudva uralkodni magán. – Azt kívánom, hogy a sors ezerszeresen fizessen vissza magának minden kint, amelyet én Szenvedtem el maga miatt.

Hannó fájdalmasan mosolygott.

– A kívánsága be fog teljesülni, sőt már be is teljesült. Bármilyen szenvedést is okoztam és okozni fogok a grófnénak, már mindent levezekelttem és vezekelni is fogok örökké, mert kimondhatatlanul szeretem a feleségem és ő nem szeret engem viszont. Talán ez elégtétel önnek. Bocsásson meg nekem, amiért miattam szenvedett, és kérem, felejtse el.

Az asszony sötéten bámult reá. Mindebből csak egyet tudott megérteni: Hannó a feleségét szereti. A szíve gyűlölettel és haraggal telt meg, s egyetlen szó nélkül távozott a grottából.

A télikert üres volt. Azonban a mellette levő szobában

Lia mozdulatlanul és sápadtan ott állt az ablak mellett. Várakozott, míg kissé lecsillapul az izgatottsága, csak azután akart visszatérni a társaságba.

Zsuzsa grófné sietve el akart haladni mellette, azután egy pillanatig habozott és odalépett Liához.

– Talán arra vársz, hogy köszönetét mondjak neked, amiért megakadályoztad a botrányt, azonban én ezt nem teszem. Miattam nem kellett volna fáradnod.

Lia megtörtén, sápadtan a szemébe nézett.

– Nem, nem is az ön kedvéért tettem. Csak el akartam kerülni a botrányt, amely a Lankwitz nevet is érte volna. Ez minden. Nem tartozik nekem semmiféle köszönettel.

A grófné bántóan felkacagott.

– Nem, igazán nem, mert te vetted el tőlem, ami az enyém volt. Így, és most végeztünk egymással.

Lia bólintott.

– Igen, most végeztünk egymással. Ezentúl csak idegenek jelenlétében fogunk a régi hangon beszélgetni. Nehogy feltűnést keltsünk. De amennyire lehet, ki fogunk térni egymás útjából. Most azonban az a kívánságom, hogy az én oldalamon térjen vissza a társaságba.

És erős parancsoló akaratával kényszerítette a grófnét, hogy mellette maradjon, míg elvegyültek a társaságban és elválhattak egymástól.

Korff gróf zavartan, barátságos arccal lépett oda a feleségéhez.

– Nos, Zsuzsa, sikerült mégis Lankwitzékat megnyerni a tervednek? Az asszony vállat vont.

– Dehogy! Micsoda unalmas emberek lettek ezek, amióta összeházasodtak! Semmit sem lehet velük kezdeni – válaszolt röviden.

A gróf sápadt, szenvedő arcán elégedett mosoly villant meg.

Lia Joachim bácsihoz menekült, aki éppen Alice asszonnyal tanácskozott a hazamenetel felől.

– Szeretnék hazamenni, Lia, mert nagyon fáradt vagyok, és most szükségem van az erőmre. Azonban nem akarom, hogy az anyósod miattam korábban távozzon Bornheimből. Tehát majd visszaküldöm érte a kocsit – mondta a hűgának.

Alice asszony azonban erőlyesen rázta a fejét.

– Nem, én most hazamegyek magával együtt, Joachim, amint már megmondtam.

– Nos, ha csakugyan mindenáron az én társaságomban akar hazatérni, nem gondoltam, hogy ez magának ennyire fontos – mondta az öregúr tréfásan.

Alice asszony nevetett.

– Bevallom, hogy ezt én sem gondoltam volna. Most azonban okvetlenül magával akarok hazamenni.

– Mi is egészen bizonyosan rövidesen otthon leszünk, anyuskám – mondta Lia.

Alice asszony körülnézett

– Hol van Hannó?

– A télikertben. Azonnal itt lesz.

– Mondd meg neki, hogy szívélyesen üdvözlöm, ha esetleg ma már nem találkozónánk.

– Köszönöm, Joachim bácsi.

Néhány perc múlva Joachim bácsi és Alice asszony hazaindultak.

Lankwitz Hannó megsemmisülve ült a cseppkő-grottában, ahol nem zavarta senki sem.

Biztosra vette, hogy ha Lia a végzetes pillanatban be nem lép, párbajra került volna a sor közötté és Korff gróf között. Azonban semmi megkönnyebbülést nem hozott a számára ez a gondolat.

Nem tudta elképzelni, hogy került oda Lia olyan váratlanul, és mi oka volt arra, hogy őt és Zsuzsát megvédje a botránytól. A nyugalma és csodálatos lélekjelenléte ismét azt bizonyította Hannó szemében, hogy tökéletesen közömbös iránta. Ha csak az érzésnek egy 1 szikrája élne a

szívében őiránta, nem tudta volna ilyen nyugodtan és hidegen végigjátszani a szerepét.

Kétségbeesett pillanatokot töltött el a cseppkő-grottában. Ebben az órában kigyógyult könnyelműsége utol- i só maradványaiból is. És mélyebben és szenvedélyesebben, de egyúttal reménytelenebbül égett a szívében a szerelem a felesége iránt.

Végre felállt és visszatért a társaságba. Lia Bornheimnéval beszélgetett, és Zsuzsa grófné erőltetett jókedvvel beszélgetett néhány fiatalemberrel. Sem ő, sem Lia nem vették észre a megjelenését, vagy talán nem akarták í észrevenni.

Így a katonai ügyész leányaihoz csatlakozott, akik I unatkozó arccal üldögéltek egymás mellett, és most f szívből örvendtek, hogy végre az urak közül valaki i nekik szenteli a figyelmét. Hannó alig tudta, hogy mit beszél, mialatt a szemei folyton Liát keresték. Ott állt, karcsú szépségében, egy élénken beszélgető csoport közepén. A szűk lovaglórúha érvényre juttatta nemesen formált bájos alakját, és aranybarna hajáról tündököelve visszaverődtek a fénysugarak.

Hannó szíve hangosan, fájdalmasan vert. Hogy szerette Liát. Szeretett volna leborulni előtte és térden állva kérni a bocsánatát. Miután fél füllel hallotta, amit Theo bácsi leányai össze-vissza fecsegtek és szórakozott válaszokat adott számtalan kérdésükre, egyszerre, mint valami halvány ködfátyolon át, látta, hogy Lia feléje jön.

– Szeretnék hazamenni, Hannó! – mondta nyugodtan.

A fiatalember azonnal felállt.

Intézkedem, hogy rögtön vezessék elő a lovainkat.

Azután elbúcsúztak a társaságtól, Zsuzsa grófnétól is, és csak nagyon éles megfigyelő vehette volna észre, hogy egy árnyalattal hűvösebben búcsúznak a szép asszonytól, mint különben.

Amikor a lovaikat elővezették, Hannó a nyeregbe emelte a feleségét. Amikor még egyszer búcsút intettek a társaság felé, tréfás üdvözlőszavakat kiáltottak feléjük, és Theo bácsi, akit a bölé kissé jobb kedvre derített, felemelte a poharát és hangosan feléjük kiáltotta: Viszontlátásra Felső-Lankwitzban!

A fiatal házaspár még egyszer üdvözlőén intett a lovaglóostorával, azután bekanyarodtak a park sötét fásorába. A mosolygás Lia arcán, amelyet eddig olyan nagy önuralommal odakényszerített, egyszerre elhalt. Némán lovagoltak egymás mellett, nem találták meg a megváltó szót.

Hannó újra és újra a felesége sápadt, zárkózott arcába nézett. Azt hitte, hogy csak hideg büszkeségét tükrözi vissza. És mindig újra elvesztette a bátorságát a beszédhez.

Érezte, hogy még sohasem szerette Liát oly forrón és fájdalmasan, mint ebben az órában. Szívesen meghozott volna érte minden áldozatot, hogy elnyerhesse a szerelmét. Azonban a hallgatás mint súlyos válaszfal emelkedett közöttük, amelyen át nem vezetett a béke és megértés hídjá.

Végre Hannó már nem bírta tovább, úgy érezte, megfojtja ez a jéghideg hallgatás. A lova nyakán átnyúlva, megfogta a kezét és szenvedélyes hangon így szólt:

– Lia, Lia... mit gondolsz most rólam?

Alighogy a szavai elhangzottak, érezte, hogy Lia a kezét, amelyet görcsösen szorított, igyekszik kiszabadítani, és gyorsabb ügetésre ösztökélte a lovát.

– Engedj el! – kiáltott fel remegő hangon, határozatlan félelemmel.

Azonban csak annál szorosabban tartotta.

– Hallgass meg előbb, Lia, engedd, hogy bocsánatot kérhessek tőled – kérlelte felindultan.

– Engedj el! – kiáltott fel ismét Lia oly éles, parancsoló hangon, hogy elengedte a kezét, azonban tovább is szorosan az oldala mellett haladt.

A férfi arca halálsápadt lett, és könyörgő szavak törtek fel a kebléből:

– Bocsáss meg nekem, Lia, és kérlek, hallgass végig! Meg akarom mondani neked nyíltan, hogyan történhetett meg az, hogy ilyen helyzetben megleptél a grófnéval.

Lia attól félt, hogy most a szerelméről fog beszélni

Zsuzsa iránt. Ezt nem tudta volna elviselni. Ezért hidegen félbeszakította:

– Hagyd ezt, semmit sem akarok hallani és nincs is mit megbocsátanom. Kizárólag a te dolgod, hogy milyen viszonyban vagy a grófnéval.

Hidegen csengő hangja a szíve mélyéig eltalálta Hannót.

– És mégis, közbeléptél, hogy megakadályozd a botrányt. Megengeded, hogy legalább ezért köszönetét mondjak?

– Nincs semmi okod a köszönetre. Csak Joachim bácsi és a Lankwitz név kedvéért tettem. És most kérlek, többé ne beszéljünk erről.

Előrevágatott a lovával, és Hannó követte, anélkül hogy egyetlen szót is mert volna mondani.

Hazaérve, Lia visszavonult a szobájába. És csak itt hagyta el hősieś önuralma. Kétségbeesett zokogással egy székbe hanyatlott és a kezeibe temette, sápadt, remegő arcát.

A következő napokon Lia elkerült minden egyedüllétet Hannóval. Attól félt, hogy még egyszer vissza fog térni a cseppkőgrottabeli jelenetre.

Azonban Hannó tiszteletben tartotta oly erélyesen kifejezett kívánságát. Hiszen azt hitte, hogy minden szó hiábavaló.

Szinte megkönnyebbülést éreztek mindketten, hogy Theo bácsi a családjával náluk tartózkodott, és jobban igénybe vették az idejüket, mint gondolták. Azután következett a bornheimi esküvő, amely alaposan próbára tette mindkettőjük idegeit.

Lia és Zsuzsa grófné szándékosan kikerülték egymást. Még inkább óvakodott azonban Hannó, hogy a grófné közelébe kerüljön, aki most már csak hideg, megvető pillantásokat tartogatott a számára, és feltűnően udvaroltatott magának a schwarzenfelsi katonatisztekkel.

Lia mindent éles szemmel megfigyelt, azonban mindent csak ügyes számításnak vett, hogy eltereljék a gróf gyanakodását. Hiszen nem tudta, hogy a télikerti jelenet után teljes szakítás következett be Hannó és a grófné között.

Ezenkívül Lia nagyon aggódott Joachim bácsi miatt is, aki sápadt és bágyadt volt, éppen úgy, mint tavalyi súlyos betegsége előtt. Bár az öregúr igyekezett Lia aggodalmait eloszlatni, azonban mégis örült, amikor a fárasztó ünnepség véget ért.

Másnap Theo bácsi és családja az utazáshoz készülődtek. Egyhangúan kijelentették, hogy kitűnően érezték magukat Felső-Lankwitzban, és meglehetősen félreérthetetlenül tudtukra adták, hogy szívesen maradnának még néhány napig. Azonban nem marasztalta őket senki sem.

Egy héttel később Bornhéimné meglátogatta Liát és az anyósát. A két asszony éppen együtt üldögélt, és nemsokára megjelent Hannó is.

Bornhéimné többek között azt is elmesélte, hogy Zsuzsa grófné, sajnos, nem maradhatott náluk néhány hónapig, mint ahogy előre tervezte, hanem elkísérte a férjét Wildungenbe. A gróf nagyon rosszul érzi magát, úgyhogy Zsuzsa nem engedhette egyedül elutazni, annál is kevésbé, mert a gróf is mindenáron ragaszkodott a kíséretéhez.

Lia Bornheimné elbeszélése közben úgy érezte, mintha kissé megkönnyebbülne a szíve. Félénken nézett fel Hannóra, aki üres,

fénytelen szemekkel bámult maga elé. A szája körül fájdalmas vonás húzódott.

Lia arra gondolt, vajon találkozott-e közben titokban a grófnéval? Talán már tőle hallotta, hogy el kell utaznia, és ezért nem mutatott semmi meglepetést ennél a hírnél. Csak szomorúságot és fájdalmat tudott leolvasni a vonásaiból.

Mennyire szeretett volna odalépni hozzá és így beszélni: – Beszélj ki magad, bízd reám a szomorúságodat, segíteni akarok neked, amennyire az erőmtől telik, hogy könnyebben el tudjad viselni.

Azonban félenken és hidegen elment a szomorúsága mellett, és továbbra is viselte az arcán a hideg közöny álarcát, mert csak e mögött érezte biztonságban magát

A május elmúlt és a június hideg, esős napokkal köszöntött be. Liá a rossz idő rovására írta, hogy Joachim bácsi az utóbbi napokban nem mutatkozott Felső-Lankwitzon.

Azonban egyik délelőtt beállított az inas Alsó-Lank-witzről és levelet hozott Liának Wesemannétól..

Lia rossz érzéssel bontotta fel a levelet. Wesemanné különben sohasem szokott írni neki. A levél így szólt:

„Mélyen tisztelt Méltóságos asszony!

A báró úr tegnap délután óta ágyban fekszik, és azt hiszem, hogy erős láza van. Nem akarta, hogy nyugtalanítsam a méltóságos asszonyt, azt hiszi, csak valami múltó dologról van szó. Én azonban úgy veszem észre, hogy most is éppen úgy van a báró úr, mint amikor olyan súlyos beteg volt. Ha meg is haragszik reárh ezért, megírom a méltóságos asszonynak. Azonkívül a báró úr tudta nélkülöz orvosért is elküldtem. Nagyon örülnék, ha a méltóságos asszony mielőbb ájtjönne, különben nem lehet a báró urat ágyban tartant

Tiszteletteljes üdvözléssel

Wesemanné”

Lia nagyon megijedt

– Én Istenem, sejtettem, éreztem, hogy Joachim bácsinak valami baja van – mondta az anyósának. Hannó nem volt odahaza, még órákkal előbb kilovagolt a földekre.

Lia azzal az üzenettel küldte vissza az inast, hogy azonnal jön.

Azután az anyósához fordult:

– Édesanyám, nekem azonnal Alső-Lankwitzba kell menni. A bácsi nagyon makrancos beteg, és senkire sem hallgat, csak reám. Ugye., gondoskodsz róla, hogy itt minden rendben menjen, míg visszajövök? Remélhetőleg nem lesz annyira komoly Joachim bácsi betegsége. Ha azonban látom, hogy ott szükség van reám, legszívesebben ottmaradnék, míg minden rendbe jön.

Lankwitzné megszimogatta Lia arcát.

– Milyen sápadt vagy, gyermekem! Hála Istennek, Joachim bácsinak oly erős természete van, remélhetőleg rövidesen meggyógyul. Természetesen csak maradj mellette nyugodtan. Én szívesen helyettesítek, ameddig szükséges. Tehát menj, édes gyermekem! Hannó bizonyosan azonnal Alső-Lankwitzra siet, amint hazatért, és hírt hoz nekem Joachim bácsról hogylétéről.

Lia hálás volt, hogy az anyósa ilyen készségesen magára vállalta a kötelességeit. Így nyugodtan elmehetett.

Közben befogták a kocsit, és Lia már éppen indulni akart, amikor Hannó megállt a lovával a kocsi mellett.

– Hova mégy, Lia?

Lia elmondta, hogy milyen rossz hírt kapott.

Hannó leugrott a lováról, a kantárt odadobta az egyik ott álldogáló béresnek, és úgy, ahogy volt, beszállt Liához a kocsiba.

– Természetesen elkísérlek -mondta észre sem véve az ellenkezést. Útközben csak Joachim bácsiról beszélgettek. A gond és aggodalom egyelőre háttérbe szorított minden mást.

Alső-Lankwitzba egyszerre érkeztek meg az orvossal. – Joachim bácsi magas lázban feküdt. Régi bajának súlyos rohama vett erőt rajta, és Lia tudta, hogy hetekig készenlétben kell állnia.

Azonnal elfoglalta a helyét a betegágy mellett, és Hannó egyedül tért haza.

Aggodalommal és félelemmel teli heteket töltött el Lia Joachim bácsi betegága mellett. Ezalatt Hannó csendben és visszavonultan élt az édesanyjával Felső-Lankwitzon. Mind a ketten szorgalmasan végezték a munkájukat. És anya és fia nem beszéltek egymás között soha másról, csak Liáról.

Alice asszony csak most tudta meg igazán, hogy mennyire megszerette a menyét. És megtudott még valamit, hogy Lia betölti a fia egész szívét, minden gondolatát, s hogy Hannó minden vágya, reménysege és érzése most már csak őt illeti, és Lián kívül más senki sem adhatott a számára boldogságot.

Hannó naponta átlovagolt Alsó-Lankwitzba, hogy Joachim bácsi hogyléte felől érdeklődjön, és Liát, ha csak néhány rövid percre is, láthassa.

Milyen boldogság, milyen felfrissülés volt mindennek ellenére is, ha láthatta édes, szomorú arcocskáját, amelyről az elutasító, hideg kifejezést letörölte a Joachim bácsiért való aggodalom.

Gyakran átjött Alice asszony is, és ilyenkor néhány órára kiküldte Liát a szabadba, és ő örködött helyette a betegágy mellett.

Így telt el három hét, mialatt valamennyien komolyan aggódtak a beteg életéért. Végre azonban az orvos megállapította, hogy már túl vannak a legnagyobb veszélyen. Azonban nem titkolta el Lia előtt, hogy a teljes gyógyulásához még hosszú idő szükséges.

Joachim bácsi csak lassan-lassan szedte össze magát, azonban a jókedve hamarosan visszatért.

– Csak azért lettem beteg, gyermekem, mert te olyan kedvesen ápolgatsz! – mondta egy napon mosolyogva Liának, amikor éppen Hannó is ott volt nála. Ott ült Joachim bácsi ágya mellett és a birtok ügyeiről beszélgettek. Az öregár több megbízást adott Hannónak, és kérte, hogy Alsó-Lankwitzban is nézzen kissé a dolog után.

– Nem árt, ha Alsó-Lankwitzban is kiismered magad, fiam – mondta az öregúr.

Amikor Hannó elbúcsúzott, és odakinn néhány percre egyedül maradt Liával, megkérdezte:

– Mikor térsz vissza Felső-Lankwitzba, Lia?

A felesége nyugodtan és komolyan viszonzta a pillantását.

– Egy darabig még itt kell maradnom, azonban amint, gond nélkül itthagyhatom Joachim bácsit, természetesen azonnal visszatérek a kötelességemhez. Tudom, hogy a mama most mennyire túl van halmozva munkával.

– Nem ezért kérdeztem, Lia, azonban... nagyon hiányzol nekem – mondta halkán, fájdalmas, vágódó pillantással nézve a szemébe.

Lia megijedt ettől a pillantástól. Izzó pirosság borította el az arcát. Szerette volna kinevetni saját magát. De hát mi izgatta fel ennyire? Néki szólt ez a pillantás? Hiszen Hannó egy másik asszonyért szenved, egy másik asszonyért lett ilyen sápadt és sovány az arca, másik asszonyért lett ilyen csendes és komoly.

Sietve elfordult az urától és visszament a betegszobába.

Aznap délután eljött Hannó édesanyja, hogy egy órácskát elbeszélgessen Joachim bácsival.

Útközben Bornheim úrral találkozott, aki a pályaudvarra hajtatott. Wildungenbe akart utazni, Zsuzsa grófné sürgönyözött, hogy a férje előző este meghalt, és kérte, hogy Bornheim úr azonnal utazzon hozzá és legyen segítségére a temetés előkészítésében.

– Alig hiszem – mondta végül Alice asszony hogy Zsuzsa grófnét nagyon elszomorította a férje halála. Gazdag örökös nő, és amellet fiatal és szép. Most bizonyosan kedve szerint fogja berendezni az életét.

Joachim bácsi és Alice asszony beszélgetés közben nem figyeltek Liára. Némán ült az ablak előtt, és üres, halott pillantással bámult maga elé. Úgy érezte magát, mint aki megkapta a halálos ítéletet.

Zsuzsa grófné szabad! Most már semmi sem választhatja el Hannótól. A legnagyobb akadály, amely eddig közöttük állt, váratlanul elmúlt.

Fojtogató érzés szorította össze a torkát. Felállt és fáradt, lassú léptekkel, mint a beteg, aki hosszú fekvés után először kel fel, távozott a szobából.

A leány szobájába ment és lehanyatlott egy szék előtt.

Zsuzsa szabad! Szabad és gazdag! Most ő már fölösleges. Hannónak nincs többé szüksége reá! Zsuzsa grófné örökölt milliói megadják neki a függetlenséget. Vajon tudja-e már, hogy szerelmes asszonya már szabad? Vajon már megrázta-e kétségbeesetten a láncait, amelyek egy másik asszonyhoz kötözték? Felnyögött, mint akit halálra sebeztek.

– Most már mindennek vége van!

Borzongás futott végig egész testén. Azután hirtelen felegyenesedett.

– Nem fogok várni, míg ő küld, míg ő kéri vissza tőlem a szabadságát. Ha ezt megtenné, meghalnék a székelyentől.

Ez a gondolat visszaadta az erejét, összeharapta az ajkát és a szívére szorította a kezét. Erős, törhetetlen elhatározás világított a szemeiben.

– Ezt nem fogom bevárni, ettől meg akarom kímélni magam és őt is – mondta halkan maga elé.

Néhány óra telt el. Joachim bácsi egy keveset aludt. Lia ott ült az ágya mellett, és gondolkodott, hogy mit tegyen. Amikor az öregúr kipihenve és megerősödve felébredt, felült a párnák között és az újságját kérte. Lia mélyen felsóhajtott. Végre elhatározásra jutott és így szólt:

– Ha elég erősnek érzed magad, Joachim bácsi, szeretnék veled megbeszélni valamit.

Az öregúr csodálkozva nézett fel, mert látta, hogy Lia mélységes komolysággal néz reá.

– Csak beszélj nyugodtan, gyermekem, olyan jól érzem magam, hogy legszívesebben már ma felkeltem volna. Azonban tudod, hogy ezúttal nagyon engedelmes beteg vagyok. De olyan barátságos itt a szobában, hogy végre egyszer ismét csak az enyém vagy. Legszívesebben örökre itt tartanálak. De most már beszélj, gyermekem. Mi nyomja a szíved?

Lia egy darabig habozott, azután nyugodtságöt erőltetve magára, így szólt:

– Joachim bácsi, az imént azt mondtad nekem, hogy legszívesebben örökre magadnál tartanál És én éppen ezt akartam kérni tőled. Én nem tudok többé visszatérni Felső-Lankwitzba, nem tudok többé együttélni Han- nóval, ez lehetetlen.

Az öregúr megdöbbenve visszahanyatlott a párnájára, és tágra nyílt szemekkel bámult Liára.

– De gyermekem, az Istenért...

– Nagyon megijesztettek, Joachim bácsi? – kérdezte Lia aggódva, sápadt arccal.

Az öregúr egy pillanatra sem vette le a szemét az arcáról.

– Véglegesen elhatároztad magad?

Lia bólintott, azután halkán válaszolt:

– Igen, véglegesen.

Az öregúr egy darabig mereven bámult maga elé. Azután sóhajtva így szólt.

– És én azt hittem, hogy boldogok vagytok!

Lia végigsimított a homlokán.

– Nem, sohasem voltunk boldogok.

– Talán Hannó megbántott valamivel?

– Nem, nem bácsikám, őt ne okold semmiért, ő éppen úgy tehet róla, mint én...

Az öregúr megfogta a kezét.

– Csak egyet mondj meg nekem, Lia: szereted még Hannót. Mert hiszen szeretted őt?

Lia arca bíborpiros lett, azonban bátran szembenézett a nagybátyja pillantásával.

– Neked megmondom bácsikám: igen,, szerettem Hannót és ma még jobban szeretem, mint valaha. Ezért az ő boldogsága fontosabb nekem, mint a saját magamé.

– És mégis el akarod hagyni?

– Igen, mert közte és , a boldogsága között állok.

Kérlek, ne kérdezősködj tőlem tovább, nem tudok erről beszélni. Ne haragudj reá. Légy a segítségemre, hogy nyugodtan és csendben elrendezhessük ezt a dolgot, és engedd meg, hogy nálad maradhassa.

Joachim bácsi szemei könnyesen csillogtak.

– Még egyszer megkérdezek: véglegesen határoztaál, Lia? – kérdezte komolyan.

– Igen, Joachim bácsi, nem tehetek másként.

– És mi lesz Felső-Lankwitzból?

– Hiszen tudod, most már jó kezekben van Hannónál. Más ember lett belőle.

– És ha a háború, amely már oly régóta fenyegetően tornyosul a fejünk felett, rövidesen kitör és Hannónak is el kell menni?

Lia ijedten nézett az öregúrra.

– Te ezt lehetségesnek tartod, Joachim bácsi?

– Igen. Mi lesz akkor?

Lia felegyenesedett.

– Isten mentsen meg tőle! De ha mégis bekövetkezik, természetesen mindent ellátok Felső-Lankwitzon, míg Hannó visszatér.

– És nem akarod elhalasztani addig a döntést, míg Németország sorsa is eldől?

– Nem, Joachim bácsi, ez lehetetlen. Még ma értesítenéni akarom Hannót, hogy szabad:

– Nos, tedd meg, ha úgy érzed, hogy elkerülhetetlenül szükséges.

– Haragszol téám, Joachim bácsi?

Az öregúr megsimogatta Lia hajját.

– Csak a javadat akartam, gyermekem – mondta elfogódottan –, s reméltem, hogy te és Hannó boldogok lesztek. Azt hittem, hogy egymásnak vagytok teremtve. Azonban az ember tehetetlen a Sorssal szemben. Természetesen mindent megteszek, hogy a segítségedre lehessenek. Ezt tudtad, ugye?

Lia mélyszéges hálával megcsókolta a kezét.

– Most megyek írni Hannónak. Addig ide küldöm hozzád Wesemannét.

Joachim bácsi egy pillanatig még fogva tartotta Lia kezét.

– Ne gondold, gyermekem, hogy az elvált asszonynak olyan könnyű sorsa van az életben.

Lia fájdalmasan mosolygott, és az öregúrnak a szívébe nyilait ez a fájdalmas mosoly.

– Ha ennél nagyobb baj nem nehezede reám, Joachim bácsi, ezt könnyen el tudnám viselni.

Lassan, fáradt léptekkel kiment a szobából.

Az öregúr hosszan utánanézett..Ismerte Liát, és tudta, hogy csak egyedül tudja leküzdeni a bánatát. Az elhatározás nagyon fájdalmasan érintette, mint villám a derült égből.

Lia sokáig ült az íróasztala előtt és gondolkodott, hogy mit írjon Hannónak. Nem szabad sejteni, milyen nehezére esik megtenni ezt a lépést; gondolja azt, hogy legfőbb vágya és akarata a válás.

Végre megírta a levelet.

„Kedves Hannó!

Bármennyire is nehezemre esik, meg kell mondanom neked, hogy nem térek vissza hozzád Felső-Lankwitzba. Ma beszéltem Joachim bácsival; és megkértem, hogy tartson magánál

Bizonyosan találunk majd valami okot, amely lehetővé teszi a válást. Legjobb, ha a részleteket megbeszéled Joachim bácsival. Én teljesen szabad kezet adok neked.

Váljunk el egymástól nyugodtan és békében, mint ahogy jó barátokhoz illik. A szívünk nem szól bele az elválásunkba, éppen úgy, mint ahogy a házasságunkba sem szólt bele, amelynek legalább az az egy jó eredménye megvolt, hogy kibékültél Joachim bácsival. Ő tudja, hogy mi mindketten becsülettel igyekeztünk teljesíteni a kívánságát, és beláthatja, hogy elviselhetetlen a kötelék, amelyet az ő kívánságára vettünk magunkra. Ő beleegyezett az elválásunkba.

Kérlek, csak akkor jöjj el Alsó-Lankwitzba, ha már mindent nyugodtan megfontoltál. Azután mint őszinte, becsületes jó barátok, meg fogjuk beszélni a szükséges lépéseket.

Őszinte barátsággal üdvözöl

Lia.”

Még egyszer végigolvasta a sorokat, hogy vajon nem csúszott-e közé valami, ami elárulja valódi lelkiállapotát.

Azután az inassal azonnal elküldte a levelet Felső-Lankwitzba, megmondta, hogy válaszra ne várjon. Amikor az inas eltávozott, összetörtén hanyatlott egy székbe, mintha megállt volna a szíve verése.

Hannó találkozott'az inassal, amikor hazafelé lovagolt a földekről, ahol most teljes erővel folyt a munka. Átvette tőle a levelet és eltette a tárcájába, miután nem várt válaszra. Csak akkor akarta elolvasni Lia levelét, ha majd egyedül lesz a szobájában. Brandner intező mellette lovagolt, és éppen a fenyegető háborús hírekről beszélgettek.

– Amilyen gyorsan csak lehet, be kell takarítanunk a termést – mondta Hannó.

Brandner bólintott.

– Igenis, báró úr, sietnünk kell. Hála Istennek, az idén olyan pompás termésünk van, amilyen már évek óta nem volt: igazán meg lehetünk elégedve. Adja Isten, hogy békében fejezhessük be a munkánkat. Még csak néhány nap és mindennel elkészülünk.

Hazaérkeztek, és kezet fogva elbúcsúztak egymástól.

Hannó a szobájába sietett. Leült, a karosszékbe az íróasztala előtt, hogy azonnal elolvassa Lia levelét.

Egy pillanatig úgy érezte, mintha éles tör hatolt volna a szívébe. Szinte megbénultan ült és az iratra bámult, amely az utolsó halvány reménységet is megölte a lelkében. Azután a feje előrehanyatlott és mélyen, fájdalmasan felsóhajtva, a kezeibe temette az arcát.

Így ült még akkor is, amikor az édesanyja belépett hozzá. Hiába várt a fiára a vacsoránál.

– Az Istenért, Hannó, mi van veled? – kérdezte ijedten, amikor sápadt, feldúlt arcára reánézett.

Fáradt mozdulattal felegyenesedett.

– Lia nem jön többé vissza, anyám! El akar válni tőlem – mondta rekedten.

Alice asszony nem akart hinni a fülének. Megdöbben ve lehanyatlott egy székbe.

– Én Istenem! De hát mi történt közöttetek?

Hannó keserűen mosolygott.

– A sors mindenért megfizet, anyám. Annyiszor játszottam könnyelműen a szerelemmel, és most a szerelem bosszút állt rajtam. Ő nem szeret engem, ezt az első pillanatban nyíltan megmondta nekem. Csak Joachim bácsi kívánságára lett a feleségem. És most már túlságosan nehezőre esett az áldozat, nem fog többé visszatérni Felső-Lankwitzra. És még csak nem is sejtí, milyen nagy fájdalmat okoz ezzel neke! Itt a levele, olvasd el, hogy mit ír nekem.

Alice asszony elolvasta a levelet, azután a pillantása a papír felett a messzeségbe révedt, mintha gondolkozna valami felett.

– Én ezt nem tudom felfogni, Hannó! Ez lehetetlen! Liának vissza kell térni hozzánk: elmegyek hozzá és megmondom neki, hogy szükségünk van reá.

Hannó a fejét rázta.

– Ez nem fog használni semmit, édesanyám. Nem szabad öt kényszeríteni.

Alice asszony elmélyedve nézett maga elé.

– Nem értem és nem is fogom megérteni soha. Lia olyan önfeláldozóan viselkedett. Ezt nem teszi egy asz- szony, csak akkor, ha szeret. Beszélni akarok vele, tisztáznom kell a helyzetet. Sajnos ma már késő van, holnap azonban már reggel elmegyek hozzá.

Igyekezett a fiát megvigasztalni. Hannó azonban csak a fejét rázta, és arra kérte az édesanyját, hogy hagyja magára.

– Ügysem tudna engem most senki megvigasztalni, édesanyám – mondta rekedt hangon. Amikor az anyja eltávozott, bezárkózott a szobájába. Sem enni, sem inni nem tudott, és le sem feküdt ezen az éjszakán. A kétségbeesés Lia elhatározása miatt a lelke mélyéig megrázta.

Az édesanyja megijedt, amikor másnap reggel viszontlátta, Oly kétségbeesett és összetört volt, mint amilyennek még eddig sohasem látta.

Ezen az éjszakán ő sem talált megnyugvást. Mindig csak flannóra és Liára gondolt. És az elhatározása még jobban megerősödött, hogy másnap reggel komolyan fog beszélni a menyével.

Reggelinél az anya és fia némán ültek egymással szemben.. Azután megérkezett az újság. Mindig fenyegetőbbé vált a politikai hangulat. Már a legközelebbi napok is meghozhatták a döntést.

Alice asszony nem hitt, nem akart hinni a háború lehetőségében. Az ő szívét most csak egy gondolat töltötte be: megmenteni a fia boldogságát, amely kockán van!

Reggeli után azonnal Alsó-Lankwitzba hajtatott.

Hannó még ülve maradt az újság mellett és elolvasta a legújabb híreket. Azután félretette az újságot, és mély sóhajtás tört fel a kebléből. Ha bekövetkezik a háború, ha Németország fegyvert fog, akkor tudta a kötelességét.

Mit is jelentett az ő fájdalma a hazája szerencsétlenségéhez képest?

Amikor Alice asszony ilyen szokatlanul korai órában megjelent Alsó-Lankwitzban, Wesemannét találta a betegágy mellett. Az öregúr elküldte kissé sétálni Liát, mert sápadt és kimerült volt az arca.

Lankwitz Joachim komoly arccal üdvözölte Alice asz- szonyt és kutatóan néztek egymás szemébe.

Amikor Wesemanné eltávozott, az öregúr így szólt:

– Foglaljon helyet, Alice. Azt hiszem, ma mindketten szomorúak vagyunk. Odakünn a háború fenyegető réme, és idebenn'ez a két fiatal teremtés, akik nem tudják megtalálni egymást.

Alice asszony leült.

– A háborúban egyelőre még nem hiszek, Joachim. Sokkal nagyobb gondjaim vannak a gyermekek miatt. Hiszen tudja, hogy Lia nem akar többé visszatérni Han- nóhoz és el akar válni tőle.

Az öregúr bólintott.

– Igen, Alice, Lia megmondta nekem, hogy ezt véglegesen elhatározta, és eliheti, hogy ez engem éppen úgy elszomorít, mint magát.

– Tehát azt hiszi, hogy Liát nem lehet eltéríteni a szándékától?

– Sőt meg vagyok győződve róla, bármennyite is nehezemre esik. Jól istnerem Liát.

Alice asszony szomorúan felsóhajtott.

– Szegény Hannóm! Ha tudná, Joachim, hogy a szíve mélyéig lesújtotta ez a csapás! Egy falatot sem evett tegnap óta, és egész éjszakán át fel-alá járkált a szobájában. Hiszen minden csepp vérével ragaszkodik Liához! Nem hittem volna soha, hogy ilyen mélyen és hűségesen tud szeretni egy asszonyt. Meglátja, Joachim, hogy ezt a csapást sohasem fogja kiheverni.

Az öregúr tágra nyílt, csodálkozó szemekkel hallgatta. Azután hirtelen felegyenesedett a párnái között.

– Mit nem mond, Alice? És maga csakugyan meg van erről győződve?

Alice asszony határozottan bólintott.

– Igen, Lia tölti be egészen a szívét. Hiszen ez nem is csoda. Kezdetben talán nem jelentett ilyen sokat a számára. Azonban napról napra jobban és forróbban megszerette. És most! Én Istenem, Joachim, ha látta volna szegényt! Egészen ki volt kelve magából! Teljesen le van sújtva. Én már régóta sejtettem, hogy valami nincsen rendben a gyermekek között. Lia mindig olyan hidegnek és közömbösnek mutatta magát. Csak néha vettem észre a szemében valami szokatlan ragyogást. És olyan meghatóan áldozta fel magát Felső-Lankwitzért, hogy azt hittem, ő csak nem tudja kimutatni az érzéseit, de egészen biztosan szereti Hannót. És látja, Joachim, ezért engem is egészen váratlanul érintett ez a csapás.

Az öregúr feszült figyelemmel hallgatott. Azután a fejét rázta.

– Nem, Alice, egészen másképp áll a helyzet. Lia szereti Hannót, mindig is szerette, amióta csak ismeri. Hiszen ezért akartam, hogy Hannó ‘feleségül vegye, mert boldoggá akartam tenni. És ő megtett mindent készségesen, hogy megmentse Hannót a tönkremenés- től. És most csak azért akar ehálni tőle, mert azt hiszi, hogy közötté és a

boldogsága között áll. Még valami más is közrejátszhatott itt, amit még nekem sem akar megmondani. Biztos, hogy csak Hannóra, Hannó boldogságára gondol, nem saját magára, mert jobban szereti őt, mint az életét! Ezt ő maga mondta nekem tegnap.

Alice asszony felugrott.

– És Hannó ugyanígy szereti őt!

– Egészen biztos ebben? – kérdezte az öregúr izgatottan.

– Igen... ő is maga mondta nekem!

Egy darabig tanácstalanul bámultak egymásra, azután Joachim bácsi arca hirtelen megértő mosolyra derült. Megkönnyebbülten így szólt:

– Különös... maga tudja, hogy Hannó szereti Liát, és én tudom, hogy Lia szereti Hannót... és mégis, úgy látszik, mindketten abban a hitben élnek, hogy a szerelmük viszonzatlan. Valami végzetes tévedés választhatja el őket. És azt hiszem, a sors reánk bízta azt a feladatot, hogy ezt a tévedést felderítsük.

Buzgó tanácskozás után megállapodtak abban, hogy Alice asszony azonnal beszélni fog Liával, és igyekszik magyarázatot kérni tőle arra, hogy miért akar most, ilyen váratlanul válni? Alice asszony és Joachim bácsi még sohasem értettek ennyire egyet, mint most.

Amikor Lia visszatért az erdőből, az anyósa azonnal felkereste a szobájában.

Lia ijedten nézett fel reá.

– Te vagy az, anyám? – kérdezte bizonytalan hangon.

– Jó reggeli, Lia. Meglepődtél, hogy ilyen korán betoppantam Alsó-Lankwitzra? Már egy óra óta várok reád, mert beszélnem kell veled.

Lia kissé megnyugodott.

– Kérlek, foglalj helyet, mama.

Leültek egymással szemben.

– Édes gyermekem, eljöttem hozzád, hogy megkérdezzek, miért akarsz ilyen nagy fájdalmat okozni Hannónak, miért, akarod elhagyni? Hannó egészen meg van törve, amióta a leveled megkapta. Véglegesen határozta el, nem tudnád megkímélni őt ettől a szerencsétlenségtől. Annyira elviselhetetlen neked az élet az ő oldalán?

Alice asszony szinte könyörgő hangon beszélt, úgyhogy Lia hitetlenül nézett fel reá, mintha nem tudna hinni a szavainak.

– Nem értelek, mama. Az én levelem semmi esetre sem lehet az oka Hannó kétségbeesésének, sőt ellenkezőleg, ezt csak megkönnyebbülésnek érezhette, hiszen megszabadította attól a köteléktől, amely oly nyomasztóan-nehezedett reá. Én csak meg

akartam könnyíteni a „helyzetét. Nem akartam bevárni, míg ő maga kér engem arra, hogy adjam vissza a szabadságát.

Alice asszony lassanként érteni kezdte az összefüggést.

– Hannó soha, sohasem kért volna téged arra, hogy add vissza a szabadságát.

– Akkor csak annál rosszabb lett volna mindkettőnkre nézve.

– Hogy értsem ezt?

Lia végigsimított a homlokán.

– Kedves mama, veled nyíltan beszélhetek, és semmit sem kell eltitkolnom előtted, úgy, mint Joachim bácsi előtt. Azt hiszem, te is részben tájékozódva vagy erről a dologról, mert közvetlenül az esküvőnk előtt néhány elejtett szavadból arra következtették, hogy tudsz Hannó és Korff grófné viszonyáról. Akkoriban természetesen még néni sejtettem, hogy mennyire komoly ez a dolog. Legfeljebb valami futó flörtre gondoltam, amelybe Hannó fiatalos könnyelműségében olyan gyakran belement. Csak akkor tudtam meg, amikor már késő volt, hogy most mélységes, komoly szerelemről van szó, olyan szerelemről, amely átalakította Hannó egész lényét. Hiszen magad is észrevehetted, mennyire megváltozott Hannó az utóbbi hónapokban.

– Igen, Lia, ez egyedül a te érdemed, amióta te hűséges élettársa és barátja lettél – mondta Alice asszony őszintén és komolyan.

Lia szomorúan rázta a fejét.

– Nem, nem, te tévedsz, anyám. Csak a Zsuzsa grófné iránti szerelem változtatta át ennyire. Csak azért, mert – tudta, hogy ő örökre elérhetetlen a számára, azért határozta el magát arra, hogy engem feleségül vegyen. Most azonban a grófné férje meghalt... és szabad. Most már csak én állok kettőjük között. És mert én ezt tudom, és mert meg akartam Hannót kímélni attól, hogy ő kérje vissza tőlem a szabadságát, azért megelőztem őt.

Alice asszony a fejét rázva nézett Lia sápadt arcába. Érezte, hogy alig tud uralkodni magán. Gyöngéden megsimogatta Lia haját.

– Úgy! Tehát ezért akartál Hannótól elválni, gyermekem?

– Igen anyám, ezért.

– De édes gyermekem, te súlyosan tévedsz. Lehet, hogy Hannó flörtölt Zsuzsa grófnéval, sőt meg is vagyok erről győződve. Azonban tudom, hogy ez csak múló szeszély volt nála, hogy Hannó...

Lia ismét szomorú mosollyal rázta a fejét.

– Te tévedsz, anyám – mondta, félbeszakítva Alice asszonyt. – Megmondhatom neked azt, amit eddig még nem árultam el soha

senkinek. Az esküvőnk napján, röviddel az elutazásunk előtt, egy pillanatra Mária néni szobájába mentem, mert vágyódtam egy kis csönd és magányosság után. És mialatt ott ültem, a szomszéd szobában, amely csak vékony fallal volt-elválasztva Mária néni szobájától, Hannónak találkája volt a grófnéval. Búcsút vettek egymástól. Amit akkor akaratom ellenére végighallgattam...

Hirtelen elhallgatott, s fájdalomában és szégyenében a kezeibe temette az arcát.

Alice asszony összerezett, azután bátran felemelte a fejét.

– Édes gyermekem, ez bizonyosan kétségbeejtően hangzott a te fülednek. Azonban a grófné nagyon hevesvérű, lobbanékony asszony, és Hannó bizonyosan csak nehezen tudta lecsillapítani, mert mindenáron el akarta kerülni a botrányt. Én a szavamot adom neked arra, hogy Hannó sohasem gondolt arra, hogy valamikor feleségül veszi a grófnét, és most már egészen bizonyosan semmiféle összeköttetés nincsen kettőjük között.

Lia szomorúan felemelte a fejét.

– Sajnos, ebben is tévedsz, anyám. Nemrégiben, néhány nappal a bornheimi esküvő előtt, akkor.,, de erről nem tudok beszélni, kérdezd meg Hannótól, mi történt. Ismét a tanúja voltam egy jelenetnek, amely azt bizonyította nekem, hogy Hannó és a 'grófné még most is szeretik egymást. Mind a ketten bizonyosan nagyon boldogok lesznek, ha én kitekerek az útjukból.,Korff gróf meghalt, és én önként visszalépek arról a helyről, amelyet a valóságban sohasem töltöttem be.

Alice asszony tanácstalanul nézett maga elé. Azt bizonyosan tudta, hogy Hannó csak Liát szereti. Azonban belátta, hogy ő most már nem tehet semmit. Maga Hannó kell, hogy mindent elmondjon-Liának.

– Nem értem ezt a dolgot, édes gyermekem. Csak azt tudom, hogy Hannó nem szereti a grófnét, és esze ágában sincsen őt feleségül venni. És azt is tudom, hogy egészen meg van törve, mert te el akarsz tőle válni. Ha láttad volna őt tegnap, miután megkapta a leveled, egészen másképp látnál mindent. Még csak egyet akarok kérdezni tőled: Magad miatt vagy Hannó miatt akarod a válást?

Lia felugrott és elfordult, hogy elrejtse a felindulását.

– Kérlek, ehgedd meg, hogy ne válaszoljak erre a kérdésre. Megtettem, amit tennem kellett. És mindazok után,'amit. mondtam neked, bizonyára megértesz és belátod, hogy milyen sokat szenvedtem.

Alice asszony felállt.

– Édes gyermekem, én belátom azt, hogy itt kár minden szóért. Csak maga Hannó derítheti fel a-valóságot. Most már sietnem kell haza, és kérlek, ments ki Joachim bácsi előtt. Isten veled!

– Kezeid csókolom, mama, és kérlek, ne haragudj reám.

Alice asszony szorosán magához ölelte Liát.

– Hogy is tudnék én reád haragudni, reád, aki olyan nemeslelkű és jó vagy? Most még jobban szeretlek, mint valaha, bár nem tudok'neked igazat adni.

Szeretettel megcsókolta Liát, azután kisietett.

– Nagyon sietek, Károly! – kiáltott oda a kocsisnak.

– Menjen a tó felé, a felső-lankwítzi földek mellett!

Tudta, hogy a fia most ott van az aratóknál. Már alig tudta kivárni az időt, hogy beszéljen vele. Végre elértek a földekhez. Mindenfelé lázasan dolgoztak az emberek.

– Hol van a báró úr? – kérdezte egy csoport munkástól, mialatt meglassítottatta a kocsit.

Oldalra mutattak, az erdő széle felé.

Alice asszony megállította a kocsit, és a zsebkendőjével intett Hannónak.

A fiatalember azonnal odasietett. A szemei tele voltak fájdalommal és lemondással.

– Mi újság, anyám? Liától jössz?

– Igen, fiam. Jó híreket hozok.

– Liától? – kiáltott fel mélységes felindulással.

– Igen. Liától.

– Beszélj gyorsan, anyám!

– Nem jöhetsz velem?

Hannó a földek felé nézett.

–Csak egy pillanatig várj, anyám. Odalovagolok Brandnerhez, és megmondom neki, hogy eltávozom. Itt már rövidesen készen leszünk. Igaz, hogy sürgős dolgom volna, azonban előbb hallani akarom, milyen híreket hozol. Igazán jó híreket hozol Liáról?

– A legjobbkat.

– Visszatér hozzánk? – kérdezne égő szemekkel nézve az édesanyjára.

– Ha te megkéred, akkor egészen bizonyosan.

Hannó megfordította a lovát, hogy a szükséges utasításokat megadja az intézőnek. Amint ezt elintézte, a lovát átadta az egyik béresnek, gyalog tért vissza a kocsihoz és helyet foglalt az édesanyja mellett. A szíve vadul, felindultan vert.

– Beszélj! – mondta sürgetően, amint ott ültek egy- más mellett.
Az édesanyja megfogta a kezét.

– Előbb a legfontosabbat, Hannó: Lia szeret téged, szeretett, mielőtt a feleséged lett, és ma még jobban szeret, mint valaha.

Hannó összerezte. Az arca kipirult.

– Nem, ez lehetetlen, anyám. Ne ébressz bennem beteljesülhetetlen reményeket! – kiáltott fel felindultan.

– Ez a tiszta igazság, fiam. Lia végtelenül szeret téged.

Hannó egész testében remegett és hitetlenül nézett édesanyjára.

– Ki mondta ezt neked? Talán maga Lia?

– Nem, hanem Joachim bácsi.

– Bizonyosan téved – válaszolt Hannó szomorúari.

– Nem, nem, Lia maga mondta neki. Csak azért akar elválni tőled, mert attól fél, hogy a terhedre van, és hogy most már csak ő áll közötted és Zsuzsa grófné között. Ezekkel a szavakkal mondta nekem: „Meg akartam Hannót kímélni attól, hogy ő kérje vissza tőlem a szabadságát, ezért megelőztem őt.” Ő meg van róla győződve, hogy te szereted a grófnét. Sajnos az esküvőtök napján véletlenül tanúja volt a találkozódna a grófnéval.

Hannó elsápadt.

– Tehát ezért? Ez állt közöttünk! – kiáltott fel kétségbeesetten.

Villámgyorsan megértett mindent. Most egyszerre egészen más megvilágításban látta Lia merev, hideg lényét, elutasító büszkeségét. Tehát ezért utasított vissza minden gyöngédséget, mint valami halálos sértést. A kezeibe temette az arcát és csaknem felzokogott. Mennyire szenvedhetett büszke tisztaságában!

Az édesanyja megsimogatta lehajtott fejét.

– Most már tisztán látsz, fiam?

Hannó bólintott, azután mindent őszintén elmondott az édesanyjának. Mint a gátját szakított folyam, úgy tolultak az ajkára a szavak. Valóságos jótétemény volt a számára, hogy végre kibeszélhette magát

– És mi történt Bornheimban, néhány nappal az esküvő előtt? – kérdezte tovább az édesanyja.

Hannó röviden elmesélte a télikerti jelenetet és az azt követő szakítást a grófnéval.

– Lia bizonyosan félreértette a helyzetet – mondta végül. – Most már értek mindent... mindent. És ha csakugyan szeret engem, akkor,, anyám, édesanyám... még minden jóra fordulhat.

Alice asszony könnyes szemekkel reámosolygott és megsimogatta a kezét.

– Igen, ő szeret téged, fiam, mindennek ellenére is.

Hannó izgatottan megölelte az édesanyját.

– És most megyek, rohanok Liához, hogy visszahódíthassam magamnak. Egyetlen pillanatot sem akarok késlekedni.

Lia felindultan, izgatottan ment át Joachim bácsi szobájába, aki éppen Wesemannéval felolvastatta magának az újságot.

– Beszéltél az anyósoddal, gyermekem? – kérdezte az öregúr feszült érdeklődéssel, mialatt Wesemanné összehajtottta az újságot.

– Igen, Joachim bácsi, azonban már hazasietett és neked az üdvözléteit küldi. Olvassak fel neked tovább az újságból?

Az öregúr a fejét rázta.

– Nem, fiam. Fáradt vagyok és pihenni akarok. Szeretném, ha ismét kimennél a szabadba, olyan sápadt vagy. Szundikálni fogók egy kicsit, és ha majd szükségem lesz valamire, csöngetni fogok. Csak menj vissza nyugodtan az erdőbe, és piros arccal térj vissza.

Lia gondosan megigazította a párnáit és még beadta az orvosságát. Joachim bácsi megsimogatta a haját.

A fiatalasszony csaknem sírva fakadt, és megcsókolta a kezét. Azután csendesen kiment, felvette széles szalmakalapját és megindult az erdő felé. Lassan haladt az árnyékos úton, míg elért a pádig a hatalmas tölgyfa alatt. Ott leült; maga mellé tette a kalapját és behunyta a szemét.

Minden csendes volt körös-körül. Minden ember künn volt a földekén, hogy betakarítsák az áldott termést. Máskor aratás idején Lia nem tudott volna ölbe tett kezekkel ülni. De ma oly fáradtnak, bágyadtnak érezte magát, nem tudott volna dolgozni. Egymást kergették a fejében a gondolatok. Egyiket sem tudta féken tartani, de az egyik mindig újra visszatért: miért olyan kétségbeesett és boldogtalan Hannó most, hogy visszanyerte a szabadságát?

A madarak halkán csicseregtek a faágakon, itt-ott leesett egy hervadt lomb, különben minden csendes volt körös-körül. Lia lehunyva tartotta fájó szemét, hogy ne lásson semmit a szép nyári világból, amely napfényesen terült el előtte.

A csendbe hirtelen patkódobogás zaja vegyült. Lia azt hitte, hogy az intéző tért vissza a földekről. Csak azon csodálkozott, hogy a lova ilyen szokatlanul gyors iramban vágat, azonban amikor felpillantott, látta, hogy nem az intéző, hanem Hannó volt a lovas.

Lia összerezzen. Felugrott, mintha menekülni akarna. De Hannó már ott volt közvetlenül előtte és megállította a lovát.

– Lia!

Milyen vágyódó, felindult volt a hangja! Liát csodálatos, ismeretlen érzés fogta el.

A következő pillanatban Hannó leugrott a nyeregből, a kantárt megerősítette egy faágon és Liához sietett. A szeméi könnyörgő pillantással nézték a feleségét. Lia félénken, zavartan nézett fel reá, és Hannó egyszerre odaborult a lábaihoz, Szenvedélyes mozdulattal átölelte az egész alakját, és az ölébe rejtette az arcát.

– Lia! Lia! – kiáltott fel, még egySzfer könnyörgően.

Egy pillanatig még lázadozott a fiatalasszonyban a gőgös büszkeség, és ki akarta magát szabadítani a karjaiból. De ekkor Hannó felemelte a fejét, és olyan tekintettel nézett reá, amelyet azelőtt soha, sohasem látott a szemeiben.

És most Hannó beszélni kezdett. Ellenállhatatlanul folyt az ajkáról a szó, mint az elszabadult folyó.

– Ne menj-el tőlem, Lia, könnyörgök, ne menj el! Hallgass még! Mert kell, hogy meghallgass. Egyedül csak téged szeretlek, Lia! Még soha úgy nem szerettem asszonyt, mint téged. Minden más csak futó kaland volt. Csak te, te tanítóttál meg engem az igaz, mélységes szerelemre. Mennyit szenvedtem miattad! Hát nem érezted soha, hogy a port is szerettem volna megcsókolni a lábad alatt, mert szent volt nekem? Nem érezted soha, hogy az egész telkemmél vágyódom utánad? Nem, nem hiszek többé hideg büszkeségedben, amellyel olyan kimondhatatlanul megkínóztál, amióta végre megtörted a hallgatást az édesanyámmal szemben.

Egy pillanatig hallgatott, azután még izgatottabban folytatta:

– Minden lélegzetvételemmel csak téged akartalak meghódítani. És már Heluanban is átszenvedtem a féltékenység minden kínját, mert azt hittem, hogy Brinkenau Lothart szereted. Ó Lia, ezerszeresen megszenvedtem érte, amit valaha is könnyelműségemben vétettem.

Lia félbe akarta szakítani. Hannó azonban nem engedte. Zsuzsa grófnéról beszélt, és Lia szeméi előtt most egyszerre tisztázódott ez a sok zavarosság. Sejtteni kezdte, mennyit szenvedhetett Hannó az elmúlt év alatt, és milyen igazságtalan volt iránta, anélkül hogy akarta volna.

Lia érezte, hogy milyen jótétemény Hannónak, hogy végre nyíltan és őszintén kibeszélhette magát. Hannó kimondhatatlan megkönnyebbülést érzett, amikor végül így szólt:

– Igen, Lia, most már érzem, hogy szeretsz, hogy kérlelhetetlen büszkeséged csak védekezés volt a saját szíved ellen. És most, hogy ezt tudom, szeretnék felujjongani, ha tudnám azt is, hogy meg tudsz bocsátani nekem. El tudnád felejteni, amit vétkeztem, mielőtt te megtanítottál az igazi, mélységes szerelemre? Nem engedlek ki a karomból, míg te magad nem mondod nekem, hogy szeretsz.

A szavai forró boldogsággal árasztották el Liát. Szinte megbénul tanult, nem tudott mozdulni, és mégis magába itta a szavait, mint az ígéretet valami nagy és szent boldogságra.

És amikor végre Hannó mély sóhajtással elhallgatott, és még szorosabban magához ölelte, és könnyörgő szemekkel nézett fel reá, Lia megremegett. A férfi pillantása ezerszer többet mondott, mint a szava. És Lia tekintete ellágyult, az ajkai remegtek, és mély pirosság öntötte el az arcát:

Lia nem védekezett többé, és a szemeiben a boldogság fénye ragyogott, és ez Hannó szívét csodálatosan boldog érzéssel töltötte el.

– Csak egyetlenegyszer mondd nekem, Lia, hogy szeretsz!

És Lia átölelte a nyakát és halkán a fülébe suttogta:

– Igen, szeretlek, Hannó! Szerettelek ezer fájdalom között is, bár azt hittem, hogy örökre elvesztettelek. És a büszkeségem nekem okozta a legnagyobb gyötrődést! Még most sem tudom megérteni, felfogni a boldogságot... Olyan minden, mintha álmodnám.

Lehajolt Hannóhoz és az ajkaik találkoztak az első forró, boldog, szerelmes csókban.

Joachim bácsi természetesen sokáig várakozott, míg Hannó és Lia végre megtalálták a hozzávezető utat. De amikor beléptek, kéz a kézben, boldogságtól csillogó szemekkel, az öregúr meghatottan összekulcsolta a kezét.

– A jó Isten végre jóvátette, amit én olyan kontár módon elkezdtem – mondta megindultan.

Lia fölébe, hajolt és megcsókolta.

– Joachim bácsi, kedves Joachim bácsi! – ennél többet nem tudott mondani.

Az öregúr megsimogatta a haját.

– Most már minden rendben van, gyermekem? Boldog vagy?

– Igen, Joachim bácsi. Olyan ostoba voltam!

Az öregúr mosolyogva bólintott.

– Igen, igen, gyermekem, nem gondoltál arra, hogy az ilyen igazi, mélységes asszonyi szerelem, mint a tiéd, csodát tehet!

Bensőségesen megcsókolta a hűgát.

Egy órával később boldogan lovagoltak egymás mellett hazafelé, Felső-Lankwitzha. Csak lépésben engedték haladni a lovakat, hiszen annyi mondanivalójuk volt még egymás számára.

Amikor Alice asszony a kert teraszáról megpillantotta őket, sejtette, hogy ez a két fiatal teremtés, akik olyan szenvedve, vágyódva keresték egymást, most végre egymásra találtak. És akkor már egészen biztosan tudott mindent, amikor látta, hogy Hannó leemeli a feleségét a nyeregből, és erős karjaiban, boldogságtól sugárzó arccal viszi át a háza küszöbén és közben a fülébe suttoja:

– És ezentúl örökké itt tartalak a szívemen, egyetlen szerelmem, egyetlen igazi, drága asszonyom!

Vége